భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

ఇది గీతలో ఆఖరు అధ్యాయము ఈ అధ్యాయములో పరమాత్మ మోక్షము, సన్యాసము వీటి గురించి వివరిస్తున్నాడు. అందుకే దీనిని మోక్ష, సన్యాన, యోగము అని పేరు. దీనికి ఒక విధంగా అర్థం చెప్పుకోవచ్చు. మోక్షము కావాలి అని అనుకోవడం కూడా ఒక కోరిక. సాత్వికమైన కోరిక . ఆ కోరిక కూడా వదిలిపెట్టాలి. పూర్తిగా నిర్గుణత్వము పొందాలి. పరమాత్మ నిర్గుణులు కాబట్టి, నిర్గుణత్వము పొందిన వారే పరమాత్మను చేరుకోగలరు.

భగవద్గీత మొదటి అధ్యాయములో ఈ గీత, ఎవరు, ఎవరికి, ఏ సందర్భములో, ఏ కారణంచేత ఏ ప్రకారంగా, చెప్పవలసివచ్చింది అనే విషయం తెలియజేసారు. రెండవ అధ్యాయంలో ఈ గీతలో ఏయే విషయములు చెప్పబడ్డాయి అనే విషయ సూచిక ఇవ్వబడింది. మూడు నుండి *15* వ అధ్యాయము వరకు గీత చెప్పబడింది. *16.17* అధ్యాయాలలో గీతలో చెప్పబడిన కొన్ని పదాలకు వివరణ అనుబంధాలుగా ఇవ్వబడ్డాయి. *18* అధ్యాయములో గీతలో చెప్పబడిన విషయాలన్నీ సంగ్రహంగా (సమ్మరీగా) ఇవ్వబడ్డాయి. గీతయొక్క సారం అంతా ఈ *18*వ అధ్యాయంలో చెప్పబడింది.

అంతే కాకుండా, ఈ భగవద్గీతలో వ్యాసుల వారు కర్మ, భక్తి జ్ఞానయోగముల గురించి జీవుడు, పరమాత్మ, జీవుడు పరమాత్మలో ఎలా ఐక్యం అవుతాడు అనే వాటి గురించి, మానవ ప్రయత్నము. పరమాత్మ అనుగ్రహము. ఆ అనుగ్రహం కావాలంటే మనం చేయాల్సిన క్రియలు. మొదలగు వాటిగురించి తెలియజేసారు. తరువాత ఓం తత్ సత్ ఆనే మహా వాక్యం గురించి వివరించారు. మానవ ప్రయత్నం, దైవానుగ్రహము, ఈ రెండు కావాలంటే మానవ విలువలు పాటించడం వీటి గురించి కూడా తెలియజేసారు. ఈ ఆఖరు అధ్యాయంలో పైన చెప్పబడిన వాటి గురించి మరలా. ఒక సారి సంగ్రహంగా తెలియజేసారు. ఈ అధ్యాయం అర్జునుడు కృష్ణుడికి వేసే ప్రశ్నతో ఆరంభం అవుతుంది.

అర్జున ఉవాచ:

1. సన్యాసస్య మహాబాహో తత్త్వమిచ్ఛామి వేదితుమ్।
త్యాగస్య చ హృషీకేశ! పృథక్కేశి నిషూదన॥

ఇక్కడ అర్జునుడు "ఓ హృషీకేశా!" అని సంబోధించి ఇలా అడుగుతున్నాడు హృషికములు అంటే ఇంద్రియములకు అధిపతి అయినవాడా! "కేశి నిషూదన" కేశి అనే రాక్షసుని చంపిన వాడా! కృష్ణా! నువ్వు సన్యాసము, త్యాగము అనే రెండు మాటలు చెప్పావు కదా. అవేమిటి? వాటి అర్థం ఏమిటి? వాడి తత్వములు ఏమిటి?వాటిని ఎవరు, ఎప్పుడు, ఎలా ఆచరించాలి? ఈ విషయాలుకూడా చెప్పు అని అడిగాడు అర్జునుడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

ఈ రెండు విషయాలు కృష్ణుడు అర్జునుడికి ఇదివరకేచెప్పి ఉన్నాడు. ఈ రెండు విషయాలే కాకుండా ఇంకా ఎన్నోవిషయాలు చెప్పాడు. కాని అర్జునుడు ఈ రెండు మాటల అర్థాల గురించి మాత్రమే అడిగాడు. అంటే అర్జునుడికి మొదటి నుండి యుద్ధం మానేయాలని కోరిక బలంగా ఉంది. యుద్ధం మానేసి వెనక్కుతిరిగి పోవాలి. అంటే తన క్షత్రియ ధర్మాన్ని త్యాగం చేయాలి. వదిలిపెట్టాలి. ఇదే అర్జునుడి మనసులో గాఢంగా పాతుకుపోయిన విషయం. అందుకని ఈ రెండు విషయాల గురించిమాత్రమే మరలా అర్జునుడు అడిగాడు. అర్జునుడి ఆంతర్యం గ్రహించిన కృష్ణుడు, ఈరెండు విషయాలే కాకుండా, తాను చెప్పిన ఆధ్యాత్మిక విషయాలు అన్నీ ఈ అధ్యాయంలో ఒక సారి పునఃశ్చరణ చేసాడు. అంటే మరలా గీతను అంతా సంగ్రహంగా చెప్పాడు.

(ఈ రోజుల్లో కూడా సంసార బాధలు, కుటుంబ బాధలు తట్టుకోలేక, బంధాలు అనుబంధాలు తెంచుకొని ఇల్లు వదిలి పారిపోయిన వాళ్లు ఉన్నారు. అప్పుల బాధలు పడలేక ఆత్మహత్యలు చేసుకుంటున్న వాళ్ల గురించి వింటున్నాము. లేకపోతే ఐపి పెట్టి కనపడకుండాపోవడం చేస్తున్నారు. అంటే కష్టాలను ఎదుర్కోడం మానేసి, పిరికిపందల్లా తమ కష్టాల నుండి సుదూరతీరాలకు పారిపోతున్నారు. ప్రస్తుతం అర్జునుని విషాదం నేటి సంసారబాధలకు ప్రతీక. అందుకే అర్జునుడు ఈ విషాదము నుండి పారిపోవాలని మనసులో గాఢంగా నమ్ముకున్నాడు. కాబట్టి కృష్ణుని ఈ రెండు విషయాలు మాత్రమే అడిగాడు.)

ఈ శ్లోకంలో వ్యాసుల వారు మూడు సంబోధనలు నావాడారు.

1.మహాబాహూ!అంటే గొప్పవైన భుజములు కలవాడా! 2. హృషీకేశ! ఇంద్రియములకు అధిపతిఅయిన వాడా! 3. కేశి నిషూదన! కేశి అనే రాక్షసుని చంపిన వాడా! అర్జునుడు అడిగిన ప్రశ్నలకు అర్థం ఈ మూడు సంబోధనలోనే ఇమిడ్చాడు వ్యాసులవారు.

మహాబాహో! అంటే కేవలం బాహుబలం, పరాక్రమము ఉంటే ప్రయోజనం లేదు. మనోబలం కూడా ఉండాలి. ఆ మనోబలంతో ఇంద్రియములను అదుపులో పెట్టుకోవాలి. అప్పుడు ఏ విషాదము ఉండదు. సన్యాసముతో పని లేదు. ఏ త్యాగము చేయనవసరం లేదు. నీవు నీ లోపల ఉన్న ఇంద్రియములు అనే శత్రువులను జయించకుండా విషాదం పొందితే ప్రయోజనం లేదు. అన్నిటి కన్నా ముందు నీలో ఉన్న అహంకారము, అవివేకము అనే రాక్షసుని జయించు. అప్పుడు నీ కర్తవ్యమునీకు బోధపడుతుంది. అందరినీ నీవే చంపుతానని అహంకరించకు. వీళ్లంతా వారి వారి పూర్వజన్మలలో చేసుకున్న కర్మలను బట్టి ఇప్పుడు కాకపోయినా ఎప్పుడో ఒకప్పుడు మరణించడం తప్పదు. అందరూ నీ చేత చంపబడతారు అనే అజ్ఞానం వదిలిపెట్టు. నీవు కేవలం నిమిత్తమాత్రుడవు. అనే విషయాలను ఈ సంబోధనల ద్వారా సూచించారు వ్యాసులవారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

శ్రీభగవానువాచ:

2. కామ్యానాం కర్మణాం న్యాసం సంన్యాసం కవయో విదుః |
సర్వకర్మఫలత్యాగం ప్రాహుస్త్యాగం విచక్షణాః || ||

కామ్యకర్మలను వదిలిపెట్టడమే సన్యానము అని కొందరు పండితులు అంటారు. మరి కొందరు పండితులు తాముచేసిన అన్ని కర్మల యొక్క ఫలములను త్యాగము చేయడం త్యాగము అని అంటారు.

మానవులు ఏదో ఒక ఫలమును ఆశించి కర్మలు చేస్తుంటారు. ఏ పూజచేసినా వ్రతం చేసినా సంకల్పంలో ఇష్టకామ్యార్థ సిద్యర్తం అని మనం చెబుతుంటాము. కాబట్టి, మానవుడు ఎల్లప్పుడు ఏదో ఒక కోరిక కోరుకుంటారు. ఆ కోరిక తీరడానికి పరమాత్మను ఉపాసిస్తాడు. అనేక కర్మలు చేస్తాడు. ఆ కోరికలతో కూడిన కర్మలను అన్నిటినీ వదిలిపెట్టడం సన్యాసము అని కొంతమంది అంటారు.

మానవులు ఏ కర్మ చేసినా ఏదో ఒక ఫలమును కోరి చేస్తుంటారు అని చెప్పుకున్నాము కదా! కామ్య కర్మలు చేస్తూ ఆ కర్మలయొక్క ఫలములను త్యాగం చేయడం కూడా త్యాగము అని కొంతమంది పండితులు చెబుతారు. మరి కొందరు ఇలా చెబుతారు. మానవుడు ఫలము కోరి చేసినా, కోరకుండా చేసినా, ప్రతి కర్మకు ఏదో ఒక ఫలితం వస్తుంది. అది మంచి ఫలితం కావచ్చు చెడ్డ ఫలితం కావచ్చు. కాబట్టి మానవుడు తాను చేసే అన్ని కర్మల ఫలములను వదిలిపెట్టడాన్ని త్యాగము అని మరి కొంత మంది అంటారు. కాబట్టి సన్యాసము అంటే అడవులకు పోవడం కాదు. తాను ఏదైనా కోరికతో కర్మ చేయాలనుకుంటే ఆ కోరికలతో కూడిన కర్మలను వదిలిపెట్టడం సన్యానము అని కొంతమంది వాదిస్తే, తాను ఏ కర్మచేసినా ఆకర్మఫలమును వదిలిపెట్టడం త్యాగమనీ మరి కొంత మంది వాదన.

కర్మల గురించి ఇదివరలో చెప్పబడినప్పటికీ ఇక్కడమరొక సారి జ్ఞాపకం చేసుకుందాము. కర్మలు ఐదు రకాలు.

1. విహిత కర్మలు అంటే వేదములలో శాస్త్రములలో చెప్పబడిన కర్మలు. అవి మనకు ఇష్టం ఉన్నా లేకపోయినా తప్పకుండా చేయాలి.

2.నిషిద్ధ కర్మలు,వేదములు, శాస్త్రములు నిషేధించిన కర్మలు. అవి మనకు ఇష్టం ఉన్నా చేయకూడదు.

3.కామ్య కర్మలు. ఏదో ఒక కోరిక కోరుకొని, ఆ కోరిక తీరడం కోసం, ఏదో ఒక ఫలాన్ని ఆశించి కర్మలు చేయడం.

4.ప్రాయశ్చిత కర్మలు అంటే తెలియకుండా చేసిన పాపాలకు, దోషాలకు ప్రాయశ్చిత్తం చేసుకునే కర్మలు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

5.నిత్య, నైమిత్తి క కర్మలు. అంటే నిత్యం చేయవలసిన సంధ్యావందనం. అగ్నిహోత్రము మొదలైనవి. ఏదో ఒక నిమిత్తం గురించి అంటే ఉపనయనం, వివాహం, పర్వదినాలలో చేయవలసినకర్మలు పూజలు, వ్రతాలు.

ఈ ఐదు కర్మలగురించి పండితుల అభిప్రాయాలను వివరించారు వ్యాసులవారు. మొదటిది 1,5 అంటే చేయవలసిన కర్మలు, నిత్యనైమిత్తిక కర్మలు తప్పమిగిలిన కర్మలు చేయకుండా ఉండటం సన్యాసము అని కొంత మంది పండితులు అంటారు. ఇంకా కొంత మంది పండితులు ఏమంటారంటే.పైన చెప్పిన 1,5 కర్మలమొక్క ఫలములను త్యాగం చేయడమే త్యాగము అని అంటారు అని వ్యాసుల వారు వివరించారు.

3. త్యాజ్యం దోషవదిత్యేకే కర్మ ప్రాహుర్మర్మనీషిణ:|
యజ్ఞదానతపఃకర్మ న త్యాజ్యమితి చాపరే || ||

మరి కొందరు పండితులు ఏంటారంటే...అసలు కర్మలు చేయడమే దోషము కాబట్టి అన్ని కర్మలను వదిలిపెట్టాలి అని అంటారు. కాని మరి కొంత మందిపండితులు. అలాకాదు. అన్ని కర్మలను వదలడం మంచిది కాదు. యజ్ఞము, దానము, తపస్సు మొదలగు కర్మలను వదిలిపెట్టకూడదు అని అంటారు.

వ్యాసుల వారు ఈ శ్లోకంలో మరి కొంత మంది పండితులు, దాగా తెలిసిన వారి యొక్క అభిప్రాయం కూడా వివరించారు. ఆయన ఏమంటారంటే, కోరికలతో చేసే కర్మలే కాదు ఏ కర్మచేసినా దానికి పాపమో పుణ్యమో ఏదో ఒకటి వస్తుంది, అందుకని అది దోషభూయిష్టం కాబట్టి కర్మలను అన్నిటినీ వదిలిపెట్టడం మంచిది అని అంటారు. మరి కొంతమంది పండితుల వాదన ఏమిటంటే, అది ఎలా కుదురుతుంది, యజ్ఞము, యాగము, వ్రతములు, దానములు, తపస్సు .మొదలగు దేవతలను ఆరాధించే కర్మలను ఎలా విడిచిపెడతాము, వాటిని వదిలిపెట్టకూడదు అని వాదిస్తారు.

కర్మలు మనం మనసుతో సంకల్పిస్తాము. ఇంద్రియములతో చేస్తాము. ఈ కర్మలను లోపల ఉన్న ఆత్మ సాక్షిగా చూస్తుంటుంది. ఈ కర్మల వలన వాసనలు అంటుకుంటాయి. కాబట్టి అసలు కర్మలే చేయకపోతే బంధనములు, వాసనలు ఉండవు కదా, మోక్షం వస్తుంది కదా అని కొందరు వాదిస్తుంటారు. మరి కొంత మంది రోజూ ఏదో ఒక కర్మ చేయాలి కదా లేకపోతే జీవితం గడవదు కదా! మంచి మార్గంలో నడవాలంటే దేవతారాధన, యజ్ఞయాగాలు చేయాలి కదా! అవీ కర్మలే కదా! కాబట్టి అసలు కర్మలు చేయకుండా ఉండటం సాధ్యంకాదు కదా అని మరి కొందరు వాదిస్తారు. అని వ్యాసుల వారు ఇరుపక్షాల వాదనలను మనకు చెప్పారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

శ్రీకృష్ణుడు అర్జునుడితో ఆ కాలంలో కర్మల గురించి పండితులు, వేదాంతులు, చేసే వాదలన గురించి చెప్పి, తన నిశ్చయాన్ని గురించి కూడా చెబుతున్నాడు.

4. నిశ్చయం శృణు మే తత్ర త్యాగే భరతసత్తమ |
త్యాగో హి పురుషవ్యాఘ్ర త్రివిధః సంప్రకీర్తితః || ||

ఓ అర్జునా! విభిన్నవాదనలతో కూడిన కర్మత్యాగము, కర్మఫలత్యాగము వీటి గురించి నా నిశ్చయమును కూడా విను. ఈ త్యాగము అనేది మూడు విధములుగా చెప్పబడింది. ఓ అర్జునా! కర్మల గురించి కర్మలను వదిలిపెట్టడం గురించి, నా నిశ్చయాన్ని విను అని అన్నాడు. కాబట్టి మనం పరమాత్మ చెప్పిన విషయాన్నే ఆచరించాలి. పండితులు, వేదాంతులు బాగా చదువుకున్నవారు తమకు తోచింది చెబుతారు. వాటి కన్నా పరమాత్మ గీతలో చెప్పిందే మనకు ముఖ్యం. కృష్ణుడు ముందు త్యాగం గురించి చెబుతున్నాడు. అర్జునుడు సన్యాసము, త్యాగము అనే రెండు విషయాలు అడిగాడు. కాని కృష్ణుడు త్యాగము అనే పదం గురించి మాత్రమే వివరణ ఇస్తున్నాడు. అంటే సన్మాసము, త్యాగము రెండూ ఒకటే. వేరు కాదు. సన్యాసమే త్యాగము, త్యాగమే సన్యానము. ఈ రెండింటిలో ఉన్న భావము తనకు ఉన్న దానిని విడిచిపెట్టడమే. కాబట్టి ముందు త్యాగము గురించి వివరణ ఇస్తున్నాడు పరమాత్మ.. అంటే సన్యాసము గురించి కూడా చెబుతున్నాడు అని మనం భావించాలి. ఓ అర్జునా! ఈ త్యాగము మూడు విధములుగా చెప్పబడింది అని త్యాగములో ఉన్న విభాగాల గురించి తరువాతి శ్లోకాలలో వివరించాడు పరమాత్మ.

5. యజ్ఞదానతపఃకర్మ న త్యాజ్యం కార్యమేవ తత్ |
యజ్ఞో దానం తపశ్చైవ పావనాని మనీషిణామ్ || ||

వివేకవంతులు అయిన మానవులు యజ్ఞము, దానము, తపస్సు మొదలగు పుణ్యకార్యములు, దైవ కార్యములు ఎన్నటికీ విడిచిపెట్టకూడదు. ఎందుకంటే యజ్ఞము, దానము, తపస్సు మొదలైన దైవ కార్య ములు వివేకవంతులైన మానవులను పునీతులుగా, పవిత్రులుగా చేస్తాయి.

మానవులకు యజ్ఞములు, యాగములు చేయడం, తపస్సుచేయడం, దానం చేయడం ముఖ్యమైన పనులు. చేయతగిన కర్మలు. వాటిని ఏ పరిస్థితులలోనూ కడిచిపెట్టకూడదు. అని అన్నీ చేయతగ్గ కర్మలే జ్ఞానలు కూడా వీటివి ఆచరించాలి. ఎందుకంటే యజ్ఞములు, తపస్సు, దానములు మనస్సుకు పవిత్రతను, శాంతిని, చిత్తశుద్ధిని చేకూరుస్తాయి. అలా కాకుండా ఏ పని చేసినా దానికి ఫలితం వస్తుంది.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

ఫలితం వలన బంధనం కలుగుతుంది కాబట్టి ఏ పనీ చేయకూడదు అని చెప్పడం దారుణం. ఈ సిద్ధాంతం మనుషులను సోమరులుగా తయారు చేస్తుంది. కాబట్టి గృహస్థుకానీ, జ్ఞాని కానీ తనకు విధించిన కర్మలను చేయక తప్పదు. నాకు అంతా తెలుసు, నేను ఏమీ చేయకపోయినా దోషంలేదు అని ఏమీ చేయకుండా ఉండకూడదు.

కాకపోతే యజ్ఞదాన, తపస్సులు, నిష్కామంగా, ఎటువంటి ఫలితం ఆశించకుండా చేయాలి. వచ్చిన ఫలితమును పరమేశ్వరునకు అర్పించాలి. ఇలా చేయాలి కానీ, నేను పండితుడిని, తెలివికలవాడిని జ్ఞానిని, నేను ఏ కర్మలు చేయకూడదు అగని అనడం తప్పు అని పరమాత్మ అన్నాడు. ఈ శ్లోకంలో " మనీషిణామ్" అంటే బుద్ధిమంతులు, పండితులు, సన్మార్గులు అయిన మనుషులు అని అర్థం. వారి శరీరములను, మనసులను పావనం చేసే, పవిత్రం చేసే పరమ పవిత్రములైన యజ్ఞములు. యాగములు, దానము,తపస్సు, పూజలు వదలరాదు అని భావము. కాబట్టి యజ్ఞయాగములు, దానము, తపస్సు, పూజలు, వ్రతాలు అన్నీ కూడా ఎటువంటి ఫలాపేక్ష లేకుండా చేయాలి.

ఇక్కడ అందరికీ ఒక సందేహం కలుగుతుంది. సన్యాసులు అన్నీ వదిలి వేయాలి కదా. మరి ఇలా యజ్ఞాలు, యాగాలు, తపస్సు దానములు చేయమని పరమాత్మ చెప్పడం ఏమిటి? అని అనుకోవచ్చు. ఇక్కడ మనుషులు రెండు రకాలు. యోగారూఢులు. జ్ఞానసంపన్నులు. వీరికి ఏమీ అక్కర లేదు. ఏమీ చేయనక్కరలేదు. జీవన్ముక్తులు. ఇటువంటి స్థితికి చేరుకున్న తరువాత ఈ యాగములు, తపస్సు దానములు ఏమీ చేయనక్కరలేదు. కానీ అర్జునుడికి కానీ, మన లాంటి వారికి కానీ ఇంకా పరిపూర్ణమైన జ్ఞానము రాలేదు. మనం ఇంకా యోగారూఢులము కాము కాబట్టి మనకు యజ్ఞయాగములు, దానములు తపస్సు చేయాల్సిన అవసరం ఉంది. ఎందుకంటే ఇవి మన మనస్సును పవిత్రం చేస్తాయి. యోగారూఢస్థితికి చేరుకోవడానికి, మనస్సు నిర్మలం కావడానికి ఇవి మార్గాలు, అందుకని యజ్ఞదాన,తపస్సులు అందరూ చేయాలి. అని ఈ శ్లోకంలో వివరించాడు పరమాత్మ.

6. ఏతాన్యపి తు కర్మాణి సంగం త్యక్త్వా ఫలాని చ |
కర్తవ్యానీతి మే పార్థ నిశ్చితం మతముత్తమమ్ || ||

ఓ అర్జునా! పైన చెప్పబడిన యజ్ఞదాన,తపస్సులు అనే కర్తవ్య కర్మలను ఎటువంటి ఆసక్తి లేకుండా, వాటి వలన వచ్చేఫలములను వదిలిపెట్టి, చేయవచ్చును ఇదే నాయొక్క నిశ్చితమైన, ఉత్తమమైన అభిప్రాయము.

సంగం త్యక్త్వా అంటే ఎటువంటి సంగము లేకుండా యజ్ఞయాగములు. దాన తపస్సులు, ఇవి నేను చేయతగినవి, ఇవి నా కర్తవ్యము అనే భావనతో చేయాలి. అంతే కాదు "ఫలాని చా" అంటే ఎటువంటి ఫలితములను ఆశించకుండా చేయాలి.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

"నిశ్చితం మతముత్తమమ్" ఇది నా యొక్క ఉత్తమమైన నిశ్చితమైన అభిప్రాయము అని ఖండితంగా చెప్పాడుపరమాత్మ. మానవులు సాధారణంగా ఏదో ఒక దేవతను ఉద్దేశించి, ఏదో ఒక ఫలమును కోరి, పేరు ప్రతిష్టల కోసం, నేను ఈ యజ్ఞము చేస్తున్నాను అనే అహంకారంతో, ఆడంబరంగా, యజ్ఞయాగములు చేస్తుంటారు. ఇటువంటి యజ్ఞయాగములు ఎందుకూ పనికి రావు. అలా చేయడం వలన వాటి పవిత్రత తగ్గిపోతుంది. అవి పరమాత్మకు ఇష్టం ఉండదు. కాబట్టి ముందు కర్తృత్వభావన వదలాలి. అంటే "నేను చేస్తున్నాను, నేను కాబట్టి చేస్తున్నాను. నేను తప్ప ఇంకెవరూ చేయలేరు" అనే అహంకార భావన వదిలిపెట్టాలి. ఇవి చేయడం నా కర్తవ్యము. ఇది నేను చేయాలి. కాబట్టి చేస్తున్నాను అనే భావనతో చేయాలి. చేసే వాటి మీద శ్రద్ధ ఉండాలి కానీ ఆసక్తి వదలాలి. వాటి మీద వచ్చే ఫలితముల మీద ఆసక్తి ఉండకూడదు. ఏది చేసినా పరమాత్మ పరంగా చేయాలి. పేరు ప్రతిష్టల కొరకు పాకులాడకూడదు. అటువంటి యజ్ఞయాగములు పరమాత్మకు ప్రీతిని కలిగిస్తాయి. అప్పుడే అవి చేసినందుకు సార్ధకత. ఇది నా యొక్క నిశ్చితమైన అభిప్రాయము అని చెప్పాడు పరమాత్మ.

ఇప్పుడు పరమాత్మయొక్క నిశ్చితమైన అభిప్రాయం స్పష్టంగా తెలుస్తూ ఉంది. ప్రతి వాడూ తాను చేయవలసిన కర్మలు, అంటే, వేదములలో శాస్త్రములలో చెప్పబడిన విహిత కర్మలు, నిత్య నైమిత్తికే కర్మలను తప్పకుండా చేయాలి. ఎట్టి పలిస్థితులలోనూ కర్మలు చేయడం మానకూడదు. కాకపోతే ఆ కర్మలను శ్రద్ధాభక్తులతో చేయాలి కానీ ఏదో చేయాలి కాబట్టి చేస్తున్నాము అని యాంత్రికంగా చేయకూడదు. అంతేకాదు, అ కర్మలను ఎటువంటి సంగము అంటే అటాచ్ మెంట్ లేకుండా చేయాలి. ఏదో ఒక ఫలితమును లాభమును ఆశించి చేయకూడదు. ఫలాపేక్ష లేకుండా చేయాలి. ఆ చేసిన కర్మల వలన ఏదైనా ఫలితం వస్తే ఇది నాది కాదు పరమాత్మది అనే భావనతో భగవదార్పణం చేయంలి. ఈ ప్రకారం చేస్తే ప్రతి మానపుడు సుఖ, శాంతులతో జీవిస్తాడు తుదకు ఉత్తమ గతులు పొందుతాడు.

(ఈ రోజుల్లో అక్కడక్కడా కొన్ని పూజలు, వ్రతాలు యాంత్రికంగానే జరుగుతున్నాయి. మమ అనుకొని పూల పళ్లెం తాకుతారు. పూజ పూజారి చేస్తాడు. చేయించే వ్యక్తికి దేవుడి మీద ధ్యాస ఉండదు. మూలవిరాట్టుకు చేసే అలంకారాలను చూస్తుంటాడు లేకపోతే దిక్కులు చూస్తుంటాడు. అలాగే వ్రతాలు చేసేటప్పుడుకూడా యాంత్రికంగానే చేస్తుంటాము. చేసే వ్రతంమీద భక్తిశ్రద్ధ ఉండవు. అందరు ఆహూతులు వచ్చారా లేదా అనే విషయం మీదనే శ్రద్ధవహిస్తారు. అలాగే దానాలు కూడా యాంత్రికంగా, ఏదో ఒక ఫలితమును ఆశించి చేస్తుంటారు. ఈ ప్రకారంగా యాంత్రికంగా చేసేపూజలు, వ్రతాలు, దానాలు వృథా.

"చిత్తశుద్ధిలేని శివపూజలేలరా"! అని వేమన గారు ఏనాడో చెప్పారు కదా!

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

7. నియతస్య తు సంన్యాసః కర్మణో నోపపద్యతే |
మోహాత్తస్య పరిత్యాగస్తామసః పరికీర్తితః || ||

వేదములలో, శాస్త్రములలో చెప్పబడిన విహిత కర్మలు, నిత్యనైమిత్తిక కర్మలను ఎట్టి పరిస్థితులతోనూ వదలడం ఉచితం కాదు. తమలో ఉన్న అజ్ఞానం చేత గానీ, ఎవరో చెప్పారని కానీ, వేద, శాస్త్రములలో చెప్పబడిన కర్మలను వదిలిపెట్టడం తామసగుణము తో కూడిన త్యాగము. అని చెప్పబడుతుంది.

కాబట్టి కర్మలు చేయలి. అవి వేద శాస్త్ర విహితము అయి ఉండాలి. సంగము ఫలాపేక్ష లేకుండా ఉండాలి. అలా చెయ్యాలి కానీ. అసలే కర్మలు చేయకూడదు అని చెప్పడం సరి కాదు. కర్మసన్యాసము మంచిది కాదు. కర్మలు చేయకుండా సోమరిగా ఉండటం తామస లక్షణము. కాబట్టిపరమాత్మ ఆంతర్యం ఏమంటే వేదవములలో శాస్త్రములలో చెప్పబడిన కర్మలను మానవులు తప్పకుండా ఆచరించాలి. కర్మలు చేయడం ఎవరూ మానకూడదు. కర్మసన్యాసము మంచిది కాదు. కర్మలను వదిలి పారిపోకూడదు. అలా కర్మలు చేయకుండా ఉండటం, పారి పోవడం వారిలో ఉన్న మోహం వలన, అజ్ఞానము వలన అవివేకము వలన జరుగుతుంది. కాబట్టి మానవులు భక్తులు, వేదశాస్త్ర పరిజ్ఞానము కలిగి ఉండాలి. వారికి తెలియని విషయములను గురువుల వద్ద పెద్దల వద్ద అడిగి తెలుసుకోవాలి. కర్తవ్య కర్మలను సక్రమంగా నిర్వర్తించాలి. సోమరిగా ఉండ కూడదు. ఏపనీ చేయకుండా ఉండటం, అన్ని కర్మలను వదిలిపెట్టడం తామసత్యాగము, తామస సన్యాసము. కాబట్టి మనం కూడా మోహంలో అజ్ఞానంలో పడకుండా మనం చేయాల్సిన పనులను సక్రమంగా నిర్వర్తించాలి. కాకపోతే ఆ కర్మలను నిష్కామంగా, కర్తృత్వభావన లేకుండా చేయాలి.

(ప్రతివాడూ చేయవలసిన నియత కర్మలలో తల్లితండ్రుల సేవ, భార్యబిడ్డలను పోషించడం ముఖ్యమైనవి. తల్లితండ్రులను పంచుకునే కొడుకులు, వారు తమకు భారము అయ్యారని వృద్ధాశ్రమాలలో వదిలేవాళ్లు, పెద్ద చదువులు చదవగానే, తల్లితండ్రులను వారిమానానికి వారిని వదిలి, విదేశాలకు ఎగిరిపోయేవాళ్లు, ఎక్కువ కట్నం కోసం ఉన్న భార్యను, బిడ్డలను వదిలే వాళ్లు ఈ సమాజంలో ఉన్నారు. కొంతమంది, తమకు ఉన్న అపరిమితమైన ధనంతో, తాముచేసిన పాపాలుపోవడానికి, పూజలు, వ్రతాలు, దానధర్మాలు ఘనంగా చేస్తుంటారు, చేయిస్తుంటారు. అజ్ఞానం చేత, మోహం చేత, చేయవలసిన నియత కర్మలను వదిలిపెట్టి, సన్యాసం పుచ్చుకుంటే, ఆ సన్యాసము తామస సన్యాసము. అది వృధా.!)

8. దుఃఖమిత్యేవ యత్కర్మ కాయక్లేశభయాత్త్యజేత్ |
స కృత్వా రాజసం త్యాగం నైవ త్యాగఫలం లభేత్ || ||

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

ధనం వ్యయం అవుతుందనో, శారీరక శ్రమ కలుగుతుందనో, ఆకర్మచేస్తే జరగకూడనిది ఏదైనా జరుగుతుందేమో అనే భయం చేతనో, దాని వలన సుఖం ఉండదనో తీవ్రమైనదు:ఖం కలుగుతుందనో, ఇటువంటి ఆలోచనలతో, తాము చేయవలసిన కర్మలను చేయకుండా విడిచిపెడితే అంటే కర్మసన్యాసము చేస్తే, ఆత్యాగము రాజస త్యాగము అనిపించుకుంటుంది. అటువంటి త్యాగమునకు కూడా ఎటువంటి ఫలము లభించదు.

కర్మలలో సులభమైనవి, కష్టమైనవి ఉంటాయి. ఆ కర్మలుచేయడానికి ఎక్కువ ధనం కావాల్సివస్తుంది. అంగబలం అర్ధబలం కావాలి. శరీరానికి శ్రమ కలుగుతుంది. కొంత మంది ఉంటారు. వారికి శాస్త్ర జ్ఞానము ఉంటుంది. వివేకము ఉంటుంది. వారికి ధనం ఉంటుంది. అంగబలం ఉంటుంది ఏయేవిహిత కర్మలు చేయాలో అన్నీ తెలుసు. కాని, ధనం ఖర్చుపెట్టడానికి శ్రమపడటానికి ఇష్టపడరు. అటువంటి వారు, అమ్మో అంత ఖర్చా అంత కష్టపడాలా, మనవల్లకాదు బాబూ అని అనుకుంటూ వాటిని చేయడం మానేస్తారు. పైగా కర్మసన్యాసము అని పేరుపెడతారు. ఇటువంటి త్యాగమును రాజస త్యాగము అని అంటారు. తామస త్యాగి తన అజ్ఞానం, అవివేకము వలన అసలు కర్మలే చేయడం లేదు. పైగా తనకు అన్నీ తెలసని ప్రగలాభలు పలుకుతుంటాడు. ఇతరులకు యజ్ఞ, దాన, తపస్సులు చేయమని బోధనలు చేస్తుంటాడు. తను మాత్రం ఏమీ చేయడు, రాజస త్యాగి ఇవన్నీనేను చెయ్యాలా ఇంత కష్ట పడాలా ఇంత ధనం వ్యయం చెయ్యాడా అని అనుకుంటూ చేయవలసిన కర్మలు మానేస్తున్నాడు. కాబట్టి, రాజస, తామస త్యాగులు చివరకు తాము చేయవలసిన కర్మలు, చేయతగిన కర్మలు, తమరు నిర్దేశింపబడిన కర్మలు, తమ కర్తవ్య కర్మలు కూడా చేయకుండా సోమరులుగా మారుతున్నారు.

ఏ పని అయినా మొదటలో కష్టంగానే ఉంటుంది. అ లవాటు అయితే సుఖంగా ఉంటుంది. ఉదాహరణకు అయ్యప్పస్వామి వారి దీక్ష మొదట్లో చాలా కష్టం. తెల్లవారుజామున చన్నీటి స్నానం, దీక్ష వస్త్రాలు, ఒంటిపూటభోజనం, ప్రతిరోజూ పూజ అర్చన, పడి పూజ, చెప్పులు లేకుండా నడవడం, సంసారానికి దూరంగా ఉండటం ఇవన్నీ మొదట్లో చాలా కష్టం. పది రోజులు గడిస్తే అదే చాలా సుఖంగా ఉంటుంది. అందుకనే ఆరంభించరు నీచమానవులు అనే సూక్తి వచ్చింది. మొదలు పెట్టకముందే అమ్మో ఇది నా వల్ల అవుతుందా అని గుండెలు బాదుకుంటే ఏపనీ చేయలేడు. ఆ తత్వంకలవాళ్లు తమకు అన్నీ తెలుసనీ, తాము ఏమీ చేయనవసరం లేదనీ వేదాంతాన్ని అడ్డం పెట్టుకొని ఉపన్యాసాలు ఇస్తూ తాము చేయాల్సిన కర్మలు త్యాగం చేస్తుంటారు.

వీరు రాజస త్యాగులు. పని ఎగ్గొట్టడానికి అన్ని మార్గాలు వెదుకుతుంటారు. అటువంటి వారికి వారు చేసిన త్యాగానికి తగిన ఫలం లభించదు పైగా భద్ధకం సోమరితనం పుష్కలంగా లభిస్తుంది.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

**9. కార్యమిత్యేవ యత్కర్మ నియతం క్రియతే2ర్జున|
సఙ్గం త్యక్త్వా ఫలం చైవ స త్యాగస్సాత్త్వికో మత:॥**

ఎవరైతే వేదములలో, శాస్త్రములలో చెప్పబడిన విహిత కర్మలను, చేయదగిన కర్మలను, చేస్తూ కూడా, ఆ కర్మలమీద అభిమానమును. ఆ కర్మలు చేస్తే లభించే ఫలములను త్యాగం చేస్తారో, అట్టి త్యాగమును సాత్త్విక త్యాగము అని నా అభిప్రాయము.

సాత్త్వికులు కర్మలు చేస్తారు. శాస్త్రవిహితమైన కర్మలు మాత్రమే చేస్తారు. తాము చేయతగిన కర్మలను మాత్రమేచేస్తారు తనకు ఆ కర్మ చేయడానికి యోగ్యత ఉందా అని ఆలోచిస్తారు. యోగ్యత ఉంటేనే చేస్తారు. కాని ఆకర్మలను వాటి మీద ఎటువంటి, ఆసక్తితో అటాచ్మెంట్ తో చేయరు. ఆ కర్మలు చేస్తే తమ గురించి అందరూ అనుకోవాలనే పేరు కోసమో, కీర్తి కోసమో, గొప్ప కోసమో, చెయ్యరు. ఏదో ఒక ఫలితాన్ని ఆశించి చెయ్యరు. ఆ కర్మ చేయాలి కాబట్టి చేస్తారు. ఆ కర్మ ఇతరులకు మేలు కలిగించాలనే సంకల్పంతో చేస్తారు. లోక కల్యాణార్థము చేస్తారు. ఆ కర్మల వలన వచ్చిన ఫలితాన్ని పరమాత్మకు అర్పిస్తారు. తాము నిశ్చింతగా ఉంటారు. ఆటువంటి సాత్వికులు చేసేది కర్మఫల త్యాగము. వారు కర్మలను త్యాగం చేయడం లేదు. ఆ కర్మల వలన కలిగే ఫలములను మాత్రమే త్యాగం చేస్తున్నారు. కాబట్టి, చేయవలసిన పనులను త్యాగంచేయడం సన్యాసం కాదు చేయవలసిన పనులు ఎటువంటి అటాచ్మెంట్ లేకుండా చేస్తూ, ఆ కర్మల వలన వచ్చేఫలములను త్యాగం చేయడం నిజమైన సన్యాసము. కాని, రాజస తామసికులు కర్మలనే త్యాగం చేస్తున్నారు. అదే సన్యానం అనుకుంటున్నారు. అది శాస్త్రసమ్మతం కాదు.

**10. న ద్వేష్ట్యకుశలం కర్మ కుశలేనానుషజ్జతే|
న ద్వేష్ట్యకుశలం కర్మ కుశలే నానుషజ్జతే |**

సత్త్వగుణ సంపన్నుడు, వేదములు. శాస్త్రములు అధ్యయనం చేసినవాడు. పరమాత్మ తత్త్వము నందు ఎటువంటి సందేహము లేని వాడు, అయిన సాత్త్వక త్యాగి, సుఖాలను కలిగించే కర్మలను ప్రేమించడు, అటువంటి కర్మల యందు ఆసక్తుడు కాదు అలాగని దుఃఖమును, కష్టమును కలిగించే కర్మలను ద్వేషించడు. అన్ని కర్మలనుసమానంగా చూస్తాడు.

ఈ కర్మఫలత్యాగీ అయిన సాత్వికుడు ఎలా ఉంటాడో, ఎలా ఉండాలో ఈ శ్లోకంలో వివరిస్తున్నాడు. అతడు సత్వగుణ సంపన్నుడు. మేధావి. అతడికి పరమాత్మ గురించి కాని వేదశాస్త్రముల గురించి కానీ, అందులో చెప్పబడ్డ కర్మల గురించి కానీ ఎటువంటి సందేహములు ఉండవు. చేయవలసిన కర్మలలో కొన్ని సుఖములను కలిగించే కర్మలు ఉంటాయి. మరి కొన్ని కష్టమును దు.ఖమును కలిగించే కర్మలు ఉంటాయి.

అమరనాథ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

సాత్వికుడు ఈ రెండు కర్మలను సమానంగా చూస్తాడు. సుఖకరమైన కర్మలయందు ప్రేమ, ఆసక్తి కలిగి ఉండటం, దు:ఖకరమైన కర్మలను ద్వేషించడం చేయడు. మనందరికి ఒక వింత లక్షణం ఉంటుంది. మనకు ఇష్టం లేని దానిని ద్వేషిస్తాము. ఎవరన్నా మనకు ఇష్టం లేకపోతే వాడితో మాట్లాడము. వాడిని ద్వేషిస్తాము. వాడి మీద పగ పడతాము. ఎవరిమీదనైనా మనకు ఇష్టం కలిగితే, వారిని రాసుకొని, పూసుకొని తిరుగుతాము జంటగా మెలుగుతాము. అలాగే ఇష్టమైన పనులను కావాలని నెత్తిన వేసుకొని చేస్తాము. ఇష్టంలేని పనుల జోలికి కూడా పోము.

ఉదాహరణకు చదువు చెప్పించడానికి తల్లితండ్రులు, వారి ప్రేమ, ధనము కావాలి. కాని వారిని వృద్ధాప్యలో పోషించడానికి వారిపట్ల ప్రేమ ఉండదు. పెళ్లిచేసుకొనే వరకు కాబోయే భార్య మీద అంతులేని ప్రేమ చూపించడం, పెళ్లి అయిన తరువాత, ఆ ప్రేమద్వేషంగా మారడం భార్యాబిడ్డలను వదలడానికి కారణాలు వెదకడం. విడాకుల కోర్టుకు పరుగులు పెట్టడం అప్పు తీసుకునేవరకు అప్పుఇచ్చేవాడిని దేవుడిగా కొలవడం, తిరిగి అప్పు తిర్చే సమయానికి వాడి మీద ద్వేషం పెంచుకోవడం, అప్పుతీర్చకుండా నానా అగచాట్లు పెట్టడం. తీసుకొన్న అప్పు ఎగ్గొట్టడంనెలాఖరున జీతం తీసుకునేటప్పుడు ఎంతో ఇష్టంగా తిసుకోవడం, నెలమొత్తం ఈ ఉద్యోగం చేయాల్సివచ్చిందే అంటూ బాధపడుతూ, అయిష్టంగా చేయడం తాను విధిగా చేయాల్సిన పనులకు జీతం కాక అదనంగా ధనం స్వీకరించడం, ఆ చేయకూడని పని చేయడంలో ఆనందం పొందడం. ఇవన్నీ రాజస తామస లక్షణాలు.

కాని సాత్వికుడు అటువంటి పనులు చేయడు. తనకు ఇష్టం లేని వారిని ద్వేషించడు. వారిపట్ల ఉదాసీనంగా ఉంటాడు. పగ,ద్వేషం,పెంచుకోడు. అంతే కాదు, తనకు ఇష్టమైన వాటి మీద కూడా ఎక్కువ మమకారము కలిగి ఉండడు. అన్నింటా సమానంగా ఉంటాడు. శుభమును, అశుభమును సమానంగా చూస్తాడు. ఏ పని చేసినా నిష్కామంగా, ఎటువంటి సంగమం లేకుండా చేస్తాడు. తాను చేసిన పనులకు మంచి ఫలితం వచ్చినా, చెడు ఫలితం వచ్చినా చలించడు. అన్నీ భగవదార్పణం చేసి నిశ్చలంగా ఉంటాడు. అతడే సాత్వికత్యాగి, అటువంటి సాత్విక త్యాగి మేధావి .అవుతాడు. వివేకి అవుతాడు. సత్సంగాలకు వెళతాడు. వేదాంతమును అధ్యయనం చేస్తాడు. శ్రవణం మననం, నిధిధ్యాసనంలో నిమగ్నం అవుతాడు. అతడికి పరమాత్మ పట్లగానీ, శాస్త్రముల పట్ల గానీ, ఎటువంటి సందేహములు, సంశయములు ఉండవు. అతని మనసు నిర్మలంగా, నిశ్చలంగా ఉంటుంది. సరిఅయిన నిర్ణయాలు తీసుకోగలిగిన సమర్థత కలిగి ఉంటాడు. జనన మరణ చక్రంనుండి విడివడతాడు. చివరకు మోక్ష ప్రాప్తిపొందుతాడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

11.న హి దేహభృతా శక్యం త్యక్తుం కర్మాణ్యశేషతః |
యస్తు కర్మఫలత్యాగీ స త్యాగీత్యభిధీయతే || ||

దేహముతో ఉన్న వాడికి కర్మలు చేయకుండా ఉండటం సాధ్యం కాదు. అతడు- కర్మలను పూర్తిగా విడిచిపెట్టలేడు. కాని అతడు కర్మఫలములను విడిచిపెట్టగలడు. అటువంటి వాడు త్యాగి అని పిలువబడతాడు.

ఈ దేహమును ధరించిన ఎవరికైనా, తన దేహమును పోషించుకోడానికి రక్షించుకోడానికి ఏదో ఒక కర్మ చేయక తప్పదు. కర్మలు చేయకుండా పూర్తిగా విడిచిపెట్టడం ఎవరికీ సాధ్యం కాదు. కర్మలను విడిచిపెట్టడం సాధ్యం కాదు కానీ, ఆ కర్మలు చేయడం వలన లభించే ఫలములను విడిచిపెట్టడం ఎవరికైనా సాధ్యం అవుతుంది. కాబట్టి కర్మలు చేస్తూ, ఆ కర్మఫలములను విడిచి పెట్టడం ఉత్తమము. అదే సత్త్వగుణ సంపన్నుడు ఆచరిస్తాడు.

కానీ రాజస తామస త్యాగులు ఏదో ఒక నెపంతో తాము చేయవలసిన విహిత కర్మలను చేయకుండా తెప్పించుకుంటున్నారు. వారు చేసేది త్యాగం కాదు. తప్పించుకోవపడం. దీనినే ఎగ్గొట్టడం, దాటమేయడం అని అంటారు కాని నిజమైన త్యాగి ఎవరంటే సత్వగుణను కలిగిన వాడు. అతడు కర్మలు చేస్తాడు. నిష్కామంగా చేస్తాడు. ఆ కర్మలఫలితములను తాను ఉంచుకోడు, అనుభవించడు. పరమాత్మకు త్యాగం చేస్తాడు. అతడు నిజమైన త్యాగి. అప్పుడు ఆ కర్మలు, కర్మఫలములు అతనికి బంధనములను కలిగించవు. కేవలం తనకు ఉన్న దానిలో ఇతరులకు ఇవ్వడం త్యాగం అనిపించుకోదు. అదీ ఉన్నదంతా ఇవ్వడు. కొంత మాత్రమే ఇస్తాడు. తాను గొప్ప త్యాగిని అని పేరు సంపాదిస్తాడు. కాని సాత్వికుడు తాను చేసిన ప్రతి కర్మయొక్క ఫలితాన్ని త్యాగం చేస్తాడు. కాని ఏ పేరు ఆశించడు. అతడే నిజమైన త్యాగి.

12. అనిష్టమిష్టం మిశ్రం చ త్రివిధం కర్మణః ఫలమ్ |
భవత్యత్యాగినాం ప్రేత్య న తు సంన్యాసినాం క్వచిత్ || ||

ఏదైనా కర్మ చేస్తే దానికి మూడు విధములైన ఫలములు లభిస్తాయి. ఒకటి సుఖము. రెండు దుఃఖము, మూడు రెండింటి కలయిక అంటే కాస్త సుఖము, కాస్త దుఃఖము. ఈ ఫలములు బతికి ఉండగాకానీ, మరణానంతరము కానీ అనుభవింపక తప్పదు. కాని కర్మఫలములను త్యాగం చేసిన వాడికి ఈ సుఖదుఃఖములు ఉండవు.

ఇక్కడ మరొక విషయం ప్రతిపాదిస్తున్నాడు పరమాత్మ., దేహము వచ్చిన తరువాత ఏదో ఒక కర్మ చేయక తప్పదు. ఆ కర్మకు ఫలం రాక తప్పదు. ఆ కర్మఫలం ఒకప్పుడు సుఖంగా పరిణమిస్తుంది. ఒకప్పుడు దు:ఖంగా పరిణమిస్తుంది

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

మరొకప్పుడు సుఖము దుఃఖము రెండూ కలుగుతాయి. (ఉదాహరణకు పెళ్లిభోజనానికి పిలిచారు. 150 ఐటములు అక్కడ ఉన్నాయి. అన్నీ నోరూరించేవే. తింటేసుఖంగా, సంతోషంగా తృప్తిగా ఉంటాయి. అన్నీ తినేసాము. అజీర్తి పట్టుకుంది. డాక్టరుకు 200 మందులు 300 వెరసి 500 నష్టం. వారం రోజులు శారీరక బాధ. ఇదే సుఖదుఃఖాల కలయిక. సాత్వికుడు తన ఎదుట ఎన్ని ఆహార పదార్థాలు ఉన్నా, రోజూ తాను ఎంత తిని జీర్ణం చేసుకోగలడో అంతే తింటాడు. సుఖంగా ఉంటాడు. రాజస, తామస ప్రవృత్తి కలవారు, ఇవన్నీ రేపు దొరుకుతాయా అనుకుంటూ అన్నీ ఇష్టంగా, సుఖంగా తినేస్తారు. తరువాత అజీర్ణంతో బాధపడతారు.)

(ఎంతో ఖర్చుపెట్టి కోరిన కట్నంఇచ్చి కూతురికి వివాహం చేస్తారు. సంవత్సరం తిరక్కముందే విడాకుల నోటీసు వస్తుంది. మొదట సుఖం. తరువాత దుఃఖం. కూతురికి వివాహం అయిందని సంతోషించాలో, విడాకుల నోటీసు తీసుకొని ఏడవాలో అర్థం కాదు. ఒక్కోసారి ఒకే పని సుఖదుఃఖాలు రెండింటిని కలిగిస్తుంటుంది. కాబట్టి ఈ కర్మల యొక్కఫలములు అన్నీ సుఖములు, దుఃఖములు, సుఖదు:ఖములు కలిగిస్తాయి. ఈ జన్మలో అన్నీ అనుభవించలేము కదా. కొన్నిసుఖాలు, కొన్ని దు:ఖాలు మిగిలిపోతాయి. వాటిని అనుభవించడానికి మరొక దేహం కావాలి అందుకని, ఇవి మరుజన్మకు కారణం అవుతాయి . ఇంకో జన్మ ఎత్తి, మరొక దేహం పొంది ఈ సుఖ దు:ఖములను, పాపపుణ్యములను అనుభవించాలి. అందుకే పల్లెటూళ్లలో ఏమీ తెలియని వాళ్లు కూడా "ఏ జన్మలో ఏం చేసాడో... ఏనాటి పాపఫలమే.. ఈ నాడు, ఈ జన్మలో అనుభవిస్తున్నాడు" అని చక్కని వేదాంతం చెబుతారు.)

మరి దీనికి మరొ మార్గం లేదా అంటే ఉంది. ఈ కర్మఫలములను ఇక్కడే ఎప్పటి కప్పుడు, కృష్ణార్పణం అంటూ త్యాగం చేస్తే ఎటువంటి బంధనములు ఉండవు. సుఖంగా ఉంటాడు. మరుజన్మ అంటూ లేకుండా జన్మరాహిత్యం పొందుతాడు. కాబట్టి నిష్కామంగా, ఎటువంటి ఫలాపేక్షలేకుండా కర్మలు చేయడం, ఆ కర్మఫలములను పరమాత్మకు అర్పించడం, మనస్సును నిర్మలంగా ఉంచుకోవడం, అన్నిటి కంటే ఉత్తమం.

ఈ శ్లోకంతో అర్జునుడు అడిగిన ప్రశ్నకు సమాధానం ఇవ్వడం పూర్తి అయింది. కాని ఇంకా అర్జునుడు దిక్కులు చూస్తూనే ఉన్నాడు. గాండీవం తీసుకొని యుద్ధానికి సిద్ధం కాలేదు. ఇది గమనించిన కృష్ణుడు, అర్జునుడికి కాస్తంత జ్ఞానం కూడా బోధిద్దామని, మరలా జ్ఞాన యోగం చెప్పడం మొదలెట్టాడు. అంటే ఈ అధ్యాయము భగవద్గీత రివిజన్ అనుకుంటే, కర్మయోగం రివిజన్ పూర్తి అయింది. జ్ఞాన యోగం రివిజన్ మొదలెట్టాడు కృష్ణుడు.

13. పంచైతాని మహాబాహో కారణాని నిబోధ మే |
సాంఖ్యే కృతాంతే ప్రోక్తాని సిద్ధయే సర్వకర్మణామ్ || ||

అమరనాథ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

ఓ అర్జునా! మనం చేసే అన్ని కర్మలు సిద్ధి పొందాలంటే, మంచి ఫలితములనుఇవ్వాలంటే, సాంఖ్యే కృతాంతే అంటే వేదముల చివరలో చెప్పబడిన వేదాంతశాస్త్రములలో ఐదు కారణములు చెప్పబడ్డాయి. అవి ఏమిటో వివరిస్తాను విను. దేహధారి అంటే దేహమును ధరించిన ప్రతివ్యక్తి ప్రకృతి పురుషుల కలయిక అని మనం నేర్చుకున్నాము. ప్రకృతి అంటే ఆ శరీరము ఇది జడము. ఇందులో ఉన్న చైతన్యము పురుషుడు. ఈ ప్రకృతి, పురుషుడు కలిస్తేనే దేహం చైతన్యవంతం అవుతుంది. అన్ని పనులు చేయగలుగుతాము . ఉదాహరణకు కరెంటు ఉంది. దానికి పాజిటివ్ నెగటివ్ ఉంటాయి. రెండూ కలిస్తేనే బల్బు వెలుగుతుంది. ఫాన్ తిరుగుతుంది. ఫ్రిజ్ పని చేస్తుంది. కాబట్టి మనం అంతా పురుషుడు అంటే పాజిటివ్ కరెంట్, ప్రకృతి అంటే నెగటివ్ కరెంట్ మిశ్రమం అని గ్రహించాలి.

కాని సామాన్యంగా మానవులు, ఈ దేహమే చైతన్యం, చైతన్యం అంటే వేరే లేదు అని అనుకుంటూ ఉంటారు. (పాజిటివ్ వదిలేసి నెగటివ్ ను పట్టుకొని పాకులాడుతుంటారు) దానినే శరీర అభిమానము, అహంకారము అంటారు. అటువంటివారు, ఏ పని చేసినా ఇదంతా నా వలననే జరుగుతూ ఉంది. అంతా నేనే చేస్తున్నాను. నేను లేకపోతే ఏదీ జరగదు. అని గొప్పలు ప్రగల్భాలు పలుకుతుంటారు. కాని ఏ పని చేయలన్నా, ఆ పని సఫలం కావాలన్నా, దానికి ఐదు కారణాలు ఉంటాయి. అంతే కానీ సక్రమంగా జరిగితే నా మహిమ, చెడితే నీ ఖర్మ అంటూ ప్రగల్భాలు పలకకూడదు. ఏ విధమైన కర్మలు అయినా జరగడానికి, ఆ కర్మలు ఫలప్రదం కావడానికి ఐదు సాధనాలు వేదాంతశాస్త్రంలో చెప్పబడింది. ఏ కర్మ నెరవేరడానికైనా, ఈ ఐదు సాధనాలు ముఖ్యం. అవేమిటో తరువాతి శ్లోకంలో చెప్పాడు పరమాత్మ.

ఇక్కడ "కృతాంత' అని వాడారు. కృతము అంటే చేయవలసిన కర్మలు. అవన్నీ వేదములలో చెప్పబడ్డాయి. కృతాంతము అంటే వేదముల అంతమున అంటే చివర చెప్పబడినవి వాటినే వేదాంతములు లేక ఉపనిషత్తులు అని అంటారు. వేదాంతము లేక ఉపనిషత్తులు జ్ఞాన కాండను గుర్చి వివరించాయి. ఈ కింద చెప్పబడిన ఐదు సాధనములు ఉపనిషత్తులలో చెప్పబడ్డాయి అని వ్యాసుల వారు వివరించారు.

14. అధిష్ఠానం తథా కర్తా కరణం చ పృథగ్విధమ్ |
వివిధాశ్చ పృథక్చేష్టా దైవం చైవాత్ర పంచమమ్ || ||

శరీరము, కర్మచేసేవాడు. శరీరములో ఉన్న ఇంద్రియములు (అంటే 5 జ్ఞానేంద్రియములు, 5 కర్మేంద్రియములు, మనస్సు బుద్ధి), చేయబడే వివిధములైన పనులు, ఆఖరున దైవసాయము. ఏ పని చేయడానికైనా, నెరవేరడానికైనా ఈ ఐదు ముఖ్యము.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

కరణములు అంటే పరికరములు, పనిముట్లు ఏ పనిచేయడానికైనా కొన్ని పనిముట్లు కావాలి. మన శరీరంలో ఉండే పనిముట్టు కాళ్ళు, చేతులు, మొదలగు ఇంద్రియములు. అధిష్ఠానం అంటే ప్రకృతి. మనలో ఉన్న ప్రకృతి పదార్థము మన శరీరము. దైవం అంటే పరమాత్మ. దానినే ఇంకా విధి, కాలము అని కూడా అంటాము.

మనందరము పంచకోశప్రక్రియ అనే మాటను వినేవుంటారు. పంచకోశములు అంటే ఐదు కోశములు. కోశము అంటే సంచి అని మామూలు అర్థము. వీటినే అన్నమయ కోశము, ప్రాణపయ కోశము, మనోమయకోశము, విజ్ఞానమయ కోశము, ఆనంద మయ కోశము. ఇందులో మొదటిది అన్నమయ కోశము అంటే అన్నముతో (ఆహారముతో) పోషింపబడేది ఈ శరీరము కేవలం శరీరం ఉంటే చాలదు. ఎందుకంటే శరీరము జడము. కాబట్టి అందులో ప్రాణం ఉండాలి. ఆ ప్రాణములు ఐదు. ప్రాణ, అపాన, వ్యాన, ఉదాన, సమాన. ఈ ఐదు ప్రాణములు, వాయువుల రూపంలో మనకు శక్తిని,చలనాన్ని కలిగిస్తున్నాయి. ఆ ప్రాణం పోతే శరీరం అచేతనమోతుంది. దానిని కాల్చడమో, పూడ్చడమో చేస్తారు. ఇంక మూడవది మనోమయము. ఈ చైతన్యవంతము అయిన శరీరాన్ని నడిపించడానికి ఒక శక్తి కావాలి. అదే మనసు, శరీరం చేయవలసిన పనులను నిర్దేశిస్తుంది మనస్సు, ఈ మనస్సు చేసేపనులు మంచివా, చెడ్డవా, చేయదగినవా. కాదా అనినిర్ణయించే శక్తి ఒకటి ఉండాలి. అదే మనలో ఉన్నవిచక్షణా బుద్ధి. దానినే విజ్ఞానము అని అంటారు. అదే విజ్ఞానమయకోశము. శరీరము, మనస్సు, బుద్ధి మూడు కలిసి చేసే పనుల వలన కలిగే వికారమే ఆనందము. దానిని మనం మనలో ఉన్న అజ్ఞానం వలన ఆనందం అనుకుంటాము. కాని నిజంగా ఆది ఆనందం కాదు. అజ్ఞానంతో కూడిన ఆనందం కాబట్టి దానిని ఆనందమయకోశముఅని అన్నారు.

మన శరీరములు మూడు విధములుగా ఉంటాయి. ఒకటి స్థూల శరీరము. అంటే మన కంటికి కనపడే శరీరము. దీనినే అన్నమయ కోశము అని అనవచ్చు. రెండవది సూక్ష్మశరీరము అంటే మనలో ఉన్న ప్రాణము, మనస్సు, బుద్ధి (ఈమూడింటిని కలిపి అహంకారము అని అంటారు). ఈ మూడు కలిసి సూక్ష్మశరీరము అవుతుంది. అంటే ప్రాణమయ, మనోమయ, విజ్ఞానమయ కోశముల సమ్మేళనము. ఇంక మూడవది. వీటి వలన కలిగే ఆనందము. అదే కారణ శరీరము. ఈ శరీరం రావడానికి కారణమైన ఆనందస్వరూపము. దానినే ఆనంద మయ కోశము అని అంటారు. ఈ పంచకోశ ప్రక్రియను ఆధారం చేసుకొని శరీరంతో చేసే పనులు ఐదు కారణములు ఉన్నాయి అని వివరిస్తున్నాడు పరమాత్మ. అవేమిటో ఈ శ్లోకాన్ని చదివి తెలుసుకుందాము.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

15. శరీరవాఙ్మనోభిర్యత్కర్మ ప్రారభతే నరః |
న్యాయ్యం వా విపరీతం వా పంచైతే తస్య హేతవః || ||

నరులు ఏ పని చేయాలన్నా శరీరము, వాక్కు, మనస్సు (వీటినే త్రికరణములు అని అంటారు), వీటితో చేసే అన్ని రకములైన న్యాయమైన, అన్యాయమైన (చేయవలసిన, చేయకూడని) పనులకు, పైన చెప్పడిన ఐదు, కారణములు అయి ఉన్నాయి.

మానవుడు ఏపని చేయాలన్నా, ఆపని న్యాయమైనదైనా. అన్యాయమైనధైనా, చట్టబద్ధమైనా, చట్ట విరుద్ధమైనా, శాస్త్రవిహితమైనా, శాస్త్ర విరుద్ధమైనా, ఏ కార్యమైనా, దానిని ముందు మనసుతో సంకల్పించాలి. బుద్ధితో మంచి చెడు విచారించాలి. వాటిని ఈ శరీరంలో ఉన్న ఇంద్రియములలో చేయాలి. కాబట్టి మనస్సుతో, వాక్కుతో, శరీరముతో చేసే ఏ పనికైనా పై శ్లోకములో చెప్పబడిన ఐదు కారణములు తప్పని సరిగా ఉంటాయి.

ఈశ్లోకంలో నరః అని వాడారు. నరః అంటే మానవుడు. విచక్షణా జ్ఞానం ఉన్న మానవుడు అటువంటివాడే మనో, వాక్కు, శరీరములతో కర్మలు, కావాలని, చేయాలని సంకల్పించి చేయగలుగుతాడు. కాని జంతువులు, పక్షులు మొదలైనవి తమకు తోచినవి, తమకుసహజమైనవి అయిన చేష్టలు చేస్తాయి. వాటిని కర్మలు అనరు. చేష్టలు అని అంటారు. అందుకని 18 లోపు పిల్లలు చేసే పనులను పిల్లచేష్టలు అని అంటారు. 18 లోపు పిల్లలకు విచక్షణా జ్ఞానం అంతగా ఉండదు. అందుకే 18 లోపు పిల్లలు చేసే ఒప్పందాలకు (కాంట్రాక్టులకు), అమ్మకాలకు, కొనుగోళ్లకు, విలువలేదు, అవి చెల్లవు అని న్యాయశాస్త్రము చెబుతుంది. అందుకే నరులు అంటే మానవులుచేసేకర్మలకు పాప పుణ్యములు బంధనములు కలుగుతాయి. జంతువులు మొదలగునవి చేసే చేష్టలకు పావపము ,పుణ్యము ,బంధనములు లేవు. కేవలం అవి తమ పురాకృత పుణ్యపాపములనుఅనుభవిస్తుంటాయి. ఈ నరులు అంటే మానవులు న్యాయంగా కానీ, దానికి విపరీతంగా గానీఅంటే అన్యాయంగా కానీ, తమ మనసుతో చేసే సంకల్పములకు, నోటితో పలికే మాటలకు, చేతులు కాళ్లతో చేసే కర్మలకు, పైన చెప్పబడిన ఐదు, కారణాలు అవుతాయి.

16. తత్రైవం సతి కర్తారమాత్మానం కేవలం తు యః |
పశ్యత్యకృతబుద్ధిత్వాన్న స పశ్యతి దుర్మతిః || ||

ఈ ఐదుకారణాలతో చేసే కర్మల విషయం పక్కనబెడితే, ఎవరైతే అజ్ఞానంతో, అవివేకంతో, శాస్త్రజ్ఞానము, బుద్ధి లేకుండా అన్ని కర్మలు నేనేచేస్తున్నాను. అన్నీ నా వలననే జరుగుతున్నాయి అని అనుకుంటూ ఉంటాడో, అటువంటి అవివేకి, కర్మల యొక్క, దేహము ఆత్మలయొక్క నిజమైన స్వభావము గురించితెలుసుకోలేడు.

అమరనాధ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్న్యాస యోగము

కాబట్టి ఏ పని చేసినా మనలో ఉండే జీవాత్మ కర్త కాదు. జీవాత్మ కేవలం సాక్షి మాత్రమే. చేసే పనులు చూస్తూ ఉంటుంది. పైన చెప్పిన ఐదు కూడితేనే ఏపని అయినా నెరవేరుతుంది. ఆత్మస్వరూపాన్ని కర్మల స్వభావాన్ని సరిగా అర్థం చేసుకోలేని మానవులు, ఆ శరీరమే ఆత్మ అనుకుంటూ, అంతా నేనే చేసాను అనుకుంటూ, అంతా నా మహిమ అంటూ ఉంటారు. వారికి ఆత్మజ్ఞానం లేదు. శాస్త్ర పరిజ్ఞానం అసలేఉండదు. అవివేకంతో అలా మాట్లాడుతుంటారు. అందుకే అకృత బుద్ధిత్వాత్, దుర్మతి అని అన్నారు. అంటే స్థిరమైన బుద్ధి లేని వాడు. పరిపక్వత చెందిన బుద్ధి లేని వాడు. దుర్మతి అంటే వాడికి మతి ఉంది కానీ అది కలుషితమయినది. నిజాన్ని చూడలేకపోతోంది. నేనే అన్నిటికి కారణము అనే భ్రమలో ఉంది. అటువంటి దుర్మతులు ఆత్మస్వరూపమును చూడలేరు. నిజం ఏదో తెలుసుకోలేరు. నేనే ఈ శరీరము, అన్ని పనులు నా వలననే జరుగుతున్నాయి అనే మూఢత్వములో ఉంటారు.

ఆత్మానం కేవలం అంటే ఈ ఆత్మకు ఏ కర్మచేయాలని కానీ, ఆ కర్మఫలమును, అనుభవించాలని కానీ లేదు. ఆత్మ శుద్ధ సత్వ చైతన్య స్వరూపము. దానికి ఏదీఅంటదు. ఉదాహరణ ఇంతకు ముందేచెప్పుకున్నాను. సూర్యకాంతి మంచి వస్తువు మీదా, చెడ్డ వస్తున మీదా సత్కార్యములుచేయడానికి, దుర్మార్గాలు చెయ్యడానికి అన్నిటికీ తన కాంతిని ప్రసరింపచేస్తుంది. కానీ ఆ కార్యములు కానీ, వాటి ఫలితములు కానీ సూర్యకాంతికి అంటుకోవు. అది ఎప్పుడూ స్వచ్ఛంగా, నిర్మలంగా ఉంటుంది. అలాగే మనలో ఉన్న ఆత్మస్వరూపం కూడా మనం చేసే ఏ కర్మలకు బాధ్యుడు కాదు, ఆ కర్మఫలములు ఆత్మకు అంటుకోవు.

దీనికి వ్యతిరేకంగా ఆలోచించేవాడు దుర్మతి అని అన్నాడు పరమాత్మ. మరి నరుడు ఇలా వ్యతిరేకంగా ఎందుకు ఆలోచిస్తున్నాడు అంటే దానికి ఒకటే సమాధానం అకృత బుద్ధి. వాడికి బుద్ధి ఉంది కానీ అది పరిపక్వత చెందలేదు. అందుకని "స న పశ్యతి" అంటే ఇటువంటి దుర్మతి నిజాన్ని నిజంగా చూడలేడు. దానికి విరుద్ధంగా చూస్తాడు. నేను వేరు శరీరం వేరు అని అనుకోడు నేనే ఈ శరీరం, అన్నీ నేనే చేస్తున్నాను, అన్నీ నా వలననే జరుగుతున్నాయి అనే అహంకారంతో ఉంటాడు. వీడు కళ్లు ఉండి కూడా గుడ్డివాడు. మరి ఈ దుర్మతి బుద్ధి పరిపక్వత చెందాలంటే గురువును ఆశ్రయించాలి. శాస్త్రములను చేదవాలి, అర్థం చేసుకోవాలి. ఇది ఒకటే మార్గము.

17. యస్య నాహంకృతో భావో బుద్ధిర్యస్య న లిప్యతే |
హత్వాఽపి స ఇమాఀల్లోకాన్న హంతి న నిబధ్యతే || ||

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

ఎవరికైతే ఇటువంటి అహంకార భావన (అంతా నేనే చేస్తున్నాను, అంతా నా వలననే జరుగుతూ ఉంది అనే భావన) లేకుండా ఉంటుందో, ఎవరి బుద్ధికి కర్మఫలముల యందు ఆసక్తి ఉండదో, అటువంటి వాడు, ఈ లోకంలో చంపడం లాంటి పనులు చేసినా, అతనికి ఆ కర్మఫలములు బంధనములు అంటవు. (ఈ శ్లోకం కేవలం అర్జునుడిని ఉద్దేశించి చెప్పాడు కృష్ణుడు, నేను ఈయుద్ధము చేస్తున్నాను, అందరినీ చంపుతున్నాను అనే భావన లేకుండా, ఇది క్షత్రియ ధర్మము అని యుద్ధం చేస్తే, ఆ యుద్ధంలో ఎవరినైనా చంపితే, ఆ పాపము, పాపఫలము నీకు అంటవు అని అర్థం కానీ, ఈ శ్లోకం చదివి మర్డర్ చేసి, నేనుచేయలేదు, నా చెయ్యి, ఆ చేతిలో ఉన్న కత్తి చేసింది అంటే కుదరదు.) మరి కృష్ణుడు ఇలా ఎందుకు చెప్పాడు అని అందరికీ సందేహం రావచ్చు. కృష్ణుడు భగవద్గీత చెప్పే సమయంలో ఎదురుగా సైన్యాలు మోహరించి ఉన్నాయి. వారితో యుద్ధం చేయడం అర్జునుడి కర్తవ్యం. యుద్ధం చేస్తే వారు చస్తారు. ఆ సందర్భంలో అర్జునుడికి ఎదురుగా ఉన్న సైన్యాన్ని చూపించి కృష్ణుడు అలా చెప్పి ఉండవచ్చు. దానినే సాధారణ జనం, తాము ఏయే వృత్తులు చేస్తున్నారో వారి వారి కర్తవ్య కర్మలకు అన్వయించుకోవచ్చు. అంతే కానీ, ఎవరిని చంపినా ఏమీ కాదు అనే వితండ వాదం చేయకూడదు.

అంతా నేనే చేస్తున్నాను అనే అహంకారము, కర్తృత్వభావన లేకుండా, ఏ పని చేసినా ఆ కర్మయొక్క ఫలితములు అతనికి అంటవు. అతనికి ఆ కర్మవలన కలిగే బంధనములు బాధించవు. ఓ అర్జునా! నీవు కూడా ఇటువంటి బుద్ధికలిగి ఉండాలి. నేను ఈ యుద్ధము చేస్తున్నాను .నేను వీరి నందరినీ చంపుతున్నాను, వీరంతా నా చేతిలో చస్తున్నారు, అనే భావన వదిలిపెట్టి యుద్ధం చెయ్యి, అప్పుడు నీవు ఈయుద్ధములో ఎంతమందిని చంపినా, నీవు ఎవరినీ చంపనట్లే. ఈ యుద్ధం వలన కలిగే పాపములు నీకు అంటవు. ఎందుకంటే నీ విద్యుక్తధర్మము నీవు నిర్వర్తిస్తున్నావు కాబట్టి, అంటే లౌకికంగా చూస్తే ఈ యుద్ధం రావడానికి ఇందులో జనం చావడానికి నీవు ఒక్కడివే కారణం కాదు ఎన్నోకారణాలు. అంతా నా వల్లే జరుగుతుంది అనుకోవడం నీ అజ్ఞానము, అందుకని లేచి యుద్ధం చెయ్యి అని కృష్ణుడు అర్జునుడికి ఓ చురక అంటించాడు.

ఆధ్యాత్మికంగా చూస్తే, ఈ విశ్వాన్ని పరమాత్మ స్వరూపంగా చూచేవాడికి అందరిలో ఆత్మస్వరూపుడుగా పరమాత్మ ఉన్నాడు అని భావించేవాడికి, నేను ఇదంతా చేస్తున్నాను అన్న అహంకారము, కర్తృత్వ భావన లేని వానికి, దేనితోనూ సంగము పెట్టుకోని వాడికి, తాను వేరు ఈ శరీరము, మనస్సు, బుద్ధి అహంకారము వేరు అని అనుకొనేవాడికి, తాను ఆత్మస్వరూపుడిని అని భావించేవాడికి, ఏ బంధనము కలుగదు. తనలో ఉన్న ఆత్మ సైనికులలో ఉన్న ఆత్మ ఒకటే అయినపుడు, చంపేవాడు

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

ఎవడు చచ్చేవాడు ఎవడు. ఎవరూ చంపరు, చావరు, ఈ శరీరం అనిత్యము ఇప్పుడు కాకపోయినా ఎప్పుడో ఒకప్పుడు పోతుంది. కాబట్టినేను చంపుతున్నాను అని అనుకోవడం అవివేకము.

కాని ఈ సూత్రము అందరికీ వర్తించదు. యుద్ధమే తన విద్యుక్తధర్మము అయిన అర్జునుడు లాంటి వారికి వర్తిస్తుంది కానీ ఈ సూత్రము హత్యలు, దోపిడీలు, మానభంగాలు చేసేవారికి వర్తించదు. సైనికులకు, పోలీసులకు, న్యాయాధికారులకు, ఉరితీసే తలారులకు మాత్రమే వర్తిస్తుంది. ఎందుకంటే వారు స్వలాభం కోసం, తాము చేస్తున్నాము అనే కర్తృత్వభావంతో చేయడం లేదు అది తమ విధినిర్వహణ కాబట్టి చేస్తున్నారు. ఈ శ్లోకాన్ని ఈ విధంగా అర్థం చేసుకోవాలి కానీ కృష్ణుడు అందరినీ చంపమని లైసెన్సుఇచ్చాడు, ఎవరినీ చంపినా చంపనట్టే అని నేరాలకు పాల్పడకూడదు.

మానవునిలో పరమాత్మ ఆత్మస్వరూపుడుగా ఉన్నాడు. దేహము, ఇంద్రియములు, మనో, బుద్ధి, అహంకారములు వేరుగా ఉన్నాయి. నేను ఆత్మస్వరూపుడను అని అనుకునేవాడికి ఈ ఇంద్రియములతో చేసే పనులతో సంబంధము లేదు. అతడు చేసే కర్మలు గానీ, కర్మఫలములు గానీ అతనికి అంటవు .ఏ పని చేసినా దాని వలన కలిగే ఫలితముల మూలంగా వచ్చే పుణ్యము, పాపము కేవలము మానవునికి ఆ పని మీద ఉన్న ఆసక్తి అనుబంధము, సంగము, నేనే చేస్తున్నాను అనే కర్తృత్వభావన, వీటి వలన వచ్చినదే. ఇవి లేకపోతే, ఆ కర్మవలన కలిగే పాపపుణ్యములు,

సుఖదు:ఖములు ఆ మానవునికి అంటవు. అర్జునుడు క్షత్రియుడు. దుష్టశిక్షణ అతని ధర్మము. యుద్ధం చేయడం అతని ప్రవృత్తి కర్తవ్యము. పైగా ఈ యుద్ధము రావడానికి అర్జునుడు కారణం కాదు. సుయోధనుని లోభత్వము శకుని కుటిలత్వము, ధృతరాష్ట్రుని పుత్రప్రేమ, రాజ్యము పట్ల భీష్మునికి ఉన్న నిబద్ధత, దుష్టులైన రాజులందరూ దుర్యోధనుని పక్షాన చేరడం, పాండవులను మోసంతో జయించి, వారి రాజ్యం అపహరించి, వారిని అవమానించి, అడవులపాలు చేయడం, పాండవులలో 13 ఏళ్లపాటు రగిలిన పగ, ప్రతీకారము, ఇవన్నీ కారణాలు.

పాండవులు వారి మానాన ఇంద్రప్రస్థము పరిపాలించుకుంటే ఈ యుద్ధం రాదు. ఎందుకూ పనికిరాని ఖాండవ ప్రస్థమును ఇంద్రప్రస్థముగా మార్చి, రాజసూయయాగం చేసి సుఖంగా ఉన్నపాండవులను చూచి దుర్యోధనుడు వారి మీద ద్వేషము పగ పెంచుకోకపోతే ఈ యుద్ధం రాదు. అంతా నాకే కావాలి, నా కంటే ఎవరూ అధికంగా ఉండకూడదు అనే లోభత్వము దుర్యోధనునిలో లేకపోతే ఈ యుద్ధం రాదు. కొడుకులు ఏం చేసినా గుడ్డిగా ధృతరాష్ట్రుడు తల ఊపకపోతే ఈ యుద్ధం రాదు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

.నేను హస్తినాపురమునకు రక్షకుడను మాత్రమే ఏం జరిగినా నాకు సంబంధంలేదు అనే నిర్లిప్తత భీష్మునికి లేకుంటే, తన కళ్ల ఎదుట జరుగుతున్న అన్యాయాలను, ఆక్రమాలను భీష్ముడు వారించి ఉంటే ఈ యుద్ధం రాదు. ధర్మరాజులో ద్యూతవ్యసనం లేకపోతే ఈ యుద్ధం రాదు.

శకుని తన చావు తెలివితేటలు ఉపయోగించి, పాండవుల సర్వస్వము అపహరించి ఉండకపోతే వాలని అడవులకు పంపకపోతే ఈ యుద్ధంరాదు.

కనీసం కృష్ణుడి మాటలు విని, పాండవులకు 5 ఊళ్లు ఇచ్చినా ఈ యుద్ధం రాదు. యుద్ధం రావడానికి ఇన్ని కారణాలు. ఇవన్నీ వివిధవ్యక్తుల మనో, బుద్ధి అహంకారాల వలన కలిగినవే కానీ, కేవలం అర్జునుడి వలన కాదు. కాబట్టి అర్జునుడు ఇదంతా నా వలననే జరుగుతూ ఉంది అనడం కేవలం అతని అవివేకము అని కృష్ణుడు చెప్పాడు.

18.జ్ఞానం జ్ఞేయం పరిజ్ఞాతా త్రివిధా కర్మచోదనా|
కరణం కర్మకర్తేతి త్రివిధ: కర్మస జ్గ్ర హ:||

ఏ కర్మచేయడానికైనా ప్రేరణకావాలి. ఆ ప్రేరణకు తెలివి, తెలుసుకోదగిన వస్తువు, ఆ వస్తువును తెలుసుకునేవాడూ ఈ మూడూ అవసరము. అలాగే కర్మ చేసే వాడు, ఆ కర్మ చేయడానికికావలసిన పరికరము, కర్మ చేయడం అనే కార్యము, ఈ మూడూ ఆ కర్మకు ఆధారములు. ఏ పని చేయడానికైనా ఆ పనిగురించి తెలిసి ఉండాలి. తరువాత ఆ పని చేయాలి. ప్రతి పనికీ ఈ రెండూ ముఖ్యము. చేయబోయే పని గురించి ఏమీ తెలియకుండా ఏ పనీ చేయలేము. చేయకూడదు కూడ, కాబట్టి ఏ పని చేయలన్నా, చేయకూడదు అనుకున్నా, చేయబోయే పని గురించిన జ్ఞానము అవసరము. మొదటిది జ్ఞానం అంటే ఒక వస్తువును గురించి గానీ, వ్యక్తిని గురించికానీ, చేయబోయే పనిని గురించికానీ తెలుసుకోవడం, వాటిగురించిన జ్ఞానం కలిగి ఉండటం రెండవది జ్ఞేయం అంటే తెలుసుకోబడే వస్తువు, వ్యక్తి, పని. మూడవది పరిజ్ఞాతా అంటే తెలుసుకునే వాడు. ఈ మూడు ఏ కర్మచేయడానికైనా ప్రేరణ అవుతారు. కర్మ చేయడానికి ప్రేరేపిస్తారు. అంటే ఈ మూడింటి వలన మనసులో ఆపని చేయాలని సంకల్పం కలుగుతుంది. సంకల్పం కలగగానే సరిపోదు. ఆ కర్మ చేయాలి.

కర్మచేయాలంటే కూడా మూడు ఉండాలి. కర్మచేసేవాడు, దేని కోసం చేస్తున్నామో అది, ఆ కర్మచేయడానికి అవసరమైన వస్తువులు. ఈ మూడూ ఉంటేనే కానీ ఆ కర్మ చేయడం పూర్తికాదు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

19.. జ్ఞానం కర్మ చ కర్తా చ త్రిధైవ గుణభేదతః |
ప్రోచ్యతే గుణసంఖ్యానే యథావచ్ఛృణు తాన్యపి || ||

కర్మ చేయడానికి కావలసిన తెలివి లేక జ్ఞానము, కర్మచేసేవాడు, చేయాల్సిన కర్మ. ఆ మూడు సాంఖ్యశాస్త్రములో చెప్పబడిన విధంగా మానవుల యొక్క సత్వ,రజస్తమోగుణముల మీద ఆధారపడి ఉంటాయి. వీటి గురించి వివరంగా చెబుతాను శ్రద్ధగావిను అని అంటున్నాడు కృష్ణ పరమాత్మ.

20. సర్వభూతేషు యేనైకం భావమవ్యయమీక్షతే |
అవిభక్తం విభక్తేషు తజ్జ్ఞానం విద్ధి సాత్త్వికమ్ || ||

ఏ పని చేయడానికైనా ముందు జ్ఞానము వివేకము కావాలి. అది మూడురకాలు సాత్త్విక జ్ఞానము, రాజసిక జ్ఞానము, తామసిక జ్ఞానము. ముందు కృష్ణుడు సాత్త్విక జ్ఞానము గురించి చెబుతున్నాడు.

స్థూలంగా చెప్పాలంటే నేను వేరు, శరీరము వేరు అనే జ్ఞానము సాత్త్విక జ్ఞానము. సమస్త చరాచరజీవరాసులలో ఆత్మస్వరూపంలో భగవంతుడు ఉన్నాడు. ఈ శరీరములు మాత్రమేవేరుగా ఉన్నాయి. శరీరం నశిస్తుంది కానీ ఆత్మస్వరూపము నశించదు అది అవ్యయము. వీటినే ఆత్మజ్ఞానము, అసలైన జ్ఞానము అని అంటారు. దానినే సాత్వికజ్ఞానము అని పిలుస్తారు.

అంటే ఈ జ్ఞానము మనకు లేదా అంటే, మనకూ ఉంది. కాని ఆచరించము. అందరికీ అన్నీ తెలుసు కానీ ఏమి తెలియదు. విన్నంత సేపూ తెలిసినట్టే ఉంటుంది. పక్కకుతిరగాగే నేను వేరు నువ్వు వేరు, వాడంటే నాకు ఇష్టం, వీడంటే ఇష్టం లేదు అనే అజ్ఞానంలో పడతాము. దానికి కారణం మనం చూడటానికి కేవలం మన కళ్లను మాత్రమే ఉపయోగిస్తాను. జ్ఞాననేత్రమును ఉపయోగించము. అందుకే ఈ జగత్తులో ఉండే జీవరాసులు, పదార్థములు, వేరు వేరుగా వివిధ ఆకారములతో, పేర్లతో కనపడుతున్నాయి. మానవులు వీటి బయట స్వరూపమును మాత్రమే చూస్తారు కానీ లోపల ఉన్న ఆత్మస్వరూపమును చూడరు. అదే అజ్ఞానము.

సర్వభూతేషు యేనైకం అంటే అన్నిభూతములు ఒకటే. అన్నిటిలో ఉన్న ఆత్మ ఒకటే. ఆ విషయం తెలియడమే అసలైన జ్ఞానము. దానిని ఆచరించడమే విజ్ఞానము. సముద్రములో అలలు ఉన్నాయి. అలలు అన్నీ సముద్రములోనే ఉన్నాయి. అలలను కాకుండా సముద్రమును అందులో ఉన్న అనంత జలరాసిని చూడాలి.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

అలాగే రకరకాలైన బంగారు ఆభరణములను వాటి అందాన్ని కాకుండా అందులో ఉన్న బంగారము నాణ్యతను చూడాలి. రకరకాలైన కుండలను కాకుండా, వాటిలో ఉన్న మట్టిని చూడాలి. రకరకాల ఆకారములతో, పేర్లతో ఉన్న మనుషులను కాకుండా, వారిలో ఉన్న ఆత్మ స్వరూపాన్ని చూడాలి. అదే అసలైన జ్ఞానము.

ప్రపంచములోని వస్తువులు, ప్రాణులు వివిధములు. ఆత్మ ఒకటే. ప్రపంచములోని వస్తువులు, ప్రాణులు నాశనమౌతాయి. ఆత్మకు నాశము లేదు. ప్రపంచములోని వస్తువులు, ప్రాణులు వేరు వేరుగా కనపడుతున్నాయి. ఆత్మ ఒకటే. ఈ జ్ఞానం మనం అలవరచుకోవాలి. కాని మనం ఇతర జ్ఞానములు అంటే సంగీత జ్ఞానము, సాహిత్యజ్ఞానము, వివిధములైన శాస్త్రముల జ్ఞానము, (ఇంజనీరింగ్ మెడికల్, పరి'పాలన వగైరా), రాజకీయజ్ఞానము, వ్యాపారజ్ఞానము, మోసం చేసే జ్ఞానము ఇంకా ఇతర జ్ఞానములు సంపాదించడానికి ఉత్సాహము చూపుతాము కానీ ఆత్మజ్ఞానము సంపాదించడానికి ఎటువంటి ఉత్సాహము చూపము. దానిని సాత్విక జ్ఞానము, అసలైన జ్ఞానము, తెలుసుకోవలసిన జ్ఞానము, అని అన్నాడు కృష్ణుడు. ఒకమాటలో చెప్పాలంటే పైపైన కనపడే రూపాలకు, పేర్లకు మురిసిపోకుండా లోపల ఉన్న ఆత్మస్వరూపాన్ని దర్శించాలి అని భావము. ముక్కోటి దేవతల స్వరూపాలలో ఉన్న పరమాత్మ ఒక్కడే అని తెలుసుకోవాలి. అదే సాత్త్విక జ్ఞానము.

21. పృథక్త్వేన తు యజ్జ్ఞానం నానాభావాన్పృథగ్విధాన్ |
వేత్తి సర్వేషు భూతేషు తజ్జ్ఞానం విద్ధి రాజసమ్ || ||

ఏ జ్ఞానముతో అయితే మానవులు ఈ లోకములో ఉన్న సమస్త జీవరాసులను వేరు వేరు గా భావిస్తున్నారో, అట్టి జ్ఞానమును రాజస జ్ఞానము అని అంటారు.
ఇప్పుడు రాజస జ్ఞానము గురించి చెబుతున్నాడు కృష్ణుడు. అన్నిజీవరాసులలో పరమాత్మ ఆత్మస్వరూపుడుగా ఉన్నాడు అన్నది సాత్విక జ్ఞానము అయితే, ఈ ప్రాణులను, మానవులను జీవరాసులను వేరు వేరుగా, వేరు వేరు పేర్లతో, రూపములతో ఉన్నారు అని తెలుసుకోవడం రాజస జ్ఞానము. అంటే ఈ ప్రకృతిని ఏకత్వ భావంతో కాకుండా భేదభావముతో చూడటం. మానవులను దేవుళ్లను, దేవతలను వేరు వేరుగా చూడటం. వాడు వేరు వీడు వేరు, ఆ దేవుడు వేరు ఈ దేవుడు వేరు, ఆ దేవుడికి ఎక్కువ మహిమలు ఉన్నాయి. ఈ దేవుడికి అన్ని మహిమలు లేవు, ఆ స్వామీజీ చాలా పవర్ ఫుల్ ఈ స్వామీజీ ఏమి లాభం లేదు ఈ ప్రకారంగా మనుషులను, దేవతలను, దేవుళ్లను వేరువేరుగా చేసి చూడటం రాజస జ్ఞానము. ఈ రాజస జ్ఞానము కలిగిన వారికి దేవుడి మీద పునర్జన్మ మీద, పుణ్యము

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

పాపము, స్వర్గము, నగకము, మోక్షము. వీటి మీద నమ్మకం ఉంటుంది. కాని వాటిని మూర్ఖంగా నమ్ముతారు. ఎవరు చెప్పినా నమ్మేస్తారు. ఆ విధంగా ఆచరిస్తారు. దాదాపు ప్రస్తుతము ఉన్న మానవ లోకం అంతా దీని కిందికే వస్తారు. ఇటువంటి వారు భయంతోనో, భక్తితోనో భగవంతుడిని పూజిస్తారు, ఆరాధిస్తారు కానీ, వారి వారి ప్రవృత్తులను బట్టి వేరు వేరుగా ఆరాధిస్తారు. (అహింసా పరమోధర్మ, అని తెలిసి కూడా, ఈనాటికి కూడా అమ్మవారికి కోళ్లు మేకలు లాంటి జంతువులను బలి ఇవ్వడం ద్వారా కొలవడం ఆచారంగా ఉంది.).

ఇటువంటి రాజసజ్ఞానం కలవారు మనుషులను, దేవుళ్లను వేరు వేరుగా చూస్తారు. నేను వేరు నీవు వేరు, ఇతడు అంటే నాకు ఇష్టం, అతడు అంటేనాకు ద్వేషం అనే భావనలతో ఉంటారు. తమలోఉన్న భేదభావమును దేవుళ్లకు కూడా అంటగడతారు. మనకు ఉన్న అన్ని అవలక్షణాలను దేవతలకు, దేవుళ్లకు ఆపాదిస్తారు. (ఆంజనేయస్వామికి, కుమార స్వామికి, వినాయకుడికి ఇద్దరేసి భార్యలను కల్పించుకున్నాము) ఈ వేరువేరుగా చూడటం. భేదభావంతో చూడటం రాజస జ్ఞానము అని అంటారు.

22. యత్తు కృత్స్నవదేకస్మిన్కార్యే సక్తమహైతుకమ్ |
అతత్త్వార్థవదల్పం చ తత్తామసముదాహృతమ్ || ||

కంటికి కనపడేదే నమ్ముతాను, కంటికి కనపడనిది నమ్మను, నేను నమ్మిందే వేదం, ఇతరులు చెప్పేది నేను నమ్మను, నాకు తోచిందే చేస్తాను, దానికి తగిన కారణం ఉన్నా లేకపోయినా, అవి వేదములలో, శాస్త్రములలో ఉన్నా, లేకపోయినా, పట్టించుకోను,. నేనునమ్మిన దానికి ఏ ప్రమాణము, తత్త్వము, తర్కము అవసరంలేదు, అనే అల్పమైన మూఢత్వము తో కూడిన జ్ఞానమును తామసిక జ్ఞానము అని అంటారు.

ఇప్పుడు తామస జ్ఞానము అంటే ఏమిటి అని వివరిస్తున్నాడు కృష్ణపరమాత్మ. తామసులు తాము చెప్పిందే వేదం అంటారు. ఎవరి మాటా వినరు. తాము దేనిని పూజిస్తే అదే దే వుడు. ఆ విగ్రహమే దేవుడు. వారు చేసే పనులకు కారణం ఉండదు. ఈ విగ్రహాన్నే ఎందుకు పూజించాలి అంటే వారికి తెలియదు. పూజించాలి అంతే అని వాదిస్తారు. కారణం చెప్పలేరు. వారికి సత్యవస్తువునకు అంటే పరమాత్మకు, అసత్య వస్తువుకు అంటే ప్రపంచంలో మనకు కళ్లకు కనపడే వస్తువులకు తేడా తెలియదు. తాము చూచింది నిజం అనుకుంటారు. తాము కొలిచే దేవతలు కొద్దిఫలితం ఇస్తాయనీ, పరమాత్మను కొలిస్తే అనంతమైన సుఖము సంతోషము శాంతి కలుగుతాయనీ వారికి తెలియదు. చెప్పినా వినరు. వారికి వ్యక్తిపూజ ఎక్కువ. అదే సర్వస్వము అని అనుకుంటారు. శరీరమే నేను నేనే శరీరము అనుకుంటాడు. ఇంకా కొంత మంది దేవుడు లేడు అని వాదిస్తారు. విగ్రహాలను పూజించరు. ఈ రోజు సుఖంగా గడిస్తే చాలు అని అనుకుంటారు. శారీరక సుఖాలకే ప్రాధాన్యం ఇస్తారు. ఇటువంటి జ్ఞానము తామస జ్ఞానము అని అంటారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

ఈ తామస జ్ఞానము కలవారిని మనము భౌతిక వాదులు అని అనవచ్చు. వీరికి కంటికి కనపడేదే సత్యం. మిగిలినది అసత్యం. తల్లి తండ్రుల కలయికవల్ల ఈ శరీరంపుట్టింది. శరీరం కామ సుఖాలను అనుభవిస్తుంది. దానికి కావలసిన ధనం సంపాదిస్తుంది. కాలంతీరగానే పోతుంది. అంతే ఇంకేమీ లేవు అనే అర్పజ్ఞానము కలిగి ఉంటారు. వీరికి వేదాంత జ్ఞానము, శాస్త్ర జ్ఞానము అవసరంలేదు. తమకు తెలిసిందే వేదం ప్రమాణం అనుకుంటారు. ఈ దేహమే పరమార్థము అనుకుంటారు. దేవుడు ఏడీ ఉంటే కనపడడా, కనపడని దేవుడిని ఉన్నాడని ఎలా నమ్ముతాము. అనే వితండ వాదము చేస్తారు. ఇటువంటి వారు మనకు అక్కడక్కడా కనపడుతుంటారు. వీరినే చార్వాకులు అనికూడా అంటారు. (చారు అంటే ప్రియమైన, మృదుమధురమైన, వినడానికి ఇంపుగా ఉండే వాక్ అంటే వాక్కులు, మాటలు మాట్లాడేవారు అని అర్థం. వీరు మాట్లాడే మాటలు, చెప్పే విషయాలు భౌతిక వాదులకు, వినసొంపుగా, వీనుల విందుగా ఉంటాయి.) వారిలో కూడాఅపరిమితమైన తెలివి, జ్ఞానము ఉన్నాయి. కాని దానిని తామస జ్ఞానము అని అంటారు.

Editing
C. AMARANATH AMAR
AMR
సవరణ
అమరనాథ్ అమర్

www.sanatanadharm.com

సనాతన ధర్మ గ్రంథాలను ప్రతి ఒక్కరికి చేరువ చేసేందుకు అమర్నాథ్ ఆధ్వర్యంలో వెబ్ సైట్ ప్రారంభించడం జరిగింది. ఇందులో హిందూ ధర్మానికి చెందిన అన్ని గ్రంథాల సమాచారం ఉంటుంది. మన గ్రంథాల్లోని ప్రతి విషయాన్ని విపులంగా వివరిస్తూ.. అందరికి అర్ధమయ్యే విధంగా తయారు చేయడం జరిగింది. అనేక గ్రంథాలను చదివి.. అందరికి అర్ధమయ్యే రీతిలో దీనిని రాయడం జరిగింది. మీరందరు ఆదరిస్తారని, ఆశిస్తున్న, ఇట్లు మీ అమర్నాథ్ అమర్ ....

భారతీయ-సనాతన-ధర్మం
SANATANA DHARMAM
అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

23. నియతం సంగరహితమరాగద్వేషతః కృతమ్ |
అఫలప్రేప్సునా కర్మ యత్తత్సాత్త్వికముచ్యతే || ||

శాస్త్రవిహితమైనది, ఎటువంటి సంగము లేనిది అంటే నేను చేస్తున్నాను అనే కర్తృత్వభావన లేనిది, రాగద్వేషములకు అతీతమైనది, ఎటువంటి ప్రతిఫలమును కోరనిది అయిన కర్మను సాత్త్విక కర్మ అని అంటారు., కృష్ణ పరమాత్మ, 19వ శ్లోకంలో జ్ఞానము, కర్మ, కర్తవీటి గురించి చెప్పాడు. తరువాత జ్ఞానము మూడు రకాలనీ, సాత్వక, రాజసిత, తామసిక జ్ఞానములు అని చెప్పాడు. ఇప్పుడు రెండవది అయిన కర్మ గురించి చెబుతున్నాడు. మొదటిది సాత్విక కర్మ శాస్త్రములలో చెప్పబడిన కర్మ వేదవిహితమైన కర్మ, పెద్దలు ఆమోదించిన కర్మ, ఎటువంటి ఫలితమును ఆశించని కర్మ, చేసే పని మీద అసక్తి లేకుండా చేసే కర్మ, అభిమానము, రాగద్వేషములు లేని కర్మ, శ్రద్ధ,భక్తుతో చేసే కర్మ అటువంటి కర్మను సాత్వక కర్మ అని అంటారు. నియతం అంటే సక్రమంగా నియమించబడినకర్మ అంటే న్యాయబద్ధమైన ధర్మబద్ధమైన శాస్త్ర విహితమైన, సంఘమునకు మేలు చేసే కర్మ, మాకు తోచింది మేము చేస్తాముఅని మూర్ఖత్వానికి పోకుండా, పెద్దలు ఎంతో అనుభవం మీద చెప్పిన కర్మలను ఆచరించడంమేలు. ఉదాహరణకు.. ప్రతిరోజూ ఒక గంట సేపు నియమంగా చదవ మంటారు. పెద్దలుపిల్లలు వినరు. పరీక్షల ముందు రాత్రిళ్లు మేలుకొని పుస్తకాలతోకుస్తీపడతారు. కంప్యూటర్ లోకూడా ఒక కీ తరువాత మరొక కీ నొక్కితే అనుకున్న ఫలితం వస్తుంది కానీ అన్ని కీస్ ఒకేసారినొక్కితే సిస్టమ్ జామ్ అవుతుంది. అన్ని పుస్తకాలు ఒకేసారి చదివితే ఏదీ జ్ఞాపకం ఉండదు. అందుకనిపెద్దల మాట వినాలి. ఇది ఒక చిన్న ఉదాహరణ. ఆ కర్మ కూడా నేను చేస్తున్నాను అనే అహంకారంతో కాకుండా ఇది నా విద్యుక్తధర్మముఅనే భావనతో చేయాలి. ఈ కర్మలు మన ఇష్టాఇష్టాలతో కాకుండా, శాస్త్రము, పెద్దలు గురువులుచెప్పినట్టు ఆచరించాలి. రాగద్వేషములను విడిచిపెట్టాలి. (షుగర్ ఉన్న వాడు, డాక్టర్ తినకూడదుఅన్నా నాకు ఇష్టం అని సీతాఫలాలు, సపోటాలు తింటే ఏమవుతుంది.) ఆఖరుది ముఖ్యమైనదిఅయిన ఫలాపేక్ష లేకుండా చేయడం. ఏదో ఫలితంవస్తుందని ఒక పని చేస్తే, అనుకున్న ఫలితంరాకపోతే దు:ఖమే మిగులుతుంది ఉదాహరణకు.. లక్షరూపాయలు లాభం వస్తుందని ఒక వ్యాపారంమొదలెడితే, అందులో యాభైవేల రూపాయల లాభం మాత్రమే వస్తే అసంతృప్తి, ఆవేదన మిగులుతాయి. అలాకాకుండా ధర్మంగా వ్యాపారం చేయడం నా ధర్మం అని అనుకొని, ఎంత లాభం వచ్చినాభగవంతుడు ఇంతే ఇచ్చాడు అని సంతోషంగా స్వీకరించడం, నష్టం వచ్చినా సంతోషంగాస్వీకరించడం, మరలా నష్టం రాకుండా ప్రయత్నించడం, లాభం వచ్చినా, నష్టం వచ్చినా అదిపరమాత్మ ప్రసాదంగా స్వీకరించడం...ఈవిధమైన ఆలోచనా విధానం ఉంటే అంతా సంతోషమేదు:ఖానికి తావు ఉండదు. అలాగే మనం చేసే పూజలు, వ్రతాలు, ధ్యానం, తపస్సు, పుణ్యకార్యాలు, దానధర్మాలు, ఏవేవో కోరికలు నెరవేరడానికి కాకుండా,

అమరనథ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

భగవంతుని మీద భక్తి,శ్రద్ధలతో చేస్తేమనసుకు శాంతి కలుగుతుంది. అతే కాని, ఏదో కోరిక పెట్టుకొని పూజలు చేసి అవి నెరవేరకపోతేదు:ఖపడటం అవుతుంది. కాబట్టి ఏ కర్మ చేసినా శాస్త్ర సమ్మతంగా, గురువులు పెద్దలు చెప్పినట్టు, కర్తృత్వభావన లేకుండా, ఫలరహితంగా చేస్తే వీటిని సాత్విక కర్మలు అని అంటారు.

24. యత్తు కామేప్సునా కర్మ సాహంకారేణ వా పునః |
క్రియతే బహులాయాసం తద్రాజసముదాహృతమ్ || ||

ఫలాపేక్ష కలవాని చేత, అహంతారము కలవాడిచేత, అధిక వ్యయ ప్రయాసలకుఓర్చి చేయబడే కర్మ రాజస కర్మ అని అంటారు. రాజస కర్మ అనేది సాత్విక కర్మకు విరుద్ధమైనది. ఏదో ఒక కోరికతో, ఏదో ఒక ఫలితం ఆశించి చేసే కర్మ, నేను చేస్తున్నాను అని పది మందికీతెలిసేట్టు చేసే కర్మ. ప్రతి పనీ ఆయాసపడుతూ శ్రమ పడుతూ, ఎంతో ధనం అనవసరంగావ్యయం చేస్తు అయ్యే ఇంత ఖర్చుఅయిందేమిటా అని బాధపడుతూ, చేసే కర్మ రాజన కర్మరాజస కర్మలలో ఆడంబరం ఆర్భాటం, అందరికీ తెలియాలనే తాపత్రయం తనకు పేరు రావాలనేఆరాటం, అంతా నేనే చేస్తున్నాను అనే అహంకారము, తనగురించిపది మంది చెప్పుకోవాలనే ఆకాంక్ష, చిన్న పనికి కూడా అనవసరంగా హైరాన, ఆరాట పడిపోవడం, ఈ పని సక్రమంగా అవుతుందాలేదా అనే టెన్షన్, ఇంత ధనం ఖర్చుఅవుతుందేమిటా అనే దిగులు, పైకి చిరునవ్వు, ఇదీ రాజసకర్మ లక్షణం. రాజస కర్మలలో భక్తి, శ్రద్ధ తప్ప అన్ని ఉంటాయి.

25. అనుబంధం క్షయం హింసామనపేక్ష్య చ పౌరుషమ్ |
మోహాదారభ్యతే కర్మ యత్తత్తామసముచ్యతే || ||

మనం ఏమి కర్మ చేయబోతున్నాము, దాని వలన కలిగే సుఖదుఃఖాలు, లాభనష్టాలు, ఈ కర్మ హింసతో కూడుకున్నదా లేదా! ఇవి ఏవీ ఆలోచించకపోవడం, ఏవి తోస్తేఎలా తోస్తే అలా చేసెయ్యడం, అసలు తాను ఆ కర్మ చేయగలడా లేదా, తనకు ఆ శక్తి యుక్తులుఉన్నాయా లేదా అని చూడకుండా, ఏ మాత్రం వివేకం లేకుండా కర్మలుమొదలు పెట్టడం, సగంలోఆపేయడం, మరలా మరొకటి మొదలు పెట్టడం, వీటిని తామస కర్మలు అంటారు. ఇటువంటి వారు ముందు వెనక ఆలోచించరు. దాని పలన కలగబోయేకష్టనష్టముల గురించి విచారించరు. తాను చేసే పనుల వలన సంఘానికి, దేశానికి , ప్రపంచానికికలిగే వినాశం గురించి ఆలోచించరు. ఉదాహరణకు ఏ కారణమూ లేకుండా, తమ ఉనికినిఅందరికీ తెలియజేయాలనే స్వార్థంతో ఉద్యమాలు చేయడం, ఆ ఉద్యమం తాను చేయగలడాలేదా, తనకు ఆ సామర్ధ్యం ఉందా లేదా, ఆ ఉద్యమాల పర్యవసానం ఏమిటా అని ఆలోచనలేకుండా, ఉద్యమాలు ప్రారంభించడం,

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

ఆఉద్యమాలు హింసకు దారితీస్తాయని ఆలో చించకపోవడం, ఆఉద్యమాలు ఎటువంటి ఫలితాలను ఇవ్వకపోగా, దుష్ఫలితాలను మిగిలిస్తే, మరొకఉద్యమాన్ని చేపట్టడం ఒక విధమైన మోహంలో మూర్ఖంగా పనులు చేయడం, తన స్వార్థంకొరకు పనులు చేయడం, నేను బాగుంటే చాలు, ఇతరులు ఏమైనా నాకు పట్టదు అని అనుకుంటూతనకు తోచినట్టు తన ఇష్టానుసారం కర్మలు చేయడం. ఇవన్నీ తామసిక కర్మలు అని అంటారు.

26. ముక్తసంగోఽనహంవాదీ ధృత్యుత్సాహసమన్వితః |
సిద్ధ్యసిద్ధ్యోర్నిర్వికారః కర్తా సాత్త్విక ఉచ్యతే || ||

చేసే పని మీద ఆసక్తి, సంగము లేని వాడు, ఈ పని నేను చేస్తున్నాను అనేఅహంకారము లేని వాడు, ఏ పని అయినా ధైర్యము, ఉత్సాహముతో చేసేవాడు, తాను చేసినకార్యము సిద్ధించినా, సిద్ధించకపోయినా ఎటువంటి వికారము చెందని వాడు, ఇటువంటి కర్తనుసాత్త్విక కర్త అని చెప్పబడతాడు. పైశ్లోకంలో కర్మల గురించి చెప్పాడు. ఈ శ్లోకం నుండి ఆ కర్మచేసి కర్త గురించిచెబుతున్నారు. మరలా కర్తగురించి చెప్పాలా, సాత్త్విక కర్మచేసే వాడు సాత్త్విక కర్త అవుతాడు కదాఅనిమీరు అనుకోవచ్చు. ఇక్కడొక చిన్న సూక్ష్మముఉంది. అది ఏంటంటే, చేసేది సాత్త్విక కర్మకావచ్చు, కాని ఆ కర్మ చేసే కర్త కూడా సాత్త్వికుడు అయి ఉండాలి. లేకపోతే అది సాత్త్విక కర్మఅనిపించుకోదు. ఉదాహరణకు శరీరంతో సాత్త్విక కర్మలు చేస్తూ, మనసులో రాజస భావాలు, తామస భావాలు కలిగి ఉంటే, దాని వలన లాభం ఏమిటి. ఇది ఎలా ఉంటుందంటే, పైకి మెడలోరుద్రాక్షలు వేసుకొని ప్రతి రోజూ దేవాలయాలకు వెళుతూ, యజ్ఞయాగాలు చేయిస్తూ, దాన ధర్మాలుచేస్తూ, మనసులో మాత్రము ప్రజలను దోచుకొని అంతకు రెట్టింపు ధనం సంపాదించాలి అనేబుద్ధి ఉంటే, అతడు సాత్త్విక కర్త కాడు. మానవులకు ఇటువంటి అతి తెలివితేటలు ఉంటాయనే, పరమాత్మ సాత్త్విక కర్త ఎలా ఉండాలి అని కూడా స్పష్టంగా చెబుతున్నాడు. కర్మలు సాత్త్విక, రాజసిక, తామసిక కర్మలుగా ఉన్నట్టే, ఎవరు ఏపని చేసినా, ఆ పనిచేసే కర్త కూడా మూడు విధాలుగా ఉంటాడు. సాత్విక కర్త, రాజసికకర్త తామసిక కర్త. ఇప్పుడుసాత్త్విక కర్త అంటే ఎవరో తెలుసుకుందాము. ఎవరు ఏ కర్మ చేసినా దానిని నుండి ఫలితంఆశించి చేయకూడదు. ఆ కర్మకు పూర్తిగా అంకితం అయి పోకూడదు. ఆ కర్మ అలవాటుగామారకూడదు. ఆ కర్మచేయడం తన విద్యుక్త ధర్మం కాబట్టి ఆ కర్మ చేస్తున్నాను అని అనుకోవాలి. అప్పుడే విహిత కర్మలు చేయగలుగుతాడు.ఆ కర్మ నేనే చేస్తున్నాను, నేను కాబట్టి ఈ పనిచేయగలుగుతున్నాను, నేను చేసాను కాబట్టి ఇంత మంచి ఫలితం వచ్చింది అనే అహంకారముకర్తృత్వభావన ఉండకూడదు. ఇటువంటి వాడు, ఏ కర్మచేసినా ధైర్యంగా పట్టుదలతో చేస్తాడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

ఏపనిలో అయినా ముందుకు దూసుకుపోతాడు. చేస్తానో చేయలేనేమో అనే అధైర్యం మనసులోకిరానీయడు, కొన్ని కార్యాలు ఫలిస్తాయి. మరి కొన్ని ఫలించవు. చేసిన అన్ని కర్మలు ఫలించాలనిలేదు. దేశకాల,విధినిర్ణయంన్ని బట్టి ఫలితాలు పస్తుంటాయి. కాబట్టి అను చేసిన కర్మ ఫలించనపుడుఎగిరి గంతేయడం ఫలించనపుడు కుంగిపోవడం వంటి వికారములకు సాత్త్విక కర్త లోనుకాడు. తాను చేసినపని ఫలించినా, ఫలించకపోయినా, చలించడు. నిర్వికారంగా సంతోషంగా ఉంటాడు. ఇటువంటి వారిని సాత్వికకర్తలు అని అంటారు. కాబట్టి ఎవరు ఏ కర్మ చేసినా దానితో అనుబంధం పెంచుకోకపోవడంఅహంభావము, కర్తృత్వ భావన లేకుండ చేయడం, ధైర్యంగా చేయడం, ఎటువంటివిపత్కరపరిస్థితులలో కూడా చలించకుండా ఉండటం, నిరుత్సాహపడకకుండా ఉండటం,ఆఖరుగాఏఫలితం వచ్చినా ఆనందంతో స్వీకరించడం. వచ్చిన ఫలితాన్ని పరమాత్మకు అర్పించడం సాత్త్వికకర్త చేసే పనులు. సాధారణంగా అందరూ ఏవేవో పనులు మొదలు పెడతారు. మధ్యలో మానేస్తారు. మొదలు పెట్టినప్పుడు ఉన్న ఉత్సాహం, ధైర్యం జారి పోతాయి. అందుకే ఏ పనికైనా ధైర్యంతోఉత్సాహంతో ముందుకుపోయే గుణం ముఖ్యం ఆ ధైర్యం, ఉత్సాహం ఎప్పుడు వస్తుందంటే శానుచేయబోయే కర్మ, ధర్మము,న్యాయము, చట్టబద్ధము అయితే ధైర్యం ఉత్సాహం దానంతట అదివస్తుంది. అలా కాకుండా సంఘవ్యతిరేక కార్యకలాపాలకు పాల్పడుతుంటే పోలీసులు, నిఘా వర్గాలుపట్టుకుంటారేమో అనే అధైర్యంతో అభద్రతా భావంతో భయంతో ఉంటారు. అంతే కాకుండా మనసునిర్మలంగా ఉంటే ధైర్యము ఉత్సాహము వాటంతట అవే పస్తాయి. అన్నిటి కన్నా కార్యశీలత్వమునిబద్ధత ముఖ్యము. ఎవరు ఏపని చేసినా శ్రద్ధతో ఫలితం మీద ఆశ, ఆసక్తి లేకుండా చేయాలి. ఈపని జరగకపోతే నా పరువుపోతుంది నేను బతకడం దండగ అనే భావనతో చేయకూడదు. అయితే అవుతుంది లేకపోతే లేదు నా ప్రయత్నం నేను చేస్తాను అనే భావనతో చేయాలి. మంచివచ్చినా చెడు వచ్చినా ఫలితం పరమాత్మకు అర్పించాలి. అప్పుడే ఆ కర్త మనస్సు ప్రశాంతంగాఉంటుంది. ఇటువంటి వారిని సాత్విక కర్తలు అని అంటారు.

ఈ శ్లోకంలో ముక్త సంగః అని వాడారు. అంటే ఈ సాత్త్విక కర్మలు చేయడంసంగం మండి ముక్తి పొందడానికి అని అర్థం. ఇది కొంత విపరీతంగా కనపడుతుంది. కర్మలుచేసే వాటి మీద సంగం అంటే అటాచ్ మెం ట్ పెరుగుతుంది కానీ ముక్తి ఎలా వస్తుంది అని మనంఅనుకోవచ్చు .విమానము ఎగిరే ముందు నేల మీద పరుగెడుతుంది. ఎందుకు. నేలను వదిలినింగికి ఎగరడానికి కావలసిన శక్తిని సమకూర్చుకోవడానికి అలాగే సాత్త్విక కర్త కూడా కర్తవ్యకర్మలు చేస్తూ, వాటి నుండి విడివడి పరమాత్మను చేరుకోవడానికి తగిన శక్తిని పుంజుకోవడానికిప్రయత్నం చేస్తాడు. అందుకే సాత్త్విక కర్మలు చేయడం .సాత్త్విక కర్తకు అవసరం.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

27.రాగీ కర్మఫలప్రేప్సు ర్లుబ్ధో హింసాత్మకో 2శుచి:|
హర్షశోకాన్విత: కర్తా రాజస: పరికీర్తిత:||

చేసే పని మీద అమితమైన ఆసక్తి, అనురాగము కలవాడు. తాను చేసేపనికి మంచి ఫలితము కావాలని కోరుకునేవాడు, తనకు వచ్చిన దానిని దాచుకునే లోభత్వముకలవాడు, హింస చేసి అయినా కార్యముసాధించాలి అనుకునేవాడు, తాను చేసే పని మంచిదినిర్మలము, శుభ్రము, ధార్మికము కాకపోయినా ఆచరించేవాడు, తాను చేసిన పని సఫలం అయితేఆనందించి, విఫలం అయితే తీవ్రమైన దు:ఖమునకు లోనయ్యేవాడు, అటువంటి కర్తను రాజనకర్త అని అంటారు. ఇంక రాజన కర్త ఎలా ఉంటాడు అనే విషయం వివరిస్తున్నాడు కృష్ణ పరమాత్మ. రాజస కర్త ఏ పని చేసినా, దాని మీద విపరీతమైన ఆసక్తితో దానికి అంటుకుపోయి చేస్తాడు. ఆపని తప్ప వేరే లోకం ఉండదు. దానికి మంచి ఫలితం ఎప్పుడెప్పుడు వస్తుందా ఆ ఫలితంన్నిఅనుభవిద్దామా అని ఎదురు చూస్తుంటాడు. రాత్రికి రాత్రి కోటీశ్వరులు అయిపోవాలనే కలలుకంటుంటాడు.అటువంటి వాడు తనకు తెలియకుండానే లోభి అవుతాడు. వచ్చింది దాచుకోవడమేకానీ ఎవరికీ ఇవ్వడం తెలియదు. రోజుకు కోటి సంపాదించడానికి వీలయ్యే కర్మలు చేస్తూ, ఆకర్మలు చేయడానికి ఎంతటి హింసకైనా తెగించే మనస్తత్వము కలిగి ఉంటాడు. తనకు వచ్చిన లాభమును తనకే అట్టిపెట్టుకునే స్వార్ధము, అంతా నాకే కావాలి, ఇతరులకు చిల్లిగవ్వకూడాఇవ్వను అనే లోభత్వము కలిగి ఉంటాడు.అన్యాయము. అధర్మము. చట్టవిరుద్ధము అయినకర్మలు చేస్తూనే ఉంటాడు. తాను చేసిన కర్మ ఫలించినపుడు.

సంతోషము, చెడినపుడు దు:ఖముఅనుభవించడం. అతడికి అలవాటు. ఇటువంటి కర్తలను రాజసిక కర్తలు అని అంటారు. అంటే సాత్విక కర్మలకుపూర్తిగా వ్యతిరేకమైనవి రాజసిక కర్మలు అని అర్థం. సాత్వికకర్మలు ఎటువంటి బంధనములు కలుగజేయవు. రాజసిక కర్మలు బంధనాలు కలుగచేస్తాయి. రాజసిక కర్మలు హింసాత్మకంగా ఉంటాయి. రాజసిక కర్మలు చేసేవాడికి మనసు మలినంగాఉంటుంది. పైకి శుచిగా ఉన్నటు కనిపించినా, ధర్మమార్గంలో నడుస్తున్నట్టు కనిపించినా, అతడిమనసు మాత్రం మలినంగా, హింసాత్మకంగా ఉంటుంది. ఇటువంటి కర్మలు చేసే రాజసిక కర్తలుఏరోజుకారోజు ఎంత లాభం వచ్చింది అనే లెక్కలలో మునిగితేలుతుంటారు. ఒక్కరోజు లాభంతక్కువ వచ్చినా తెగబాధపడిపోతారు. మర్నాడు రెట్టింపు లాభం సంపాదించాలని తాపత్రయపడతారుసంపాదించనది ఎవరికీ ఇవ్వరు. ఇటువంటి వారిని రాజసిక కర్తలు అని అంటారు.

సనాతన-ధర్మ

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత

పదునెనిమిదవ అధ్యాయము

మోక్ష సన్యాస యోగము

28.అయుక్తః ప్రాకృత స్తబ్ధ శ్శఠో నైష్కృతికో2లసః|
విషాదీ దీర్ఘసూత్రీ చ కర్తా తామస ఉచ్యతే॥

మనస్సు, వాక్కు, కర్మ ఒకదానితో ఒకటి సంబంధం లేని వాడు, చంచలమైనమనస్సుకలవాడు, తనను తాను నిగ్రహించుకోలేని నాడు, ప్రాపంచిక విషయముల యందు ఆసక్తికలవాడు, ఎల్లప్పుడూ స్తబ్దుగా, ఇతరుల పట్ల వినయ విధేయతలు లేని వాడు, ఇతరులను మోసం .చేసే అలోచనకల వాడు, తాను చెడ్డ పనులు చేయడమే కాకుండా, ఇతరులు చేసే మంచి పనులనుపాడుచేసేవాడు, సోమరి తనము కలవాడు, ఎప్పుడూ ఏదో పోగొట్టుకున్నట్టు దిగులుగా ఉండేవాడు, చిటికలో అయ్యేపనిని, చాంతాడంత పాడిగించేవాడు, ఇటువంటి లక్షణములు కలవాడిని తామసికకర్త అని చెప్పబడతాడు. తామసిక కర్తకు మనోనిగ్రహము ఉండదు.

ఇంద్రియ నిగ్రహము అసలే ఉండదు. ఒకటి మనసులో అనుకుంటాడు, మరొకటి మాట్లాడతాడు, ఈ రెండింటికీ సంబంధం లేకుండాపనులు చేస్తాడు. అంత:కరణ శుద్ధి ఉండదు. ఎవరినీ లెక్కచేయడు. శాస్త్రములను, పెద్దల మాటలనుపట్టించుకోడు. వాళ్లు చెప్పేది ఏమిటి? వాళ్లు చెప్పినట్టు నేను ఎందుకు చేయాలి? అనే అహంకారంతోఉంటాడు. ఎవరిమాటా లెక్కచేయడు. తనకు తోచింది చేస్తాడు. ఎప్పుడూ ఎవరిని మోసంచేద్దామా, ఎవరి కొంప ముంచుదామా అని చూస్తుంటాడు. వారు అనుకునేదొకటి, చెప్పేదొకటిచేసేదొకటి. నమ్మకం అనే మాటకు అర్థం తెలియదు. ఎవరినీ నమ్మడు. తనను తానే నమ్మడు. తాను బాగుపడితే చాలు, ఎదుటి వారు ఏమైనా పర్వాలేదు అనే భావనతో ఉంటాడు. ఎదుటివారిని ఇబ్బంది పెట్టడానికి, వారి పనులను చెడగొట్టడానికి తాను కర్మలుచేస్తుంటాడు.. ఇంకా కొంత మంది తామస కర్తలకు సోమరి తనంతో పనులు వాయిదా వేయడంఅలవాటు, ఒకవేళ వాడు ఏ పని చేసినా అందులో సోమరి తనమే కనపడుతుంది కానీ నైపుణ్యం. కనపడదు. ఏదో చేసామంటే చేసాము అని పని ముగిస్తాడు. ఏ పనీ తెగనివ్వడు. సాగదీస్తుంటాడు. ఒక రోజులో అయ్యేపని పదిరోజులు సాగదీస్తాడు. అది కూడా సక్రమంగా పూర్తి చేయడు. ఎప్పుడూఏదో పోగొట్టుకున్న వాడి మాదిరి దిగులుగా ఈసురోమంటూ ఉంటాడు. వాడిని చూస్తే చూచేవాళ్లకు కూడా నీరసం వస్తుంది అలా ఉంటారు. తామస కర్త ప్రాకృతుడు అంటే ఎప్పుడూ ప్రాపంచికవిషయాల కోసం పాకులాడుతుంటాడు. దేవుడు దైవం అనే చింతన అసలే ఉండదు. ఇవన్నీతామస కర్త లక్షణాలు. క్లుప్తంగా చెప్పాలంటే..తామసికుడునైష్కృతిక: అంటే ఇతరుల పనులు చెడగొడుతుంటాడు. ఇతరులను మోసం చేస్తాడు. నమ్మకద్రోహంచేస్తాడు. తన సుఖం కోసం ఇతరులకు కీడు చేస్తాడు. తనకు లాభం రాకపోయినా, తాను చెడ్డాపర్వాలేదు, ఎదుటి వాడు బాగుపడకూడదు అనే భావన కలవాడు. అలస: సోమరి తనం ఎక్కువగా ఉన్నవాడు. విషాదీ అంటే ఎప్పుడు

అమరనథ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

ఏదో పోగొట్టుకున్నవాడి మాదిరి దిగాలుగా ఉండేవాడు. దీర్ఘసూత్రి అంటే సాగదీసేవాడు గోటితో పోయేదానిని గొడ్డలి దాకా తెచ్చేవాడు. ప్రతి పనీ వాయిదాలువేసేవాడు. ఏ పనీ తెగనీయడు. నానుస్తాడు.(దీనికి రాజకీయ నాయకులను ఉదాహరణగా చెప్పుకోవచ్చు. వారు సమస్యలను ఎన్నటికీపరిష్కరించరు. అలా నానుస్తుంటారు. ఎల్లప్పుడూ సమస్యలతో సతమతమౌతుంటారు. ఏదైనాపదవి ఇస్తే ఇంకా పెద్దపదవి రాలేదని ఏడుపు, ఉన్న పదవి ఉడితే దానికీ ఏడుపు.) ఇటువంటి వారిని తామస కర్తలు అని గుర్తించవచ్చు.

29. బుద్ధేర్భేదం ధృతేశ్చైవ గుణతస్త్రివిధం శృణు |
ప్రోచ్యమానమశేషేణ పృథక్త్వేన ధనంజయ || ||

సత్త్వ,రజస్,తమోగుణములను బట్టి మానవుల బుద్ధిని, ధృతిని, ధైర్యమునుమూడు విధములుగా విభజించారు. ఓ ధనంజయా! వాటి గురించి కూడా చెబుతాను శ్రద్ధగావిను. ఏదైనాఒక పని చేయాలంటే ఒక నిశ్చయాత్మక బుద్ధి ఉండాలి. ఆపనిచేయాలని నిశ్చయించుకోవాలి. నిశ్చయించుకున్న పనిని సక్రమంగా అమలు పరిచే సామర్థ్యంకావాలి. ఇవి కేవలం మానవుడికి దేవుడు ఇచ్చిన వరం. కాని చాలా మంది తమ బుద్ధినిఉపయోగించకుండా, హడావుడిగా కానీ, యాంత్రికంగా కానీ, నిర్ణయాలు తీసుకుంటారు. వాటిని సక్రమంగా అమలు చేయలేరు. అందుకని ఏ పనీ సక్రమంగా నెరవేరదు. మంచి ఫలితాలనుఇవ్వదు. కాని మానవుడిలో ఉన్న బుద్ధి కూడా వారివారి సత్త్వ, రజస్తమోగుణములను బట్టిమూడు విధములుగా విభజింపబడింది. వాటి గురించి వివరిస్తున్నాడు కృష్ణపరమాత్మ.

30. ప్రవృత్తిం చ నివృత్తిం చ కార్యాకార్యే భయాభయే ||
బంధం మోక్షం చ యా వేత్తి బుద్ధిః సా పార్థ సాత్త్వికీ || ||

ఏ బుద్ధి అయితే ప్రవృత్తి మార్గము, నివృత్తి మార్గము, చేయదగిన పని, చేయదగనిపని, భయమ., భయము లేకుండా ఉండటం, బంధము మోక్షము, వీటి మధ్యఉన్న భేదముతారతమ్యము గురించి బాగా తెలుసుకుంటుందో అటుంటి బుద్ధిని సాత్త్విక బుద్ధి అని అంటారు. మన శరీరం ఒక రథం అయితే, అందులో జీవాత్మ కూర్చుని ఉంటుంది. ఆరథాన్నిసక్రమంగా నడిపే వాడు సారథి. ఆ సారథే మనలో ఉన్న బుద్ధి. ఆ రథానికి కట్టిన గుర్రాలు మనసు. గుర్రాలను సారథి ఎలా కంట్రోల్ చేస్తాడో, బుద్ధి కూడా మనసును కంటోల్ చేస్తుంటుంది. ఒక్కోసారిమనసు బుద్ధి మాట వినదు కూడా. అది వేరు సంగతి. ఈ బుద్ధి కూడా మూడు రకాలు.అందులోసాత్త్విక బుద్ధి మొదటిది. మనకు ప్రవృత్తిధర్మము నివృత్తి ధర్మము అనే రెండు ధర్మాలు ఉన్నాయి.

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

ప్రవృత్తిధర్మము అంటేకర్మమార్గము, ప్రాపంచిక విషయములు, విషయ వాంఛలు, స్త్రీవాంఛ, ధనముఆస్తి మీద కోరిక, సంసారములో మునిగిపోవడం ఇది ప్రవృత్తి మార్గము. నివృత్తి మార్గము అంటేజ్ఞానమార్గము, ప్రాపంచిక విషయములలో ఆసక్తి లేకుండా, సంసారముతో ఎక్కువ అనుబంధంలేకుండా, పరమాత్మ గురించి ఆలోచించడం, చేయవలసిన పనులను మాత్రమే చేయడం, చేయకూడని పనుల జోలికి పోకపోవడం, సుఖదుఃఖములను సమానంగా చూడటం, భయంలేకపోవడం అంటే మనకు ఏది భయాన్ని కలిగిస్తుందో తెలుసుకొని దానికి నివారణ కనిపెట్టడంతద్వారా, భయం లేకుండా ఉండటం, భయం కలిగించే విషయాల జోలికి పోకపోవడం, సకలప్రాణులలో పరమత్మ ఆత్మస్వరుపుడుగా ఉన్నాడు అనే జ్ఞానం కలిగి ఉండటం, ఏ కర్మ చేస్తేబంధనములు కలుగుతాయి. ఏ కర్మలు చేస్తే బంధనములు కలుగవు అనే విషయాలనుతెలుసుకోవడం, పూర్వజన్మ వాసనలను, బంధనాలను తొలగించుకొని పరమాత్మను చేరుకునేమార్గము నివృత్తి మార్గము. దీనినే ధర్మమార్గము అని అంటారు. ప్రవృత్తి మార్గము, నివృత్తి మార్గముమధ్య ఉన్న భేదమును బాగా గ్రహించిన వాడు, తెలుసుకున్న వాడు సాత్త్విక బుద్ధి కలవాడు. ఒక విధంగా చెప్పాలంటే సాత్త్విక బుద్ధి కలవాడు ఏది మంచి ఏది చెడు అనేవిచక్షణా బుద్ధి కలిగి ఉంటాడు. ఏ పని చేయాలి ఏ పని చేయకూడదు. అని బాగా తెలుసుకుంటాడు. దేనికి, ఎప్పుడు భయపడాలి, ఏ సమయంలో ధైర్యంగా ఉండాలి అనే విషయాన్ని బాగా తెలిసినవాడు. కొంతమంది ప్రతి దానికీ భయపడుతూ, టెన్షన్ పడుతుంటారు. భయపడకూడని వాటికికూడా విపరీతంగా భయపడుతుంటారు. అలా భయపడటం వలన ప్రయోజనంలేదు, పరమాత్మనుఆశ్రయిస్తే ఎవరికీ భయపడనవసరం లేదు, ఎటువలంటి భయానికి తావుండదు అని తెలుసుకున్నవాడు సాత్త్విక బుద్ధి కలవాడు. ఈ ప్రపంచంలో మానవులు అనేక కర్మలు చేస్తుంటారు. వాటికి ఏవేవో ఫలితాలువస్తుంటాయి. ఆ ఫలితాలు బంధాలను కలుగజేస్తుంటాయి. కాని కర్మలు చేస్తూ కూడా ఆయాకర్మఫలములను వదిలిన వాడికి అంటే కర్మఫలములను పరమాత్మకు అర్పించిన వాడికి, ఎటువంటిబంధనములు అంటవు. ఈ బంధమోక్షముల గురించి తెలిసిన వాడు సాత్త్విక బుద్ధి కలవాడు.

31. యయా ధర్మమధర్మం చ కార్యం చా2కార్య మేవ చ|
అయథావత్ప్రజానాతి బుద్ధిస్సా పార్థ! రాజసి।।

ధర్మము, అధర్మము, చేయతగినది, చేయకూడనిది, మొదలగు ద్వంద్వాలనుఉన్నదానిని ఉన్నట్టుగా కాకుండా, ఉన్నది లేనట్టు, లేనిదానిని ఉన్నట్టుగా ఊహించుకోవడంతదనుగుణంగా ప్రవర్తించడం, ఇటువంటి వాడిని రాజస బుద్ధి కలవాడు అని అంటారు. మానవుడు అనునిత్యం చేసే కర్మలు రకరకాలుగా ఉంటాయి. వాటిలో ధర్మముఏది? అధర్మము ఏది? ఏది ఆచరించాలి? ఏది ఆచరించకూడదు?

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్న్యాస యోగము

ఏది కర్తవ్యము, ఏదిఅకర్తవ్యము? అనే విషయములను మన వేదములు శాస్త్రములు రాసిన ఋషులు, మునులు, ఆచార వ్యవహారములను ఏర్పరిచిన పెద్దవాళ్లు మనకు స్పష్టపరిచారు. అవి ఆచరించడమే మనధర్మం. కాని కొంతమంది తమ స్వంత తెలివితేటలతో ఈ ధర్మాలను, కర్తవ్యాలను, ఆ చారవ్యవహారాలను తప్పుగా అర్థం చేసుకుంటారు. వాటిని తమ ఇష్టం వచ్చినట్టు మార్చివేస్తారు. తాముచెప్పిందే వేదం అంటారు. అదే ఆచారం అంటారు. వారి ఘనతను, గొప్పతనాన్ని నిరూపించుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తారు. ధర్మాధర్మాలను, కార్యాకార్యాలను తాము సంపాదించిన జ్ఞానాన్ని, తమకుఉన్న విచక్షణా బుద్ధి ఉపయోగించి నిర్ణయించరు. సాధారణంగా, తాను ఏ పనిచేస్తే ఆ పని ఇతరులకు అపకారంగా పరిణమిస్తుందోఆపని చేయకపోవడం, ఇతరుల మననుకు, శరీరానికి ఆహ్లాదం కలిగించే పనులు చేయడం.ఇదిప్రతిమానవుడు చేయవలసిన పని. కాని రాజస బుద్ధి కలవాడు వీటి గురించి తెలుసుకోడానికిప్రయత్నించడు. అన్నీపొరపాటుగా అర్థం చేసుకుంటారు. వీడికిపూర్తిగా ఏది తెలియదు. శాస్త్ర ఆలుచదివి తెలుసుకోడానికి ప్రయత్నించడు. మిడిమిడి జ్ఞానంతో ఉంటాడు. తాము నమ్మినదే వేదంఅంటారు. అటువంటి వారి బుద్ధి రాజస బుద్ధి. ప్రతి విషయాన్ని వారు తప్పుగా అర్థం చేసుకుంటారు. నిజాన్ని గ్రహించలేరు. అలానే ఎందుకు చేయాలి ఇలా ఎందుకు చేయకూడదు అనే తర్కాన్నిలేవదీస్తారు. ప్రతివానికీ వాదిస్తారు. తాము అనుకున్నది అందరిచేతా నమ్మిస్తారు, ఆచరింపచేస్తారు. వీరిది రాజన బుద్ధి.(హిరణ్యకశిపుడు తానే దేవుడు అనీ యజ్ఞయాగాలు తనను ఉద్దేశించి చేయమనీ ఆదేశించాడు. తాను పలికిందే వేదం అని శాసించాడు. దేవుడు ఎక్కడఉన్నాడు. ఉంటే చూపించు అని కుమారుడినిఅడిగాడు. అటువంటి హిరణ్యకశిపుడు లాంటి వారు చరిత్రలో చాలా మంది కనపడతారు. వారేనిరంకుశ పాలకులు. నేడు కూడా కొంతమంది పాలకులు ఆ కోవకు చెందుతారు. అటువంటివారు అర్ధాంతరంగా పోయారు, పోతారు అనేది జగద్విదితం.)

32. అధర్మం ధర్మమితి యా మన్యతే తమసావృతా |
సర్వార్థాన్విపరీతాంశ్చ బుద్ధిః సా పార్థ తామసీ || ||

ఓ అర్జునా! మానవునిలో ఉన్న బుద్ధి, విచక్షణా జ్ఞానము, అజ్ఞానంతో అవివేకంతోకప్పబడి ఉంటుంది. దానిని తామస బుద్ధి అని అంటారు. అటువంటి తామస బుద్ధికి అధర్మంధర్మంగా కనపడుతుంది ప్రపంచంలో కనపడే అన్ని విషయాలు విపరీతంగా కనిపిస్తాయి. తామసుల బుద్ధి విపరీతంగా ఉంటుంది. వారు అన్నిటికీ వ్యతిరేకంగా ప్రవర్తిస్తారు. అధర్మాన్ని ధర్మం అంటారు. చెడును మంచి అంటారు. సమిధలతో, సుగంధ ద్రవ్యాలతో హెూమంచేయాలి. అంటే అలా కాదు కారు పుట్టించే మిరపకాయలతో ఎందుకు హెూమం చేయకూడదుఅని అంటారు. వారు అన్నిటినీ వ్యతిరేకంగా, విరుద్ధంగా అర్థం చేసుకుంటారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

నిటారుగా కూర్చునికుండలినీ శక్తిని పైపైకి తీసుకెళ్లాల్సింది బదులు తల్లకిందులుగా తపస్సు చేస్తారు. ఇక్కడ సర్వార్థాన్అని అన్నారు. అంటే వారు అన్ని విషయాలను, అన్ని పదార్థాలను, అన్ని కార్యాలను విరుద్ధంగావిపరీత బుద్ధితో తల్లకిందులుగా చేస్తారు. ఈ శరీరము వేరు, లోపల ఉన్న ఆత్మవేరు అని శాస్త్రములుచెబితే, అలా కాదు శరీరమే శాశ్వతము, ఈ లోకములో లభించే సుఖములే శాశ్వతములు, ఆసుఖాలు అనుభవించడానికే ఈ శరీరము అని శాస్త్ర విరుద్ధంగా వాదిస్తారు. ఆ సిద్ధాంతాన్నేఆచరిస్తారు. దుఃఖములు కలిగించే విషయవాంఛలు వారికి అత్యంత సుఖమును కలిగిస్తాయి. అందరూ పూజించే దేవతలను, దైవాలను వారు ద్వేషిస్తారు. క్షుద్రదేవతలను పూజిస్తారు. మోక్షమునకుఅవరోధములైన స్త్రీలోలత్వము, మదిరా పానము వారికి అత్యంత ప్రీతికరము. ఇటువంటి వారుబాగా చదువుకున్న వారు.   శారీరక బలం కలిగినవారు. ధనవంతులు, పండితులు అయి ఉంటారుకానీ వారి బుద్ధి మాత్రము తామసిక బుద్ధి. ఈ తామసికుల బుద్ధిని అవివేకము ఆవరించిఉంటుంది. అవివేకమును పారదోలితే, తామసిక బుద్ధి రాజసిక బుద్ధిగా, ఆ తరువాత సాత్వికబుద్ధిగా మారే అవకాశం ఉంది.

33. ధృత్యా యయా ధారయతే మనఃప్రాణేంద్రియక్రియాః |
యోగేనావ్యభిచారిణ్యా ధృతిః సా పార్థ సాత్త్వికీ || ||

ఎవరైతే చలించని క్రియాశీలత్వముతో, మనోధైర్యముతో, తన మనస్సునుప్రాణములను, ఇంద్రియములను తన యోగసాధనతో సక్రమంగా నియమించగలుగుతున్నాడోఅతడి ధృతి సాత్త్వికము అనిపించుకుంటుంది. 29 వ శ్లోకంలో బుద్ధి, ధైర్యము వీటి గురించి చెబుతూ తరువాత బుద్ధి మూడురకాలు అని చెప్పాడు పరమాత్మ. ఇప్పుడు ధృతి, ధైర్యం, పట్టుదల, ఆత్మస్థైర్యము, క్రియాశీలత్వముగురించి చెబుతున్నాడు. మనస్సు చలించ కుండా ఉండటం. ఏదో ఒక దాని మీద ఏకాగ్రతతోలగ్నం అయిఉండటం. స్థిరమైన బుద్ధి కలిగి ఉండటం, యోగ సాధన చేత మనస్సునుఇంద్రియములను నిగ్రహించిన వాడు వాటిని తన అధీనంలో ఉంచుకున్నవాడు, చిత్తమునుఏకాగ్రంగా ఉంచకలిగేవాడు, ఎటువంటి విషత్కర పరిస్థితులలో కూడా మనస్సును చలించచేయనివాడు, అటువంటి వాడు సాత్వికమైన ధైర్యము, పట్టుదల కలవాడు. మనకు ధైర్యం రకరకాలుగా ఉంటుంది. కొంత మంది యుద్ధంలో ధైర్యం ప్రదర్శిస్తారు. కొంత మంది అర్థరాత్రి శ్మశానాలలో ధైర్యంగా ఏ భయమూ లేకుండా తిరుగుతుంటారు. మరికొంతమంది ఒంటరిగా ధైర్యంగా ప్రయాణాలు చేస్తారు. కొంత మంది ధైర్యంగా సముద్రాలుఈదుతారు, పర్వతాలను ఎక్కుతారు, ఈ ప్రకారంగా వివిధరీతులలో ధైర్యాన్ని ప్రదర్శిస్తారు. అనుకున్నపనిని పట్టుదలతో సాధిస్తారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

అన్నిటి కన్నా గొప్పది సాత్వికమైన పట్టుదల, ధైర్యము, క్రియాశీలత. సర్వకాల సర్వావస్థలయందు చిత్తము చలించకుండా ఉండటం. ఇంద్రియములను, మనస్సునునిగ్రహించడం, తన చెప్పుచేతల్లో పెట్టుకోవడం, అనుకున్న లక్ష్యం వైపు నడిపించడం, మనసునుప్రాపంచిక విషయముల నుండి వెనక్కులాగి భగవంతుని వైపు మళ్లించడం. ఎల్లప్పుడూ చిరునవ్వుతోఉండగలగడం, ఇవన్నీ నెరవేరాలంటే యోగసాధనముఖ్యం. ఏకాగ్ర చిత్తంతో ధ్యానము చెయడంవలన ఇవి అన్నీ సాద్యం అవుతాయి. దీనిని సాత్త్విక ధృతి, పట్టుదల, క్రియాశీలత అంటారు. ఇటువంటి వారికి భయం ఆమడ దూరంలో ఉంటుంది. దేనినైనా పట్టుదలతో, దక్షతతోసాధించగలుగుతారు. ఈ శ్లోతంకంలో ఒక పదం వాడారు. అవ్యభిచారిణ్యా,వ్యభిచరించడం అంటే మనకుఒకటే రూఢి అర్థం. భర్త కానీ, భార్య కానీ, ఇతరులతో సంబంధం పెట్టుకోవడం ఆడకానీ, మగకానీ, తన ఇష్టం వచ్చినట్టు కామ వాంఛలు తీర్చుకోవడం కాని ఇక్కడ అర్థం అది కాదు. మనసును, బుద్ధిని ఏకాగ్రంగా నిలపడం,అటు ఇటు పోనివ్వకపోవడం. చంచలంగా లేకుండా నిశ్చలంగాఉంచడం, దీనికే అవ్యభిచారిణ్యా అంటే చలించని బుద్ధి అని అర్థం చెప్పుకోవాలి.

34. యయా తు ధర్మకామార్థాంధృత్యా ధారయతేఽర్జున |
ప్రసంగేన ఫలాకాంక్షీ ధృతిః సా పార్థ రాజసీ || ||

పైనచెప్పబడిన సాత్త్విక ధృతి,ధైర్యము,పట్టుదలతో ఏకార్యము చేసినా, ఆకార్యము తన స్వార్థము కొరకు, స్వలాభము కొరకు చేస్తే అట్టి ధృతి,ధైర్యము,పట్టుదల రాజసముతోకూడి ఉంటుంది. సాత్త్విక ధృతికి స్వార్థం జోడిస్తే, ఫలమును అపేక్షించి ఆ కార్యము చేస్తేరాజసధైర్యం అయ్యేఅవకాశం ఉంది. ఇతను కూడా అన్నియజ్ఞములు, యాగములు, పూజలు వ్రతాలుచేస్తాడు కాని అవన్నీ ఏదో ఒక కోరిక తిరడానికి మాత్రమే చేస్తాడు కానీ తన ఆధ్యాత్మిక ఉన్నతికోసం చేయడు. రాజస ధైర్యం ఎలాంటిది అంటే ధనం సంపాదించడంలో చాలా ధైర్యంగాపట్టుదలతో ఉండటం. కాని ఆ ధనం సంపాదించడానికి అధర్మం, అన్యాయము కూడా ధైర్యంతోఆచరించడం, తన కోరికలు తీర్చుకోవడంలో ధైర్యంగా వ్యవహరించడం, ఏది ఏమైనా సరే నాకోరిక తీరాలి అనేపట్టు దల ధైర్యం ప్రదర్శించడం, చేస్తుంటాడు. ఈ విధంగా ఆర్జించిన ధనంతోకొంత భాగం యజ్ఞయాగములకు, పూజలు, వ్రతాలు చేయడానికి ఖర్చుచేస్తాడు. ఇక్కడ పప్రసజ్జేన అనే పదం వాడారు. సజ్జము అంటేనే గాఢమైన బంధముఅనుబంధము, అటాచ్ మెంటు. దానికి ప్ర చేర్చారు. అంటే ప్రగాఢమైన అనుబంధము అన్నమాట. ప్రాపంచిక సుఖములు పొందడంలోనూ, ఏ మార్గంలో ఐనా సరే ధనం సంపాదించడంలోనూ, తనకు లాభించే ఏ పని చేయడంలోగానీ, అమితమైన ధైర్యాన్ని,, ఆసక్తిని, అనుబంధాన్ని ప్రదర్శించడంరాజసిక ధృత్తి ,ధైర్యం అంటారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

35. యయా స్వప్నం భయం శోకం విషాదం మదమేవ చ |
న విముంచతి దుర్మేధా ధృతిః సా పార్థ తామసీ || ||

ఓ అర్జునా! తామస బుద్ధి కలవాడికి నిద్ర ఆనిద్రలో కలలు కంటుంటాడు, భయము, శోకము, విషాదము, మదము, ఇవి ఎక్కువగా ఉంటాయి. ఎట్టి పరిస్థితులలో కుడాఈ లక్షణాలను విడువకుండా కాపాడుకుంటూ ఉంటాడు. ఇంక తామసిక ధైర్యం అంటే అన్నీ అవలక్షణాలే. తమో గుణం కలవాడికిధైర్మం ఉంటుంది. కాని నిద్రకు దాసుడు. నిద్రలో కలలు కంటుంటాడు. కలలో ధైర్యం ప్రదర్శిస్తాడు. నిజ జీవితంలో ధైర్యంగా ఉన్నాను అని అనుకుంటాడు. తన కన్నా ధైర్యవంతుడు లేడు అని ప్రగల్భాలుపలుకుతాడు. కాని లోపల పిరికితనం మెండుగా ఉంటుంది. ప్రతిదానికి భయపడతాడు, వణికిపోతాడు. ఏ పని మొదలుపెట్టాలన్నా ఆ పని అవుతుందో కాదో, ఏమవుతుందో అనిభయపడుతుంటాడు. అటువంటి వాడు తనలో ధైర్యం నింపడానికి కొరకు మాదక ద్రవ్యాలు, తాగుడులాంటి వాటికి అలవాటు పడతాడు. తాగితే ధైర్యం వస్తుంది అనే అపోహలో ఉంటాడు. ఇటువంటివాడు "కీడెంచి మేలెంచాలి" అనే దిక్కుమాలిన, పనికి రాని సామెతను పట్టుకొనిపాకులాడుతుంటాడు. భయం వీరి లక్షణం. ఇంకా ఇటువంటి వాళ్లు ఎప్పుడూ ఏదో కావాలి అన్నకోరిక, రావలసింది రాలేదే అన్న దిగులు, ఏదైనా చేయలనే విపరీతమైన భావన, ఏమీ చెయ్యలేనిపిరికితనం, ఇవన్నీ తామస పట్టుదల అంటారు. ఇటువంటి వారు ఎల్లప్పుడూ దుఃఖము, విషాదములోమునిగి పోయి ఉంటారు. వీరిలో ఉత్సాము అనే లక్షణము లేశమాత్రం కూడా ఉండరు. నిరాశ, నిస్పృహ వీరి స్వంతం. ఏ చిన్న వ్యతిరేకత జరిగినా ధైర్యంతో ఎదుర్కోవడం మానేసివిపరీతంగా కుంగి పోతుంటారు. ఇది మన వల్ల కాదులే అనే నిరాశలో ఉంటారు. ఈ శ్లోకంలో దుర్మేధా అంటే ఇటువంటి వారి మేధస్సు దుర్మార్గాలతో నిండిఉంటుంది. వక్రమార్గంలో నడుస్తుంది. చెయ్యకూడని పనులలోపట్టుదలగా ఉంటాడు. గర్వం మదంఎక్కువగా ఉంటుంది. పెంకిగా ఉంటారు. నేను చదవను, నేను చెప్పిన మాట వినను, చెప్పిన పనిచెయ్యను, నేను స్కూలుకు, కాలేజీకి పోను, నా ఇష్టం వచ్చినట్టు చేస్తాను, ఈ విషయాలలో పట్టుదలగాఉంటాడు. ఇంకా చాలా మంది ఎప్పుడూ నిద్రను ఆశ్రయిస్తారు లేకపోతే తాత్కాలిక నిద్ర అంటేమత్తును ఆశ్రయిస్తారు. ఆ నిద్రలో,మత్తులో చిత్తవిచిత్రమైనకలలు కంటూ ఆనందం పొందుతుంటారు. ఆ కలలో ధైర్య సాహసాలు ప్రదర్శిస్తారు. ఇటువంటి వారి ధైర్యము తామస ధైర్యము అంటారు. నిజానికి ఇది ధైర్యం కాదు. కాని తామసులు తమకు తాము ధైర్యవంతులమని జబ్బలుచరుచుకుంటారు. ఉదాహరణకు బాగా తాగిన వాడు సరిగ్గా మత్తులో ఉన్న వాడు. నిలబడలేకపోయినా హేయ్ హా హూ అంటూ రంకెలు వేస్తూ, పాడుస్తా, కరుస్తా అని అరుస్తూ అంతలోనేదబ్బున పడిపోతాడు. ఇటువంటిదే తామస ధైర్యం. ఇటువంటి తామస ధృతి కలవాడు ఎల్లప్పుడూ ఈ అవలక్షణాలను గట్టిగా పట్టుకొనిఉంటాడు. వాటిని ఎటువంటి పరిస్థితులలోనూ వదిలిపెట్టడు.

అమరనాథ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

36. సుఖం త్విదానీం త్రివిధం శృణు మే భరతర్షభ |
అభ్యాసాద్రమతే యత్ర దుఃఖాంతం చ నిగచ్ఛతి || ||

ఓ అర్జునా! ఈ లోకంలో ఎల్లప్పుడూ దుఃఖము విషాదము కష్టములే కాదు. సుఖాలు కూడా ఉన్నాయి. ఆ సుఖాలు ఎక్కువయి, ఒక వేళ ఆ సుఖాలు తొలగిపోతే కలిగే? దుఃఖాలుకూడా ఉన్నాయి.ఆ సుఖాలు కూడా మూడు విధాలుగా విభజింపబడ్డాయి. వాటి గురించివివరిస్తాను జాగ్రత్తగా విను. సుఖం మానవుని సహజ గుణం. మానవుడు సాత్విక కర్మల చేత సుఖాన్నిపొందుతాడు.అప్పటి కే ఉన్న దుఃఖములను పోగొట్టుకుంటాడు.ఇది మానవుని కర్తవ్యము. కానిమానవులు తమ అజ్ఞానం వలనా, తాము చేసే రాజస, తామస కర్మల వలన దుఃఖములను కొనితెచ్చుకుంటున్నారు. రాజస గుణం కలవాడికి వాడు చేసే కర్మల వలన సుఖం లభిస్తుంది. తామసగుణం కలవాడికి, నిద్రలో, నిద్రలాంటి మత్తులో సుఖం లభిస్తుంది కాబట్టి మానవులు అనుభవించేసుఖము ఎలా వస్తుంది అంటే వాళ్లు చేసే పనుల వలన వస్తుంది. అందుకే మానవులు అందరూ నేను సుఖంగా ఉన్నాను" అనే భావన ఎల్లప్పుడూ కలిగి ఉండాలి. దీనినే పాజిటివ్ తింకింగ్ అనిఅంటారు. దానికి అవసరమయ్యేది అధ్యాత్మ విద్య దానిని అభ్యాసం చేస్తే నిరంతరం సుఖంకలుగుతుంది సుఖాలను పొందడం దు:ఖాలను పోగొట్టుకోవడం మన చేతిలో ఉంది. అది కేవలంఅభ్యాసం వలననే వస్తుంది కానీ మాటల వలన రాదు. తినడం కొంత మందికి సుఖం ఇస్తుంది. కాని ఏది తినాలి అనేది మన చేతుల్లోఉంది. మితంగా తింటే సుఖం. ఎక్కువగా తింటే దుఃఖం. నీరు తాగితే దాహం తీరి సుఖం ఇస్తుంది. కాని తాగకూడనివి తాగితే దాహం ఎక్కువ అవుతుంది. మత్తు వస్తుంది. ఇంకా ఎక్కువ తాగితేకక్కేస్తాడు. తరువాత అనారోగ్యం కలుగుతుంది. కాబట్టి ఇవన్నీ మన అలవాట్లు.   ఈ అలవాట్లుమంచివి అయితే పరవాలేదు. కాని చెడ్డవి అయితే దు:ఖం తెచ్చిపెడతాయి. ఒకే వస్తువు, ఒకే పరిస్థితి, ఒకడికి సుఖం కలిగిస్తే మరొకడికి దు:ఖం కలిగిస్తుంది. ఆంధ్రలో పుట్టిన వాడికి ఆవకాయ రుచిగా ఉంటే, నార్త్ లో పుట్టిన వాడికి నోరుమండుతుంది. ఇక్కడ అన్నం, సాంబార్, రసం, ఇత్యాది రుచిగా ఉంటే, నార్త్ లో వాడికి రొట్టె, కూర రుచిగాఉంటుంది కాబట్టి దేనికైనా నాలుక అలవాటు పడాలి. ఇలకొంచెల లౌక్యంగా చెప్పుకోవాలంటేకొంత మంది మగాళ్లకు, కట్టుకున్న భార్య తప్ప ,ఇతర స్త్రీలంతా అందంగానే ఉంటారు. ఒకడు ఒకకారు అమ్ముతుంటే ఆనందం. అదే కారును కొనుక్కున్న వాడికి ఆనందం. అమ్మిన వాడికి ఆ కారురేటు పెరిగితే దు:ఖం. కొన్న వాడికి అదే కారు ఇంకా తక్కువగా వస్తుందంటే దు:ఖం. ఇలాసుఖదు:ఖాలు ఒకటి వెంబడి వస్తుంటాయి పోతుంటాయి. వీటికి అంతులేదు. వీటిని సహించడమేసాత్విక లక్షణం. పరమాత్మ ఇక్కడ ఒక పదం వాడాడు. దు:ఖాన్తం చ నిగచ్ఛతి. ఎవడు ఏ పనిచేసినా, సుఖపడటానికే చేస్తాడు

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

కానీ దు:ఖ పడటానికి చెయ్యడు. పైగా ఉన్న దుఃఖాలనుపోగొట్టుకోవడానికి ప్రయాస పడతాడు. అంటే దు:ఖం అంతం అయితే సుఖం దానంతట అదేవస్తుంది. అది మానవ సహజం. కాని తన అవివేకం వలన ఉన్న సుఖాలు రాకపోగాకొత్తదుఖాలు వచ్చిపడుతున్నాయి. ఒక్కోసారిఈ దుఃఖాలకు అంతం లేదా అని పిస్తుంది. ఇప్పుడు మనంకొన్ని ప్రశ్నలు వేసుకోవాలి.

దు:ఖమునకు అంతం ఎప్పుడు.

దుఖము లేని చోటు ఎక్కడ ఉంది.

దు:ఖములు ఎక్కడ అంతం అవుతాయి.

శాశ్వత సుఖం ఎక్కడ దొరుకుతుంది.

శాశ్వత సుఖం ఏం చేస్తే లభిస్తుంది. ఎవరి వలన లభిస్తుంది.

ఈ ప్రపంచంలో దొరికే వస్తువులతో, అనుభవించే విషయ వారాథలతో సుఖం దొరుకుతుందా! ఈ ప్రశ్నలకు అన్నిటనికి ఒకటే జవాబు.. సుఖము దుఃఖము ఎక్కడో లేవు. మనలోనేఉన్నాయి. మనం భావనలో ఉంది. మనం చేసే కర్మలలో ఉంది. మనలను మనం సంస్కరించుకుంటేశాశ్వత సుఖం దానంతట అదే వస్తుంది. సుఖం కోసం ఎక్కడా వెదకవలసిన పని లేదు. అందుకేసుఖం కావాలంటే అభ్యాసం చేయాలి,మంచి అలవాట్లు చేసుకోవాలి అని అన్నాడు పరమాత్మ. మానవులు సహజంగా అనుభవించే సుఖములలో కూడా మూడు రకాలు ఉన్నాయని పరమాత్మచెబుతున్నాడు.

37. యత్తదగ్రే విషమివ పరిణామేఽమృతోపమమ్ |
తత్సుఖం సాత్త్వికం ప్రోక్తమాత్మబుద్ధిప్రసాదజమ్ || ||

మొదట్లో అత్యంత కష్టంగా ఉండి, విషము మాదిరి తోచి, తరువాత అనంతమైన అమృతముతో సమానమైన సుఖము, తనలో ఉన్న సాత్త్విక బుద్ధి వలన కలిగే సుఖం. వీటిని సాత్విక సుఖము అని అంటారు. అధ్యాత్మ సాధన నుండి మొదలు పెడదాము. ముందు ప్రాణాయామము, భక్తి. శ్రద్ధ, సాత్వికాహారము, మంచి నియమాలు అన్నీ చాలా కష్టంగా ఉంటాయి. తుదకు అదే అనంతమైన అమృత తుల్యమైన సుఖాన్ని ఇస్తాయి. ఆ సుఖం ఎక్కడి నుండో రాదు. మనలో ఉన్న సాత్త్విక బుద్ధి వలన వస్తుంది. కాబట్టి సాధన మొదట్లో కష్టంగా ఉందని మానకుండా నిరంతరం కొనసాగించాలి. విషమివ అని అన్నారు కానీ విషం అనలేదు. మొదట్లో విషం మాదిరి తోస్తుంది. అంటే చాలా కష్టంగా ఉంటుంది. దానికి భయపడకూడదు. ఈ ఆత్మ సాధనకు మన పూర్వజన్మవాసనలు అనేక విఘ్నాలు కలుగచేస్తాయి. మనసును అటు ఇటు మళ్లిస్తాయి. వాటికి లొంగకుండా సాధన చేస్తే అనంతమైన సుఖం మీ సొంతం అవుతుంది. ఏదైనా వ్యాధి వచ్చింది. చేదు మందు, సూది మందు, ఆపరేషన్ ఇవన్నీ చేస్తారు. వాటికి భయపడి పారిపోతే రోగం ముదురుతుంది.

అమరనాథ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

ముందు ఇవన్నీ కష్టంగా ఉన్నా, తుదకు జీవితాంతం సుఖాన్ని కలుగచేస్తాయి. అలాగే విద్యార్థులు సంవత్సరం అంతా నియమం ప్రకారం చదవడం మొదట్లో కష్టంగానే ఉంటుంది. కాని తుదకు పరీక్షలలో మంచి మార్కులు వచ్చి సంతోషాన్ని కలుగచేస్తాయి. అలాగే అధ్యాపకుడు సంవత్సరం అంతా కష్టపడి పాఠాలు చెబితే జీవితాంతం ఆ విద్యార్థులు ఆ ఉపాధ్యాయుని దేవునిలాగా పూజిస్తారు. దీనితో విద్యార్థులకు విద్య వస్తుంది. ఉపాధ్యాయునికి గౌరవం లభిస్తుంది. అలాగే ఉద్యోగి రోజంతాకష్టపడి పని చేస్తే, ఆ ఉద్యోగికి పై అధికారి మెప్పు,

జీతంలో పెరుగుదల, పదోన్నతి లభిస్తాయి. ఇవన్నీ మొదట్లో కష్టంగా ఉంటాయి. అంతంలో సుఖాన్ని కలుగ చేస్తాయి. దీనికి మంచి ఉదాహరణ మనకు భాగవతంలో ఉంది. దేవతలు దానవులు పాలసముద్రమును మథించారు. ముందు హాలాహలం అంటే విషం పుట్టింది. కాని వారు అధైర్యపడలేదు. ఆ విషాన్ని మహాశివుడు సేవించాడు. దేవదానవులు వారి కృషి కొనసాగించారు. అమృతం పుట్టింది. మనలో ఉన్న మంచి చెడు దేవతలు దానవులు.వాటిమధ్య జరిగే ఘర్షణపాలసముద్రం చిలకడం. ముందు కష్టాలు వస్తాయి. ఓపికగా భరించాలి. కష్టాలను భగవంతునికి అర్పించాలి. తుదకు అనంతమైన సుఖం లభిస్తుంది. మనం చేసే కృషిని మంధర పర్వతం కింద ఉన్నకూర్మావతారంలో ఉన్న పరమాత్మ పర్యవేక్షించినట్టు, మనలో అంతర్లీనంగా ఉన్న ఆత్మస్వరూపుడు పర్యవేక్షిస్తుంటాడు. ఈ భావనతో సాధన చేస్తే, సాత్విక సుఖం లభిస్తుంది. అందుకే ఈ శ్లోకంలో విషము, అమృతము అనే పదాలు వాడారు.క్షీరసాగర మథనంలో మొదట పుట్టింది విషం, తరువాత పుట్టింది అమృతం అని సూచన ప్రాయంగా చెప్పాడు కృష్ణుడు. కాబట్టి సుఖ దు:ఖములు ఎక్కడో లేవు. మనలోనే ఉన్నాయి. సుఖం నిర్మలమైన మనసులో ఉంటే, దు:ఖం మలినమైన మనసులో ఉంటుంది అందుకే వసిష్ఠ మహర్షి శ్రీరామ చంద్రునికి మోక్షం గురించి చెబుతూ ఇలా అన్నాడు. న మోక్షో నభస: పృష్ఠే పాతాలే నచ భూతలే మోక్షోహి చేతో విమలం సమ్యగ్జ్ఞా నవిబోధితం. మోక్షం ఆకాశంలో కానీ, ఆకాశం అవతల కానీ, పాతాళంలో కానీ, లేక భూలోకంలోకానీ ఎక్కడా లేదు. నీయొక్క విమలమైన జ్ఞానంలో ఉంది. నీ సాత్త్వికమైన మనసులో ఉంది. నీవు ఇతరులకు మంచి చేస్తే నీ మనసు ఆనందంతో నిండి పోతుంది. నీవుఇతరులకు చెడు చేస్తే నీ మనసు గిల్టి ఫీల్ అవుతుంది. కాబట్టి విమలమైన జ్ఞానమే సుఖానికి మొదటి మేట్టు. ఈ జ్ఞానం సంపాదించడం మొదట్లోచాలా కష్టంగా ఉంటుంది. దీనికి ధ్యానము, శాస్త్రములు చదవడం, నిష్కామకర్మ, కర్మఫలత్యాగము పాటించాలి. ఇవన్నీ మొదట్లో కష్టమే. కానీ ఆఖరుకు ఇవన్నీ అమృతముతో సమానమైన ఆనందం కలుగజేస్తాయి. అప్పుడే మనలో ఉన్న దు:ఖమును అంతం ఔతుంది. ఇటువంటి సుఖమును సాత్త్విక సుఖము అని అంటారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

38. విషయేంద్రియసంయోగాద్యత్తదగ్రేఽమృతోపమమ్ |
పరిణామే విషమివ తత్సుఖం రాజసం స్మృతమ్ || ||

విషయవాంఛలతోనూ, ఇంద్రియ సంయోగముతోనూ కలిగే సుఖములు మొదట్లో చాలా హాయిగా, ఆనందంగా, అమృతముతో సమానంగా ఉంటాయి కాని వాటి పరిణామాలు మాత్రం అత్యంత దు:ఖమును కలిగిస్తాయి. అవే సుఖములు విషము మాదిరి కనిపిస్తాయి. వీటిని రాజస సంఖములు అని అంటారు. తరువాత రాజస సుఖమును గురించి వివరిస్తున్నాడు పరమాత్మ. రాజస సుఖము ధనము, ఆస్తి, పదవి, హెూదా రావడం వలనా, ఇంద్రియములసంయోగము అంటే కలయిక వలన, ప్రాపంచిక సుఖముల కొరకు చేసే పనుల వలన కలుగుతుంది. ఆ సుఖంమొదట చాలా సుఖంగా ఆనందంగా ఇష్టంగా అమృతంతో సమానంగా, ఇంకా కావాలి అనేటట్టు ఉంటుంది. తుదకు ఆ సుఖమే అనంతమైన దుఃఖంగా, విషంగా పరిణమిస్తుంది. దీనికి సులభమైన ఉదాహరణ. మొదటి లడ్డు తింటే తియ్యగా, రుచిగా ఉంటుంది. రెండవది కొంచెం రుచి తక్కువగా ఉంటుంది. ఐదవ లడ్డు వెగటు పుట్టిస్తుంది. తరువాత లడ్డు విషంగా తోస్తుంది. రోగం తెస్తుంది. దు:ఖంగా పరిణమిస్తుంది. చేపలు
పట్టేవాడు గాలానికి ఎర కట్టి నీటిలోపల వదులుతాడు. గాలానికి కట్టిన ఎరను చూచిన చేప, ఆ ఎర చాలా రుచిగా ఉంటుంది అని ఆ ఎరను పట్టుకోబోయి గాలానికి తగులుకొని ప్రాణాలు విడుస్తుంది. కాబట్టి చూచినది, విన్నదీ, తాకినదీ నిజముకాదు, వాటి వల్ల వచ్చే సుఖం తాత్కాలికమే. అదే తుదకు విషంగా పరిణమిస్తుంది. పుట్టగానే భార్య భర్త విడి విడిగా ఉంటారు. కాల వశాత్తు వివాహం జరిగి వారు కలుస్తారు. కొంత కాలం తరువాత, మరణం వారిని విడదీస్తుంది. ఎవరో ఒకరు ఒంటరిగా మిగిలిపోతారు. తరువాత వారు కూడా పోతారు. అలాగే సంతానము. పుట్టిన తరువాత కొంత కాలం తల్లితండ్రులతో ఉంటారు. తరువాత ఎవరికి వారు రెక్కలొచ్చిన పక్షుల్లా ఎగిరిపోతారు.కాబట్టి వివాహం వలన కలిగే సుఖం, సంతానం వలన కలిగే సుఖం కూడా తాత్కాలికమే. శాశ్వతం కాదు. ఇంక ధనము, పదవి, హెూదా గురించి చెప్పనవసరం లేదు. అని మరీ తాత్కాలికము. అలాగే విషయ సుఖములు కూడా తాత్కాలికమైనవి, మొదట్లో స్వర్గసుఖాలను మరిపిస్తాయి. కాని క్షణికమైనవి. అవయవముల కలయికతో లభించే సుఖం అవయవములు విడిపోతే అంతం అవుతుంది. మొదట్లో అమృతం లాగా తోచిన సుఖం తుదకు విషపాయం అవుతుంది. దీనినే రాజస సుఖం అంటారు. ఈ సుఖం పాలమాదిరి కనిపించే విషం. చాలా ప్రమాదకరం, కాబట్టి పాపంచిక విషయముల వలన కలిగే సుఖములు తుదకు దు:ఖంతో అంతం అవుతాయని తెలిసి సాధకులు చాలా జాగ్రత్తగా ఉండాలి. రాజస సుఖం మనలను మోసం చేస్తుందనీ, పైపై మెరుగులు తక్షణ సుఖాలనుచూచి మోసపోవద్దనీ మనకు తెలియజేస్తున్నాడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

కృష్ణపరమాత్మ. ఇక్కడ మనం ఒక విషయం గమనించాలి. సాత్విక సుఖం మొదట్లో విషం మాదిరి ఉండి,తుదకు అమృతంగా పరిణమిస్తుంది, అలాగే రాజస సుఖం మొదట్లో అమృతం మాదిరి ఉండి తుదకు విషంగా పరిణమిస్తుంది. ఏ సుఖం కోరుకోవాలో మన ఇష్టానికి వదిలేసాడు పరమాత్మ.

39.యదగ్రే చానుబంధే చ సుఖం మోహనమాత్మనః |
నిద్రాలస్యప్రమాదోత్థం తత్తామసముదాహృతమ్ || ||

ఇంక, తామస సుఖం సోమరితనం, అలసత్వము, నిర్లక్ష్యము, మత్తు పదార్థాలు సేవించడం, నిద్ర వీటి వలన కలుగుతుంది. ఈ తామస సుఖం మొదటి నుండి చివరి దాకా మనిషిని అజ్ఞానంలో మత్తులో ఉంచుతుంది. మోహాన్ని కలుగజేస్తుంది. సుఖాలలో నిద్రా సుఖం, సోమరిగా ఉండటంలో సుఖం, తినికూర్చోడంలో ఉన్న సుఖం, ఇతరులను విమర్శించడంలో సుఖం, తనకు అంతా తెలుసు అనుకొని భ్రమపడటంలో ఉన్న సుఖం ఈ సుఖాలన్నీ తామస సుఖాలు. కొంత మంది కూర్చునే నిద్రపోతారు. బస్సులో నిద్ర, ఆఫీసులో నిద్ర, స్కూలులో నిద్ర, ఇటువంటి వారి ప్రవృత్తి తామసము. ఇది ఒక రకమైన మోహము. వీరు ఏ పనీ సక్రమంగా చేయలేరు.ఒక వేళ చేసినా ఏ మాత్రం శ్రద్ధలేకుండా, అమితమైననిర్లక్ష్యంతో చేస్తారు లేకపోతే సగంలో ఆపేస్తారు. వాయిదాలు వేస్తారు. ఆఫీసులలో కూడా అధికారి ఇటువంటి వారికి పనులుచెప్పడు. చెబితే చెడగొడతాడని భయం. చేసే వాడికి అన్ని పనులు అప్పగిస్తారు. అందుకని ఈ తామసికుడు సుఖంగా నిద్రపోతాడు. లేకపోతే ఇయర్ ఫోన్ లో పాటలు వింటూ కాంటీన్లలో కాలక్షేపం చేస్తుంటాడు. సాత్త్విక, రాజసికుల మాదిరి వీడూ సుఖపడతాడు కానీ ఇటువంటి సుఖం తామససుఖం అంటారు. వీరి జీవితంలో పురోగతి ఉండదు. ఎక్కడవేసిన గొంగళి అక్కడే అన్న సామెత మాదిరి ఉంటారు. నిద్రగొట్టుముఖాలు, సోమరిపోతులు అనే పేరు తెచ్చుకుంటారు.

ఎవరేమన్నా పట్టించుకోరు. మనలను కాదులే అని తుడిచేసుకుంటారు. వీరి జీవితం వ్యర్థము గా గడిచిపోతుంది. ఇప్పుడు అందరికీ ఒక సందేహము వస్తుంది. భార్యతో సుఖాలు అనుభవించకూడదా! నిద్రపోకూడదా! కోరిన వస్తువులను కొనుక్కొని సంతోషించకూడదా! అని అనుకుంటారు. అన్ని సుఖాలు అనుభవించాల్సిందే. అందులో తప్పులేదు. ఏ పని ఎప్పుడు ఎలా ఏ విధంగా చేయాలో అలా చేయాలి కానీ అదేపనిగా అదే పని చేయకూడదు. అతి సర్వత్ర వర్జయేత్. ఏదైనా చూచినా వినినా, తాకినా, అది మనకు అవసరమా అనవసరమా అని బుద్ధితో ఆలోచించి ఆ వస్తువును పొందాలికానీ, చూచిందల్లా నాది కావాలి అని అనుకోవడం మూర్ఖత్వం. ప్రతివాడికీ స్త్రీపురుష సంయోగం వలన కలిగే సుఖం అందించాలని, తద్వారా సృష్టి కార్యమును కొనసాగించాలనీ, వివాహ వ్యవస్థను పెట్టారు. ఏకపత్నీవ్రతమును ఆచరించమని మనకురామాయణ మహాకావ్యాన్ని అందించారు వాల్మీకి. పరస్త్రీ వ్యామోహము వినాశనానికి దారితీస్తుంది అని రావణుని పాత్ర ద్వారా తెలియజేసారు.

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

కులస్త్రీని అవమానిస్తే కులక్షయం అవుతుందని సుయోధనుని పాత్ర ద్వారా తెలియజేసాడు వ్యాసుడు. తాను పరిపాలించవలసిన గాంధార రాజ్యమును వదిలిపెట్టి, హస్తినలో తిష్టవేసి, సోమరిలా తింటూ, కుయుక్తులుపన్నుతూ, ఇతరులకు హాని చేస్తూ తామసంలో మునిగిపోయి తుదకు సర్వనాశనానికి దారితీసిన పరిణామాలను శకుని పాత్రద్వారా తెలియజేసాడు వ్యాసుడు.

కాబట్టి అన్నీ అవసరమే కానీ ఎంత మేరకు అవసరమో అంతవరకే అనుభవించాలి. విచక్షణా బుద్ధిని కలిగి ఉండాలి. ఆహార, నిద్రా మైధునాలో పరమార్థంగా భావించకుండా, భగవధ్యానము, దైవచింతన, సత్సంగము, గురుసేవ, పరోపకారము, నిష్కామ కర్మ, నిరహంకారము, నిర్మోహత్వము ఇవి కూడా పరమార్థాలుగా భావించాలి. ఇదే గీతాబోధ.

40. న తదస్తి పృథివ్యాం వా దివి దేవేషు వా పునః |
సత్త్వం ప్రకృతిజైర్ముక్తం యదేభిః స్యాత్త్రిభిర్గుణైః || ||

సత్వరజస్తమోగుణములు ప్రకృతి అంతా నిండి ఉన్నాయి. ఈ మూడు గుణములతో కూడి ఉండని పదార్థము, విషయము భూలోకములో కానీ, దేవలోకములో కానీ, మానవులలో గానీ, దేవతలో కానీ లేదు. (మానవులు దేవతలు అందరూ సత్వ,రజస్తమోగుణములకు వశవర్తులై ఉన్నారు.) అర్జునా! ఈ ప్రకృతి సత్వ,రజస్తమోగుణముల కలయిక. ఈ ప్రకృతిలో ఉన్న అన్ని జీవులలో వస్తువులలో, చరాచర ప్రాణులలో ఈ మూడు గుణములు ఉన్నాయి. ఈ మూడుగుణములు లేని వారు దేవతలలోగానీ, మానవులలోగానీ, భూలోకములో కానీ, స్వ,ర్గలోకములో కానీ, ఎక్కడా లేరు. అందరిలోనూ ఈ మూడు గుణాలు నిండి ఉన్నాయి. ఒక్క పరమాత్మ మాత్రమే త్రిగుణాతీతుడు. మనం కూడా గుణాతీత స్థితికి చేరుకుంటే, పరమాత్మలో లీనం అవుతాము. మనకు వంశపారంపర్యంగా కొన్ని వ్యాధులు, లక్షణాలు వస్తుంటాయి. తండ్రి నుండి కానీ, తల్లి నుండి కానీ షుగర్, బిపి సంతానానికి సంక్రమించడం సర్వసాధారణం. అలాగే ప్రకృతిజై: అని వాడారు అంటే ఈ మూడుగుణాలు ప్రకృతిలో నుండి పుట్టాయి. మనందరికీ ప్రకృతి తల్లి తండ్రి. కాబట్టి ప్రకృతిలో నుండి పుట్టిన అందరిలోనూ ఈ మూడు గుణాలు అంతర్గతంగా తమ ప్రభావాన్ని చూపుతుంటాయి అని తెలుసుకోవాలి. కాబట్టి అందరిలోనూ అంటే మంచి వారిలోనూ, చెడ్డ వాలలోనూ, మధ్యేమార్గంగా ఉండేవాలలోనూ ఈ మూడుగుణాలుఉంటాయి. ఈ మూడు గుణాలు లేని వాడు, లేని జీవి, జంతుజాలము, పశుపక్ష్యాదులు, వృక్షజాలము, మూడులోకాలలో, ఎవరూ లేరు, ఏదీ లేదు. కాబట్టి ఆ మూడుగుణాలను వివేకంతో, విజ్ఞతతో, బుద్ధిని, విచక్షణను ఉపయోగించి వాడుకోవాలి కాని వాటి ప్రభావానికి లోనుకాకూడదు. సత్త్వగుణము ఎక్కువగానూ, రాజస,తమోగుణములను వాటి వాటి మోతాదులోనూ ఉంచుకుంటే జీవితం సుఖమయంఅవుతుంది.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

41. బ్రాహ్మణక్షత్రియవిశాం శూద్రాణాం చ పరంతప |
కర్మాణి ప్రవిభక్తాని స్వభావప్రభవైర్గుణైః || ||

అర్జునా! మానవులు అందరూ బ్రాహ్మణులు, క్షత్రియులు, వైశ్యులు, శూద్రులు అనే నాలుగు వర్ణాలుగా విభజింపబడ్డారు. వారి వారి స్వభావములను అనుసరించి, గుణములను అనుసరించి వారికి కర్తవ్య కర్మలు విధింపబడ్డాయి. ఇదే విషయాన్ని 4వ అధ్యాయము 13వ శ్లోకంలో ఈ విధంగా చెప్పారు. "చాతుర్వర్ణ్యం మహాసృష్టం గుణ కర్మ విభాగశః" ఇక్కడ కూడా అదే భావాన్ని చెబుతున్నాడు. ఇక్కడ రెండు విషయాలు ఉన్నాయి. ఒకటి స్వభావము అంటే పూర్వజన్మ వాసనలతో స్వభావం ఏర్పడుతుంది. ఆ స్వభావమే ఈ జన్మలో అతని గుణమును నిర్ణయిస్తుంది.
ఆ గుణములను బట్టి అతని వర్ణం నిర్ణయింపబడుతుంది. అంతేకానీ ఎవరికీ పుట్టుకతోనే వారి వర్ణము అంటే కులము నిర్ణయించబడదు. మనం అజ్ఞానంతో మూర్ఖంగా మానవుల మధ్య అంతరాలు అడ్డుగోడలు ఏర్పరచుకున్నాము. బలీయమైన కులవ్యవస్థను నిర్మించుకున్నాము. పుట్టుకతో వచ్చేది కులం అనే మూఢనమ్మకంతో ఉన్నాము. అది భగవంతుడు సమ్మతించడు. భరవంతుని దృష్టిలో అందరూ సమానమే. ఎవరూ ఎక్కువ కాదు. ఎవరూ తక్కువ కాదు. అందరికీ మోక్షము పొందే హక్కు ఉంది. ఇప్పుడు నాటి వర్ణవ్యవస్థగురించి వివరంగా తెలుసుకుందాము. ఎవరిని బ్రాహ్మణులు అంటారో, ఎవరికి క్షత్రియులు అంటారో, ఎవరిని వైశ్యులు అంటారో, ఎవరిని శూద్రులు ఆంటారో ఇక్కడ వివరంగా చెప్పాడు పరమాత్మ. ఈ గుణములు కలవారు, ఆయా కర్మలు చేసేవారు మాత్రమే ఆయా వర్ణములకు చెందినవారు అని తెలుసుకోవాలి కానీ పుట్టుకతో కాదు. పుట్టుకతో వర్ణము కులము నిర్ణయింప బడటం తరువాత కాలంలో కలిగిన పరిణామము. ఆ పరిణామము ప్రస్తుత కాలంలో వికృతరూపం దాల్చింది.

42. శమో దమస్తపః శౌచం క్షాంతిరార్జవమేవ చ |
జ్ఞానం విజ్ఞానమాస్తిక్యం బ్రహ్మకర్మ స్వభావజమ్ || ||

ఇంద్రియములను నిగ్రహించడం, మనస్సును అదుపులో పెట్టుకోవడం, తపస్సు చేయడం అంటే అనుకున్న పనిని ఒక తపస్సు లాగా శ్రద్ధాభక్తులతో చేయగలగాలి, శరీరాన్ని మనసును పరిశుభ్రంగా ఉంచుకోవడం, తన జీవనానికి కావలసిన వరకే సంపాదించుకోవాలి కాని ఎక్కువ సంపదలు, సుఖాల జోలికి పోకూడదు. శరీరమును, మనస్సును శుచిగా ఉంచుకోవడం, ఓర్పువహించడం, కపటం లేకుండా సక్రమమైన ప్రవర్తన కలిగి ఉండటం, త్రికరణ శుద్ధి కలిగి ఉండాలి.అంటే మనసులో అనుకున్నది, మాటలతో చెప్పేది, చేతలతో చేసేది ఒకే విధంగా ఉండాలి. నిరంతరం

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

వేదములను, శాస్త్రములను అధ్యయనం చేయడం, తద్వారా జ్ఞానం సంపాదించడం. సంపాదించిన జ్ఞానమును అనుభవంలోకి తెచ్చుకొని, ఇతరులకు మార్గదర్శకం చేయడం, దేవుడిని నమ్మడం, వేదముల మీద శాస్త్రముల మీద నమ్మకం కలిగి వాటిని నిరంతరం అధ్యయనం చేయడం, గురువు గారి యందు భక్తి కలిగి ఉండటం. ఇవి అన్నీ బ్రాహ్మణులు ఆచరించవలసిన కర్మలు. ఈ కర్మలన్నీ బ్రాహ్మణునికి స్వభావ సిద్ధంగా పుట్టినవి. ఈ కర్మలు ఆచరిస్తేనే అతడిని బ్రాహ్మణుడు అని అంటారు. స్థూలంగా చెప్పాలంటే వేదములను, శాస్త్రములను అధ్యయనం చేయడం, వాటిని ఆచరించడం, వాటిని శిష్యులకు బోధించడం. ఆ విధంగా వేదవిజ్ఞానాన్ని గురుశిష్య పరంపరగా, తల్లితండ్రులు తమ కుమారులకు ఇచ్చే వారసత్వసంపదగా తరతరాలుగా వ్యాప్తిచెందించడం, మానవులను ధర్మమార్గంలో నడిపించడం...దీనినే బ్రాహ్మణ కర్మలు అని అంటారు. ఇవి చేయని వాడు పుట్టుకతో బ్రాహ్మణుడు అయినా, కర్మరీత్యా, స్వభావ రీత్యా బ్రాహ్మణుడు కాడు అనే విషయం చెప్పనక్కరలేదు.

43.శౌర్యం తేజో ధృతిర్దాక్ష్యం యుద్ధే చాప్యపలాయనమ్ |
దానమీశ్వరభావశ్చ క్షాత్రం కర్మ స్వభావజమ్ || ||

ధైర్య,శౌర్య,పరాక్రమాలు కలిగి ఉండటం, తేజస్సు కలిగి ఉండటం, ఎదుటి వాడితో పోరాడే సామర్థ్యం కలిగి ఉండటం, అందరినీ పాలించే సామర్థ్యం, అందరనీ అదుపులో పెట్టగలిగే నేర్పు, శాసించగల స్థైర్యం కలిగి ఉండటం,అమితమైన పట్టుదల కలిగిఉండటం, పిరికితనం యుద్ధంలో పారిపోయే బుద్ధి లేకుండా ఉండటం, పేదలకు, అర్హులకు దానధర్మాలు చేయడం, పరిపాలనా దక్షత, న్యాయశాస్త్ర నైపుణ్యము కలిగి ఉండటం, ఇవన్నీ క్షత్రియ ధర్మాలు. ఈ లక్షణాలు ఉన్నవాడు ఎవరైనా క్షత్రియుడే. బ్రాహ్మణుడు తన బుద్ధిని ఉపయోగిస్తే, క్షత్రియుడు తన శరీరాన్ని, బుద్ధిని రెండింటినీ ఉపయోగిస్తాడు. బ్రాహ్మణుడు మంత్రిగా మంత్రాంగం చేస్తే, క్షత్రియుడు తన క్షాత్రంతో దానిని సమర్థవంతంగా ఆచరిస్తాడు. అందుకే ముందు నుండి బ్రాహ్మణ, క్షత్రియులకు అవినాభావ సంబంధం ఉంది. దేశాలకు మధ్య జరిగే యుద్ధాలలో సైనికులుపాల్గొంటారు. ధైర్యంతో పోరాడతారు. కాని, మనలో కూడా ప్రతిరోజు మంచి చెడులకు మధ్య, ఇది చెయ్యాలా, అది చెయ్యాలా, అవునా కాదా..అనే సమస్యలు.. ఈ విరుద్ధభావాల మధ్య నిరంతరం అంతర్యుద్ధం జరుగుతూనే ఉంటుంది. కొంత మంది భయపడి పిరికి వాళ్ల లాగా ఆత్మహత్యలు చేసుకుంటారు. మరి కొందరు ఎటువంటిసమస్యను అయినా ధైర్యంగా ఎదుర్కొంటారు. మరి కొందరు సమస్యలకు భయపడి పారి పోతారు. దైనందిన సమస్యలను ఎదుర్కోడంలో ప్రతివాడూ క్షత్రియగుణమును ప్రదర్శించాలి. వాడే క్షత్రియ స్వభావము కలవాడు. పిరికితనంతో ఆత్మహత్యలకు పాల్పడితే వాడికి క్షత్రియ స్వభావములేనట్టే. అంతే కాకుండా క్షత్రియ స్వభావాలలో పరిపాలన, న్యాయనిర్ణయం ముఖ్యమైనవి.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

ఒక విధంగాచెప్పుకోవాలంటే ఈ పరిపాలన, న్యాయవ్యవస్థలో కూడా అవినీతి వేళ్లూనుకు పోయింది. అధికారంలో ఉన్న రాజకీయనాయకులు, కార్యదర్శి స్థాయి అధికారులు కూడా అవినీతికి పాల్పడుతున్నారు. న్యాయవ్యవస్థకూడా అప్పుడప్పుడు ఈ అవినీతి ఊబిలో చిక్కుకుపోతూ ఉంది. ఇటువంటి వారిని క్షత్రియస్వభావం కలవారు అని అనలేము. క్షత్రియుడి ములస్వభావము అవినీతి రహిత జీవనము, నిస్వార్థపరత్వను, నిష్పక్షపాతము .ఇవి లేకపోతే అతడు క్షత్రియుడు కాలేడు. మూర్తీభవించిన ధర్మస్వరూపుడు కాబట్టే యమధర్మరాజును సమవర్తి అని అన్నారు. కాని మన సినిమాలు ఆయనను ఎలా చిత్రీకరిస్తున్నారో చూస్తే మనం సిగ్గుపడాలి.

44. కృషిగౌరక్ష్యవాణిజ్యం వైశ్యకర్మ స్వభావజమ్ |
పరిచర్యాత్మకం కర్మ శూద్రస్యాపి స్వభావజమ్ || ||

వ్యవసాయం చేయడం, పంటలు పండించడం, వాణిజ్యము, వ్యాపారము నిర్వహించడం, గోవులను మొదలగు పాడిజంతువులను రక్షించడం, వైశ్యుల స్వభావములు. అలాగే ఇతరులను సేవించడం, వారికి సేవలందించడం తగిన ప్రతిఫలం పుచ్చుకోవడం అంటే బ్రాహ్మణ క్షత్రియ, వైశ్య లక్షణములు కలవారికి సహాయకులుగా ఉండటం,వారి వారి వృత్తులలో సహాయపడటం ఇవి శూద్రుల లక్షణములు. అంటే ప్రజలకు సేవచేసే అన్ని పనులు (పబ్లిక్ సర్వీసెస్) శూద్రుల లక్షణములు. శూద్రలక్షణములు కూడా అత్యంత ప్రాముఖ్యతను సంతరించుకున్నాయి. వారిని తక్కువ స్థాయి లక్షణములు కల వారిగా చూడటం అవివేకము. భగవద్గీత చెప్పబడిన రోజుల్లో వ్యవసాయము మనవుల ముఖ్యవృత్తి, ఆదాయ వనరు దాని వలన ఆహారం లభ్యంఅవుతుంది. అందుకే ఈ పనిని మూడవ వర్ణానికి చెందిన వైశ్యులకు అప్పగించారు. పంటలు పండించడం ముఖ్యవృత్తి అయితే, భూమిని దున్నడానికి ఇతర వ్యవసాయ పనులకు గోవులు, ఎద్దులు అవసరం. అందుకని గోరక్షణ, పశుసంపదను కూడా వారికి అప్పగించారు. మరి ఈ రెండింటి వలన వచ్చే ఆదాయాన్ని అందరికీ పంచాలి కదా! అందుకని వ్యాపారం చేయాలి. తనకు ఉన్న దానిని ఇతరులకు ఇచ్చి వారి వద్ద ఉన్న దానిని తాను తీసుకోవడం వ్యాపారం. పూర్వపు రోజుల్లో వినిమయ వ్యాపారం అంటే బార్టర్ సిస్టమ్ ఉండేది. తరువాత నాణేలు ధనం అమలులోకి వచ్చిన తరువాత వస్తువులు ధనం ఇచ్చి కొనుక్కోవడం మొదలయింది. ఈ వ్యవహారం అంతా వైశ్యులు చూచేవారు. మరి ఈ పనులు చేయడానికి సహాయకులు కావాలి. అందుకని నాలుగవ కులం శూద్రకులం ఏర్పరిచారు. వారు ప్రజాసేవ చేస్తుంటారు. దానికి ప్రతిఫలం పుచ్చుకుంటారు. ఈ విధంగా వర్ణవ్యవస్థ ఏర్పడింది. ఇప్పుడు మనం ఈ వర్ణ వ్యవస్థను ఒక సారి పరిశీలిద్దాము. మానవులందరికీ ఒకే విధమైన శక్తి యుక్తులుఉండవు. కాబట్టి ఏ స్వభావము, ఏ లక్షణము కల వారికి ఆయా పనులు అప్పగించారు. దానినే వర్ణవ్యవస్థ అని అన్నారు.

అమరనథ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

ఆలోచనా శక్తి కలిగి, స్వార్థబుద్ధి లేని వానికి బ్రహ్మణ కర్మలు అప్పచెప్పారు. కండబలం, శౌర్యప్రతాపాలు ఉండి, పరిపాలనా సామర్థ్యం కలిగి స్వార్థబుద్ధి కొంచెంగా కల వారికి క్షత్రియ కర్మలు అప్పగించారు. ఆలోచనాశక్తి, స్వార్ధపరత్వము వ్యాపార,వాణిజ్యములలో దక్షితకలిగిన వారికి వైశ్య కర్మలు అప్పగించారు. అంతగా ఆలోచించే శక్తి లేని వారికి, చెప్పిన పని చేయగలిగిన వారికి, పైమూడు వర్ణముల వారికి సహాయకులుగా నియమించారు. వీరిలో ఏ ఒక్క వ్యవస్థ సక్రమంగా పని చేయకపోయినా సమాజం దెబ్బతింటుంది. కాబట్టి అందరూ గొప్పవారే. అందరూ సమాజానికి అవసరమే. ఈ ప్రకారంగా వారి వారి శక్తిసామర్థ్యములను బట్టి నిర్ణయించబడిన వర్ణవ్యవస్థ, కాలక్రమేణా కులవ్యవస్థగా మార్పుచెంది, మానవుల మధ్య అడ్డుగోడలు ఏర్పరచింది. ఆతరువాత గుణములను బట్టి చేయవలసిన కర్మలు, స్వార్థం ప్రబలిపోయి, ధనము, ప్రతిఫలమే ,ప్రధానంగా రూపొందాయి. డాక్టర్ల కులం,లాయర్ల కులం, ఇంజనీర్ల కులం, సాఫ్ట్ వేర్ కులం, రాజకీయ కులం ఇలాగా ధనము, పదవి, హెూదా, ఇవే ప్రధాన లక్ష్యాలుగా రూపొందాయి. పుట్టుకతో వచ్చిన కులాలు రిజర్వేషన్లరూపంలో మనుషుల మధ్య భేదభావాలు, భావోద్వేగాలు, ద్వేషాలు రెచ్చగొట్టడానికి మాత్రమే ఉపయోగపడుతున్నాయి. ఇది ఈ నాటి వ్యవస్థ.

45. స్వే స్వే కర్మణ్యభిరతః సంసిద్ధిం లభతే నరః |
స్వకర్మనిరతః సిద్ధిం యథా విందతి తచ్ఛృణు || ||

ఎవరైతే తనయొక్క స్వభావసిద్ధంగా, తనకు ఆసక్తి కల కర్మలను నిర్వర్తిస్తాడో, అతడు తాను చేసే కర్మలలో సిద్ధిని, సఫలతను పొందుతున్నాడు. ఈ ప్రకారంగా తన స్వభావానికి అనుగుణంగా తనకు ఆసక్తి కల కర్మలను ఎవరైతే ఆచరిస్తాడో, అతడు జ్ఞాన సిద్ధిని కూడా పొందుతాడు. తాను చేసే కర్మలలో సిద్ధి ఎలా పొందాలో వివరంగా చెబుతాను శ్రద్ధగా విను అని అంటున్నాడు కృష్ణుడు. పై విధంగా ఎవరి గుణములను బట్టి వారి కర్మలను నిర్ణయించారు అని చెప్పి, ఎవలకి నిర్ణయింపబడిన కర్మలను, ఆస సక్తితో, శ్రద్ధతో, వారు సక్రమంగా నిర్వర్తిస్తే, వారికి జ్ఞానము దానంతట అదే లభిస్తుంది స్వకర్మలను నిర్వర్తించే వారికి జ్ఞానయోగము ఎలా సిద్ధిస్తుందో వివరిస్తాను అంటున్నాడు పరమాత్మ. ఇక్కడ చెప్పని విషయం ఒకటి ఉంది. అందరూ వారి వారికి విధింపబడిన కర్తవ్య కర్మలను సక్రమంగా, శ్రద్ధగా, భక్తితో చేయాలి. ఆ కర్మఫలములను పరమాత్మకు అర్పించాలి. అప్పుడు వారికి జ్ఞానము సునాయాసంగా లభిస్తుంది. జ్ఞానం కలిగితే మోక్షమార్గము సులభంగా లభిస్తుంది. అది ఎలాగా అనే విషయం ఇక్కడ వివరించాడు పరమాత్మ. అర్జునుడు క్షత్రియుడు క్షత్రియ స్వభావం కలవాడు. క్షత్రియ లక్షణములు కలవాడు. క్షత్రియ ధర్మము ధర్మయుద్ధం చేయడం. ధర్మాన్ని రక్షించడం. దుష్టులను శిక్షించడం. ప్రజలను రక్షించడం. అందుకే అర్జునుడిని క్షత్రధర్మం అయిన యుద్ధం చేయమంటున్నాడు కృష్ణుడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

46. యతః ప్రవృత్తిర్భూతానాం యేన సర్వమిదం తతమ్ |
స్వకర్మణా తమభ్యర్చ్య సిద్ధిం విందతి మానవః || ||

ఎవరి వలన ఈ చరాచర భూతములకు సృష్టి, స్థితి, లయములు కలుగుతున్నాయో, ఎవరు ఈ అనంత విశ్వం అంతా వ్యాపించి ఉన్నాడో, అట్టి చైతన్యస్వరూపుడైన పరమాత్మను ప్రతి మానవుడు తనకు విధించిన కర్మలను నిర్వర్తించడం వలన ఆరాధిస్తున్నాడు. జ్ఞాన సిద్ధిని పొందుతున్నాడు. ఈ శ్లోకంలో పనియే దైవము, వర్క్ ఈజ్ వర్షిప్ అనే సిద్ధాంతాన్ని వివరిస్తున్నాడు కృష్ణుడు. ఈ అనంత విశ్వం పరమాత్మ వలన సృష్టించబడింది. పోషించబడుతూ ఉంది లయించబడుతూ ఉంది. కాబట్టి చరాచర జీవరాసులకు ఆధారము ఆ పరమాత్మ. ఈ ప ప్రకృతిఇందులో ఉన్న జీవులు జడములు. అందులో పరమాత్మ తన చైతన్యాన్ని ప్రవేశపట్టి నందువలననే ఈ సృష్టికమం నడుస్తూ ఉంది. ఉదాహరణకు పురుషుడు తన వీర్యం ద్వారా జీవాన్ని ఇస్తాడు. స్త్రీ శరీరాన్ని ఇస్తుంది. స్త్రీపురుషుల సంయోగంతో అండం, పిండం తయారవుతుంది. ఆ పిండంలో పరమాత్మ చైతన్య రూపుడుగా చేరితే అది చైతన్యపంతమపుతుంది. అలాగే ఈ జీవరాసులన్నీ కూడా నృష్టింపబడుతున్నాయి. కాబట్టి ఆ పరమాత్మయే మనందరికీ ఆరాధ్యుడు. యేన సర్వమిదం తతమ్అంటే ఎవనిచేత ఈ ప్రపంచము వ్యాపింపబడి ఉన్నదో అంటే పరమాత్మ అంతటా వ్యాపించి ఉన్నాడు. విష్ణు అనే పదానికి సర్వవ్యాపి అని అర్థం. "చక్రి సర్వోపగతుండు' అని పోతన గారు చెప్తారు. పరమాత్మ లేని చోటు లేదు. కాని మన మామూలు కళ్లకు కనపడదు. కేవలం జ్ఞాననేతంతో మాతమే పరమాత్మగు చూడగలము. ఆ పరమాత్మయే మనం చేసే పనులగ్నీ సాక్షిభూతంగా చూస్తున్నాడు ఈ శ్లోకంలో మరొక చక్కనిపదం వాడాడు. "స్వకర్మణా తమభ్యర్చ్య" అంటే కర్మల వలన కూడా మోక్షము పొందగలడు అని భావన. పుట్టిన పతివ్యక్తి కర్మచేయక తప్పదు. కర్మ చేస్తే బంధనములు అంటుకుంటాయి. మరి ఎలాగా అంటే కర్మను కర్మగా కాకుండా ఒక యోగంగా చేయాలి. అంటే ఏ కర్మ చేసినా శద్ధతో చేయాలి కానీ కర్తృత్వభావన అంటే నేను ఈ కర్మ చేస్తున్నాను అనే భావన లేకుండా చేయలి. ఏదో ఫలాన్ని ఆశించి చేయకూడదు.సునం చేసే పతి ర్మను ఒక పూజలాగా, తపస్సులాగా చేయాలి (వర్క్ రజ్ వర్షిప్). అంటే నిరంతరం మనస్సు దేవుని మీద లగ్గం అయి ఉండాలి. ఆ విధంగా కర్మ చేసినందు వలన వచ్చిన ఫలం అంటే మంచి ఫలం అయినా, చెడ్డ ఫలం అయినా, ఈశ్వరార్ధణం చేయాలి. ఆ కర్మఫలాన్ని ఈశ్వరుడి ప్రసాదంగా స్వీకరించాలి. అప్పుడు ఆ కర్మచేసినందు వలన కానీ, ఆ కర్మఫలము వలన కానీ, ఎటువంటి బంధనములు కలుగవు. నా కర్తవ్యం నేను చేసాను. ఫలితం పరమాత్ముడిది అని అనుకుంటే ఏ సుఖదు:ఖాలు, బంధనములు ఉండవు కాబట్టి, ఎవరి పని వాళ్లు సక్రమంగా శ్రద్ధతో, నిష్ఠతో, ధర్మబద్ధంగా, న్యాయబద్ధంగా నిస్వార్థంగా చేసుకుంటూ పరమాత్మను స్మరించుకుంటూ

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

వారు చేసిన కర్మల యొక్క పలితముల మీద ఆసర్తి లేరుండా, వాటిని పరమాత్మ అర్పణ చేస్తే వారుకూడా మోక్షమును పొందుతారు అటువంటి వారు వేదములు శాస్త్రములు చదవనక్క రలేదు. జ్ఞానము దానంతట అదే వస్తుంది ఫలం కోరి, ఆ ఫలాన్ని అనుభవించడానికే కర్మ చేస్తే, దాని పలన పయోజనము లేదు. కాబట్టి మన సమలు మనం చేసుకుంటూ కూడా మోక్షమును పొందవచ్చు శ్రీ ఇక్కడ సగమాత్మ నిరూపించాడు. ఎలాగంటే మనం చేసే కర్మలో భగవంతుని చూడాలి. మనం చేసే కర్మను ఒక పూజగా తపస్సుగా చేయాలి. శద్ధాభక్తులతో చేయాలి. నిష్కామంగా చేయాలి. పలితం అశించి చేయకూడదు. వచ్చిన ఫలితాన్ని పరమాత్మకు అర్పించాలి. ఈ ప్రకారంగా చేస్తే ఆ కర్మఫలములు అతనికి అంటవు, పూర్వజన్మవాసనలు కూడా నాశనం అయి పోతాయి. కాబట్టి కర్మచేయడంతప్పుకాదు. దానిని సరి అయిన రీతిలో చేయకపోవడమే తప్పు, స్వకర్మణ తాను చేసే కర్మలతోనే తమభ్యర్చ్య అంటే భగవంతుని అర్చించవచ్చును. ఇందాక చెప్పిన వర్క్ ఈజ్ వర్షిప్ అనే ఇంగ్లీషు మాటకు ఇది సరైన వివరణ ."సిద్ధిం విన్దతి మానవ:" అంటే మానవులు కర్మలు చేయడం వలన కర్మ ఫలితములనే కాకుండా మోక్షమును కూడా పొందుతారు అని పరమాత్మ చెప్పాడు. కాబట్టి మనం కర్మలు చేస్తూనే ఆ కర్మల ద్వారా పరమాత్మను ఆరాధిస్తూ మోక్షమును పొందాలి.

47. శ్రేయాన్స్వధర్మో విగుణః పరధర్మోత్స్వనుష్ఠితాత్ |
స్వభావనియతం కర్మ కుర్వన్నాప్నోతి కిల్బిషమ్ || ||

తనకు నిర్దేశించబడిన ధర్మము అంటే స్వధర్మము గుణములేనిదిగా కనపడినప్పటికినీ, కష్టతరమైనప్పటికినీ, ఇతర ధర్మములు ఎంత మంచివిగా కనపడినప్పటికిన్నీ పరధర్మము కంటే స్వధర్మము శ్రేష్టమైనదే అవుతుంది. స్వధర్మాన్ని పాటిస్తే ఎటువంటి పాపము అంటదు.(ఇదే శ్లోకం మీకు మూడవ అధ్యాయం 35వ శ్లోకంగా కనిపిస్తుంది. ఆ శ్లోకాన్నే పదాలు మార్చి అదే భావాన్ని ఇక్కడ తెలియజేసారు వ్యాసుల వారు.) ప్రతి మానవుడికి ఒక ధర్మం, కర్తవ్యం ఉంటుంది. జంతువులకు కూడా ధర్మం ఉంటుంది. కుక్క విశ్వాసము. అది దాని ధర్మము. దాని ధర్మాన్ని అది ఎన్నటికీ విడిచిపెట్టదు. కాని మనిషి విశ్వాస ఘాతకం, నమ్మకద్రోహం చేయడంలో ఉన్నత ప్రమాణాలు నెలకొల్పాడు. క్రూర జంతువులకు క్రూరత్వం వాటి ధర్మం. ఆ క్రూరత్వాన్ని మానవుడు పుణికిపుచ్చుకున్నాడు. క్రూర జంతువులను మించి పోయాడు. పిల్లి తన తోటి పిల్లిని చంపదు. పులి సాటి పులిని చంపదు. కాని మానవుడు తన తోటి మానవుని చంపుతున్నాడు. అంటే మానవునికి తన స్వధర్మం కంటే పరధర్మం మీద మక్కువ ఎక్కువ. మానవ ధర్మం మానవత్వం. అందరినీ సమానంగా తన మాదిరి చూడటం. ఇది చాలా కష్టం. అందుకే మానవుడు అందరినీ భేదబుద్ధితోనే చూస్తున్నాడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

అంటే మానవులు ఎవరి ధర్మం వారు పాటించడం లేదు. పరధర్మాన్ని పాటిస్తున్నారు. స్వధర్మం ఆచరించడం చాలా కష్టం. కాబట్టి స్వధర్మం పనికిరాదు అని అవివేకంతో అనుకుంటూ ఉంటారు. పరధర్మం చాలా మంచిది అని భావిస్తుంటారు. ఎలాగంటే విద్యార్థి ధర్మం పాఠశాలకు వెళ్ళి కాలేజీకి వెళ్ళి చదువుకోవడం. చదువుకున్న పాఠాలు రాత్రి వల్లెవేయడం. ఇదిచాలా కష్టం. కాని స్కూలుకాలేజీ ఎగ్గొట్టి తిరగడం పరధర్మం, అది చాలా సుఖం. అలాగే ఉపాధ్యాయులు, ఉద్యోగస్తులు తమ తమ విద్యుక్త ధర్మమును వదిలిపెట్టి స్వలాభం కోసం రాజకీయలలో, ఇతర వ్యాపకాలలో ఎల్గొంటున్నారు. రాజకీయ నాయకులకు ప్రజాసేవ ధర్మము కాని వారు తమ ధర్మాన్ని వదిలిపెట్టి పరధర్మాన్ని ఆశ్రయిస్తున్నారు. ఇంకా చెప్పాలంటే తాము ఎక్కడి నుండి వచ్చామో తెలుసుకోవడం స్వధర్మం. అంటే నేను ఎవరు? కోహం? నేను వేరు దేహము వేరు అని తెలుసుకోవడం. నిష్కామ కర్మలు చేయడం, భగవంతుని సేవించడం. ఈ జనన మరణ చక్రం నుండి విముక్తి పొందడం ఇది స్వధర్మం. ఇది చాలా కష్టం. నేనే ఈ శరీరము. ఇదంతా నాది, ఈ ప్రాపంచిక సుఖములు అనుభవిస్తాను, ఆస్తులు, భార్యాబిడ్డలు, బంధుమిత్రులే నా సర్వస్వం అనడం పరధర్మం, ఇది చాలా సుఖంగా ఆనందంగా ఉంటుంది. ఆఖరుగా ఒక్కమాట. ప్రతి వ్యక్తికీ వివాహ బంధం ఉంటుంది. భార్యను సహధర్మచారిణి గా చూడటం భర్త ధర్మం. భార్యను వదిలిపెట్టి ఇతర స్త్రీల మీద వ్యామోహం పెంచుకోవడం పరధర్మం. ఇదే సూత్రం స్త్రీలకు కూడా వర్తిస్తుంది. భార్య, భర్తలు ఎవరి ధర్మం వారు నిర్వర్తిస్తే, ఈ నేరాలు ఘోరాలకు ఆస్కారమే ఉండదు అని గ్రహించాలి. రాముడు స్వధర్మాన్ని పాటించాడు. పోగొట్టుకున్న రాజ్యాన్నితిరిగి పొందగలిగాడు. రావణుడు పరధర్మాన్ని ఆశ్రయించాడు. ఇతరుల సొత్తుకు ఆశించాడు. ఉన్న రాజ్యం సోపోయింది. తుదకు ప్రాణం కూడా పోయింది. ఇదే మంచి ఉదాహరణ. ఎవరైతే కొంచెం కష్టమైనా స్వధర్మాన్ని పాటిస్తూ, పరధర్మం జోలికి పోకుండా ఉంటే, అతడికి ఎటువంటి పాపము అంటదు. ఆధ్యాత్మికంగా చెప్పుకోవాలంటే స్వధర్మము అంటే ఆత్మధర్మము. ఆత్మజ్ఞానం సంపాదించడం. అలా కాకుండా ధనసంపాదనే ధ్యేయంగా, ప్రపంచజ్ఞానం మాత్రమే సంపాదించడం పరధర్మం.

Editing
C. AMARANATH AMAR
AMR
సవరణ
అమరనాథ్ అమర్

www.sanatanadharm.com

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

48. సహజం కర్మ కౌంతేయ సదోషమపి న త్యజేత్ |
సర్వారంభా హి దోషేణ ధూమేనాగ్నిరివావృతాః || ||

ఓ అర్జునా! మానవులకు తమ స్వభావసిద్ధమైన కర్మ దోషములో కూడినది అయినను, స్వధర్మమును వదలకూడదు. ఎలాగంటే అగ్ని ఎంతటి ప్రకాశాన్ని ఇస్తున్నా అగ్ని పొగ తో కప్పబడి ఉన్నట్టు, ఈ లోకంలో చేయబడే ప్రతి కర్మకూడా ఏదో ఒక దోషముతో కప్పబడి ఉంది. కర్మల గురించి మరి కొంచెం వివరంగా చెబుతున్నాడు పరమాత్మ. పరిశుద్ధమైన కర్మ అంటూ ఏదీ లేదు. అన్ని కర్మలు మూడుగుణముల హెచ్చుతగ్గులతో కప్పబడి ఉంటాయి. కాబట్టి ప్రతి కర్మలోనూ ఏదో ఒక దోషం ఉండనే ఉంటుంది. అగ్ని పవిత్రమైనది ప్రకాశాన్ని ఇస్సుంది. వెలుగును ఇస్తుంది. కానీ అగ్నిపక్కనే పొగ కూడా ఉంటుంది. పొగ ఉందని చెప్పి అగ్నిని వదిలిపెట్టలేము కదా. అలాగే ప్రతి కర్మలో వాటి గుణముల భేదములను అనుసరించి ఏదో ఒక దోషం ఉండనే ఉంటుంది. ఏదో దోషం ఉందని చెప్పి ఆయా కర్మలు చేయకుండా ఉండకూడదు. ఆ దోషములను వదిలిపెట్టి కర్మలు చేయాలి కానీ ఏదో దోషం ఉందని మొత్తం కర్మనే వదలడం మంచిది కాదు. నిష్కామంగా, ఫలాపేక్ష లేకుండా చేస్తే, కర్మఫలములను భగవంతుడికి అర్పిస్తే, ఆ కర్మలలో దోషం ఉన్నా ఆ కర్మల వాసనలు అంటవు. ఇక్కడ కర్మ అంటే విహిత కర్మ అంటే చేయదగిన కర్మ అని అర్థం. చేయకూడని కర్మల గురించి ఇక్కడ చెప్పడం లేదు. చేయదగిన కర్మలలో గుణభేదము వలన దోషములు ఉన్నా వాటిని పరమాత్మ పరంగా చేస్తే, వాటి వాసనలు మనకు అంటవు అని చెబుతున్నాడు పరమాత్మ. ఇంకొంచెం వివరంగా చెప్పాలంటే, మనం దైనందిన జీవితంలో మనకు తెలియకుండా జీవహింస చేస్తుంటాము. కాళ్ల కిందపడి ఎన్నోజీవులు మరణిస్తుంటాయి. అందుకే దానికి ప్రాయశ్చిత్తంగా పంచ మహాయజ్ఞములు చేయమన్నారు. 1. బ్రహ్మయజ్ఞము (దేవతలను ఆరాధించడం, శాస్త్రములు చదవడం, వినడం), 2.పితృయజ్ఞము అంటే పితృదేవతలను ఆరాధించడం, జలతర్పణములు, పిండప్రదానములు చేయడం 3. దేవ యజ్ఞము అంటే సకల దేవతారాధన, హోమములు చేయడం, పూజలు, వ్రతాలు చేయడం 4, భూతయజ్ఞము అంటే సాటి ప్రాణులకు ఆహారం పెట్టడం, 5. మనుష్య యజ్ఞము అంటే బ్రాహ్మణులకు, అతిథులకు, పేదవారికి భోజనం పెట్టి తృప్తి పరచడం, వీటి వలన మనకు తెలియకుండా చేసిన పాపములు, నశించిపోతాయి.

49.అసక్తబుద్ధిః సర్వత్ర జితాత్మా విగతస్పృహః |
నైష్కర్మ్యసిద్ధిం పరమాం సంన్యాసేనాధిగచ్ఛతి || ||

అన్ని విషయములయందు ఎటువంటి ఆసక్తి, బంధము లేకుండా ఉండి బుద్ధి కలవాడు, మనస్సును జయించిన వాడు, కోరికలు, ఆశ, తృష్ణలేని వాడు, నిష్కామ కర్మలు ఆచరించేవాడు, తానుచేసిన కర్మల ఫలములను త్యాగం చేయడం ద్వారా ఆత్మజ్ఞానమును తెలుసుకోగలడు.

అమరనాధ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

పరమ పదమును పొందగలడు. పరమాత్మ ఇప్పటి వరకు కర్మలు వాటి రకములు అవి ఎలా చేయాలి అనే విషయం చర్చించి. ఇక్కడి నుండి జ్ఞానయోగం గురించి చెబుతున్నాడు ఎవరికైతే 1.దేనియందు ఆసక్తి లేకుండా ఉంటుందో, 2. ఎవరు మనస్సును జయించగలడో, 3. ఎవరికైతే కోరిక, ఆశ లేకుండా ఉంటుందో... ఈ మూడు గుణములు కలిగి ఉంటే జ్ఞానం వస్తుంది. అప్పుడు అతడికి నైష్కర్మ్య సిద్ధి లభిస్తుంది. అంటే మోక్షము లభిస్తుంది అంటే ఆత్మజ్ఞానము కలగడం. పరమాత్మలో ఐక్యం కావడం ఈ స్థితి కలగడానికి అన్నిటినీ త్యాగం చేయాలి. మూడుగుణములు, వాటి వలన కలిగే వికారములను త్యాగం చేయాలి. కర్మఫలములను త్యాగం చేయాలి. విషయ వాంఛలను, ఆశాపాశములను త్యాగం చేయాలి.అప్పుడే పరమ గతి లభిస్తుంది. ఇక్కడ సర్వత్ర అని అన్నారు. అంటే ఏదో కొన్నివిషయముల మీద కాకుండా ఏ కర్మచేసినా, అన్ని కర్మలను కర్తృత్వభావన లేకుండా, ఆసక్తి అంటే అటాచ్ మెంట్ లేకుండా చేయాలి. అన్ని ఎందుకులే కొన్నిటి మీద ఆసక్తి కలిగి ఉందాము అని అనుకుంటే, ఆ కొన్ని కర్మలు బంధనములు కలిగించే అవకాశం ఉంది. కాబట్టి అన్ని కర్మలు నిరాసక్తంగా చేయాలి కాని శ్రద్ధతో చేయాలి. జితాత్మా అంటే మనసుగు జయించడం. అది చాలా కష్టం. మనసు మాట వినదు అనే సామెత. అటు ఇటు పరుగెత్తే మనస్సును అదుపులోపెట్టుకోగలగాలి. దైవధ్యానంలో కూర్చున్నా మనసు పనికిమాలిన విషయాల వెంట పరుగెడుతూ ఉంటుంది. హిమాలయాలకు వెళ్లినా, మనసు మాత్రం మన ఇంటి చుట్టు తిరుగుతూ ఉంటుంది. కాబట్టి మనసును అదుపులో ఉంచుకోవడం చాలా ముఖ్యం. విగతస్పృహః అంటే చూచిందల్లా, విన్నదల్లా, తాకినదల్లా నాకు కావాలి అనే కోరిక లేకుండా ఉండటం. దీనికి ఇంద్రియ నిగ్రహం కావాలి. ఏ వస్తువు చూచినా అది మంచదా, చెడ్డదా, మనకు అవవరమా, అనవసరమా, అని ఆలోచించి బుద్ధిని సంపదించి, విచక్షణము ఉపయోగించి తరువాత కర్మచేయాలి. అంతే కానీ చూచిందల్లా కావాలి అని కోరుకోవడం పనికిరాదు.

నైష్కర్యసిద్ధిమ్ అంటే నిష్కామ కర్మలు చేయడం పలన కలిగేస్థితి. ఆత్మజ్ఞానము ఆత్మను గురించి తెలుసుకోవడం బంధనములు తెగిపోవడం ఇటువంటి స్థితి కలుగుతుంది. ఈ స్థితి పరమాం అంటే అన్నిటి కంటే శ్రేష్ఠమైనది. పరమమైనది. ఇంతకంటే గొప్పదైనస్థితి మరొకటి లేదు.

50. సిద్ధిం ప్రాప్తో యథా బ్రహ్మ తథాప్నోతి నిబోధ మే |
సమాసేనైవ కౌంతేయ నిష్ఠా జ్ఞానస్య యా పరా || ||

ఓ కౌంతేయా నిష్కామ యోగం ఆచరించి, దాని ద్వారా జ్ఞాన విజ్ఞానములను నిష్ఠతో ఆర్జించి, ఎలాగైతే పరమగతిని పొందుతున్నారో అలాగే కేవలం జ్ఞానయోగంతో కూడా పరమగతిని పొందగలరు. అది ఎలాగో నీకు క్లుప్తంగా చెబుతాను శ్రద్ధగా విను.

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

ఇప్పటి వరకు మనం జ్ఞాన యోగము, కర్మయోగము గురించి తెలుసుకున్నాము. జ్ఞానయోగమును, కర్మయోగమును అనుసరించి మోక్షము పొందవచ్చు అని తెలుసుకున్నాము. అందులో జ్ఞానయోగము గురించి మరలా సంక్షిప్తంగా చెబుతాను అంటున్నాడు పరమాత్మ. ఈ కింది మూడు శ్లోకములు గీతా సారము అని చెప్పబడ్డాయి. జ్ఞానము మనకు మూడు విధాలుగా కలుగుతుంది. శాస్త్రములు గురుముఖతా వినడం వలన, విన్నది మననం చేయడం వలనా, ఆ మననం చేసినది ధ్యానం మొదలగు వాటితో ఆచరించడం వలన కలుగుతుంది. అంటే ధ్యానం వలన మన మనసులో బుద్ధిలో ఉన్న విపరీత భావనలను తొలగించుకొని మనసును. బుద్ధిని నిర్మలంగా ఉంచుకోవడం. ఈ మూడు జ్ఞానమార్గానికి సోపానాలు. ఇందులో ఏది లోపించినా జ్ఞానం కలుగదు. ఈ శ్లోకంలో నిష్ఠా జ్ఞానస్య అని అన్నారు వ్యాసులవారు. అంటే జ్ఞాన నిష్ఠ, కేవలం శాస్త్రములు చదివి జ్ఞానం సంపాదించి నందువలన సరిపోదు. ఈ జ్ఞానము అణువు అణువునా జీర్ణించుకుపోవాలి. మనకు ఏదైనా సమస్య వచ్చినపుడు ఆ జ్ఞానం ఉపయోగపడాలి. అలా యోగ పడని జ్ఞానం వ్యర్థా. ఉదాహరణకు మనకు బాంకులో పది లక్షలు ఉన్నాయి. జేబులో వెయ్యిరూపాయల నోట్లు ఉన్నాయి. కాని దాహం వేస్తే నీరు కొనుక్కోవడానికి 20 రూపాయలు లేవు. ప్రాణం పోతోంది. అప్పుడు ఎవడో మనకు కాసిని నీళ్లు ఇచ్చాడు లేక 20 రూపాయలు ఇచ్చాడు అదే నిజమైన ధనం. కాబట్టి అవసరానికి ఉపయోగపడని ధనము, జ్ఞానము ఉన్నాలేనట్టే కాబట్టి జ్ఞానాన్ని అణువుఅణువునా పదిలపరచుకొని దానిని అనునిత్యము ఉపయోగిస్తుంటే, పరమ పదము చేరుకోవచ్చు అది ఎలాగో సంగ్రహంగా చెబుతాను అని అంటున్నాడు కృష్ణుడు.

51. బుద్ధ్యా విశుద్ధయా యుక్తో ధృత్యాత్మానం నియమ్య చ |
శబ్దాదీన్విషయాంస్త్యక్త్వా రాగద్వేషౌ వ్యుదస్య చ || ||

ఈ కింది మూడు శ్లోకములు గీతాసారము. ఈ మూడు శ్లోకములలో చెప్పబడిన సాధనసంపత్తిని మనం స్వంతం చేసుకోవాలి. ఇవి కనుక పాటిస్తే పరమపదము సులభంగా పొందవచ్చు. 51వ శ్లోకం చూద్దాము. బుద్ధ్యా విశుద్ధయా యుక్తో అంటే శాస్త్రములను వినడం ద్వారా, మననం చేయడం ద్వారా బుద్ధిని బాగా శుద్ధి చేసుకోవాలి. అప్పటికే చేరి ఉన్నమలినములను కడిగి వేయాలి. అది మంచిదా ఇవి మంచిదా, అది చేయాలా, ఇది చేయాలా, ఆ దేవుడు గొప్పవాడా ఈ దేవుడికి మహిమలు ఉన్నాయా అనే సందేహాలను సమూలంగా తుడిచిపెట్టాలి. మనస్సును నిర్మలంగా ఉంచుకోవాలి. ఇక్కడ బుద్ధి అంటే మనసు అని కూడా అర్థం. నిర్మలమైన మనసు కలిగి ఉండాలి. మనసు మకిలపట్టని అద్దంలాగా ఉండాలి. అప్పుడే మన యొక్క నిజస్వరూపమును మనం చూడగలము. ధృత్యా ఆత్మానం నియమ్యచ. ఇది ఎలా కలుగుతుంది అంటే మనసును మన అధీనంలో ఉంచుకుంటే కలుగుతుంది. అంటే ధైర్యంతో మనసును స్వాధీనం చేసుకోవాలి.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

సింహాన్ని లొంగదీసుకోవాలంటే ధైర్యం ఉండాలి. మనసు సింహం కంటే బలం అయినది. కాబట్టి మనసును లొంగదీసుకోడానికి తగిన ధైర్యం కలిగి ఉండాలి. మన మనసుకు శాస్త్రముల యొక్క, వాటిని అధ్యయనం చేస్తే వచ్చే ఫలితాలను గురించి తెలియజేసి, మనసును బుద్ధిని సమాధాన పరచాలి. అప్పుడే మనసు, బుద్ధి మనం చెప్పినట్టు వింటాయి. అలా సమాధాన పరచడానికి ముందు మనకు ధైర్యం కావాలి. సందేహాలు పనికిరావు. శబ్దాదీన్విషయాంస్త్యక్త్వా అంటే శబ్దస్పర్శ,రూప,రస,గంధములు అనే పంచ తన్మాత్రలను విషయ వాంఛలను త్యక్త్వా అంటే విడిచిపెట్టాలి. వాటి వెంట మనసు పరుగెడుతూ ఉంటుంది. మనసుతోపాటు ఇంద్రియములు సపరుగెడుతూ ఉంటాయి. వాటిని ఆపాలి. మనసును బుద్ధిని వాటి నుండి వెనక్కుమళ్లించి, అంతర్ముఖం చేయాలి. లేక పోతే ఒకటి చూస్తూ (ఎవరెవరు వస్తున్నారో పోతున్నారో చూస్తూ), ఒకటి వింటూ(తన గురించి ఎవరెవరు ఏంమేం అనుకుంటున్నారో అని ఒక చెవి అటుపెట్టి వింటూ), మరొకటి తాకుతూ, (కేవలం పురోహితుడు ఇచ్చిన పూలను తాకి మమ అనుకొని, తరువాత ఇంటికి వచ్చిన అతిథులకు షేక్ హాండ్ ఇచ్చి పలకరిస్తూ) వీటి మీద మనసుపెట్టి, దేవుడి ముందుకూర్చుని పూజచేస్తే ఏం ఫలితం ఉంటుంది. రాగద్వేషౌ వ్యుదస్యచ అంటే రాగద్వేషములను వదిలిపెట్టాలి. కనీసం పూజచేసే కొద్ది సేపు అయినా ధ్యానం చేసే కాసేపు అయినా, రాగద్వేషములను వదిలిపెట్టాలి. అది కావాలి ఇది వద్దు అనే బుద్ధిని త్యాగం చేయాలి. మనసులో నుండి వెళ్లగొట్టాలి. అప్పుడే మనశ్శాంతి గా ఉంటుంది. కాని మనం ఏపుజ చేసినా ఏవేవో కోలకలు తీరడానికే పూజలు చేస్తుంటాము. ఇష్టకామ్యార్థ సిద్ధ్యర్థం అనకుండా ఏ పూజా చేయము. ఇంకా కొంతమంది మహానుభావులు తమకు లాభం లేకపోయినా పర్వాలేదు పక్కవాడికి నష్టం కలగాలి అనే కోరికతో పూజలు చేస్తుంటారు. మనం కోరుకున్న కోరికలు తీరకపోతే మనసు విపరీతంగా కలత చెందుతుంది. బుద్ధి చలిస్తుంది ఈ దేవుడు లాభం లేదు మరొక దేవుడిని పూజించాలి అని మరొక దేవాలయానికి వెళతాము. రాగద్వేషాలతో ఏ దేవాలయానికి వెళ్లినా ఒకటే అని తెలుసుకోలేము. వీటి వలన జ్ఞానం రాదు సరికదా అజ్ఞానం మరింతగా పెరుగుతుంది. కాబట్టి ఇష్టము, అయిష్టము అనే రెండు పదాలు వదిలి పూజచేసే కాసేపు నిర్మల మైన మనస్సుతో దేవుడిని అర్చిస్తేనే జ్ఞానం కలిగే అవకాశం ఉంది.

52. వివిక్తసేవీ లఘ్వాశీ యతవాక్కాయమానసః |
ధ్యానయోగపరో నిత్యం వైరాగ్యం సముపాశ్రితః || ||

వివిక్తసేవీ అంటే రణగొణధ్వనుల మధ్య కాకుండా ఏకాంతంలో ఉండటానికి ప్రయత్నించాలి. ఇంటిలోనే ధ్యానమునకు ఒక ఏకాంత ప్రదేశమును ఏర్పాటుచేసుకోవాలి. గలగలమాట్లాడకుండా, అవసరమైనంత వరకు మాట్లాడుతూ ఎక్కువకాలం మౌనంగా ఉండాలి.

అమరనాథ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

కాని మనం సత్యనారాయణవ్రతం చేసుకుంటుంటే అంతా హడావిడే. వచ్చేవాళ్లు పోయేవాళ్లు వంటలు, టిఫిన్లు, అందరికీ అందాయో లేదో అన్న టెన్షన్. పురోహితుడు తన మానాన తాను పూజచేస్తుంటాడు. చేసేవాళ్లు యాత్రికంగా పూజచేస్తుంటారే కాని మనసు ఇతర విషయముల మీద ఉంటుంది. (ఈ కాలంలో ప్రతి మనిషి మనసును చికాకు పరిచే సాధనం ఒకటి ఉంది. అదే సెల్ ఫోన్ చాలామందికి అది చేతిలో లేనిదే తోచదు. ధ్యానం,పూజ,వ్రతం చేసేటప్పుడు కూడా అది పక్కన ఉండాల్సిందే. మనిషి ఏకాగ్రతను చెడగొట్ట డానికి దానిని మించిన సాధనం మరొకటి లేదు. అందుకని పూజకు ముందు దాని పీక నొక్కడం అత్యంత ఆవశ్యకము.) కాబట్టి పూజ,వ్రతం చేస్తున్న గంటసేపూ దుగసం ప్రశాంతంగా, ఏకాంతంగా, ఎటువంటి అలజడిలేకుండా ఉంచుకోవాలి. మౌనంగా మనసు పరమాత్మయందు లగ్నం చేయాలి. పూజ తప్ప మరొక ధ్యాస ఉండకూడదు. ఇది అంతా జరగాలంటే ఏకాంతం చాలా ముఖ్యం. పూజ గది ఒక మూలగా ఏకాంత ప్రదేశంలో ఉండాలి. ఎటువంటి రణగొణ ధ్వనులు లేకుండా, ఎవరూ చికాకుపరచకుండా ధ్యానం చేసుకోగలగాలి. లఘ్వాశీ అంటే మితంగా భోజనం చేయాలి. తగినంతవరకే తినాలి. అధికంగా తిన్నా అసలు తినకపోయినా ఆరోగ్యం చెడుతుంది. మనం తినే ఆహారం మన మీద దాని పభావం చూపుతుంది. పూటుగా కడుపునిండా టిఫిన్ చేసి పూజకు కూర్చుంటే నిద్రవస్తుంది. అందుకే ఏదైనా పూజలు, వ్రతాలు చేసేటప్పుడు, వ్రతం చేసుకొని, భక్తితో ప్రసాదం స్వీకరించే వరకు ఏమీ తినకూడదు అని చెబుతారు. దాహం వేస్తే ఆచమనం పేరుతో కాస్త జలం పుచ్చుకోవచ్చు. ఉపవాసాల పేరుతో రోజూ తినే దానికంటే ఎక్కువ టిఫిన్లు లాగించడం దీనికిందికి వస్తుంది. కాబట్టి మితభోజనం ఆరోగ్యానికి, మానసిక వికాసానికి, భగవంతుడి మీద మనసు నిలవడానికి ఉపయోగపడుతుంది. ఆ తినే ఆహారం కూడా సాత్విక ఆహారం అయితే సాత్విక లక్షణాలు వస్తాయి. మనసు సత్త్వగుణ సంపన్నం అవుతుంది. కాబట్టి సాధ్యమైనంత వరకు సాత్వికాహారం సేవించాలి. అదీ మితంగా సేవించాలి.

యతవాక్కాయ మానసః అంటే మాటను, ఇంద్రియములను, మనసును మన అదుపులో ఉంచుకోవాలి. దీనినే త్రికరణ శుద్ధి అంటారు. మనసులో భావన, మాట్లాడే మాట, చేసే పని ఒకటి గా ఉండాలి. ఒకటి అనుకొని, మరొకటి చెప్పి, ఈ రెండింకి విరుద్ధంగా మరొకటి చేయకూడదు. అలాగే ఇష్టం వచ్చినట్టు మాట్లాడటం. ఇష్టం వచ్చిన పనులు చేయడం మంచిది కాదు. ఈ రెండింటికీ మనసు మూలకారణం. మనసును కూడా అదుపుచేయాలి.

వైరాగ్యంసముపాశ్రితః రాగమును అంటే కోరికలను వదిలిపెట్టడమే వైరాగ్యము. ఆ వైరాగ్యాన్ని బాగా అవలంబించాలి. ఎక్కడా సడలింపు ఉండకూడదు. అనవసరపుకోరికలను మనసులోకి రానీయకూడదు. వైరాగ్యం అంటే పెళ్లాం బిడ్డలను వదిలి హిమాలయాలకు వెళ్లడం కాదు.ఎందుకంటే రిషీకేష్ లో ఉన్నామనసు ఇంటి మీద ఉంటే ఏమీ ప్రయోజనం లేదు. అందుకని మనసును, ఇంద్రియములను అదుపులో ఉంచుకోవడం వైరాగ్యానికి లక్షణం . ఏది అవసరమో ఏది అవసరం లేదో తెలుసుకోగలగాలి.

అమరనాధ అమర

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

అనవసరమైన వాటి మీద విపరీతమైన ఆసక్తి అనురాగము మమత పెంచుకోకూడదు. అనవసరమైన వాటి కొరకు బాధపడకూడదు. దేని మీద ఎంతవరకు అనుబంధం పెంచుకోవాలో అంతే చేయాలి. తృప్తిగా జీవించాలి. అసంతృప్తిని మనసులోకి రానీయకూడదు. దీనినే వైరాగ్యం అంటారు. ధ్యానయోగపరోనిత్యం అంటే ప్రతిదినము కొంచెం సేపు అయినా ధ్యానం చేయాలి. ప్రతిదినం ఎలా ఆహారం తీసుకుంటామో అలాగే ప్రతిదినం ధ్యానం చేయాలి. అది ఒక అలవాటుగా చేసుకోవాలి. ఆ కాసేపు అయినా మనను, శరీరం మన అధీనంలో ఉంటుంది. అలా చేస్తూ ఉంటే సాత్విక చింతన, భగవంతుని యందు భక్తి అలవడతాయి.

53. అహంకారం బలం దర్పం కామం క్రోధం పరిగ్రహమ్ |
విముచ్య నిర్మమః శాంతో బ్రహ్మభూయాయ కల్పతే || ||

అహంకారము, బలము, దర్పము, కామము(కోరికలు), కోపము, ఇతరుల వస్తువులను లాక్కోవడం, అందరిమీదా వల్లమాలిన మమకారము వీటి అన్నిటినీ సమూలంగా వదిలిపెట్టాలి. (వీటి గురించి ఎన్నోసార్లు చెప్పుకున్నాము.) వీటిలో ఏ ఒక్కటి కూడా ఉండకుడదు. అప్పుడే అతని మనసు ప్రశాంతంగా ఉంటుంది. ఇవన్నీ నియమబద్ధంగా పాటిస్తే బ్రబహ్మభూయాయ కల్పతే అంటే పరబ్రహ్మ స్వరూపమును పొందడానికి అంటే మోక్షము పొందడానికి అర్హుడు అవుతాడు. ముందు నేను అనే అహంకారము పుడుతుంది. అంటే ఈ శరీరమే నేను అనే భావన. ఇది మనిషిపుట్టగానే అంకురిస్తుంది. ఇది బాగా ముదిరి నేనే చేస్తున్నాను, ఇది నాది, ఇదంతా నాది అనే భావన బలపడుతుంది .ఈ శరీరం నాది అన్నప్పుడు శరీరం మీద మమకారం పెరుగుతుంది. శరీరాన్ని బలంగా తయారు చేసుకుంటాడు. (వ్యాయామాలు, ఆసనాలు, సుగంధ ద్రవ్యాలు, అలంకరణలు). అంతే కాదు ఇదంతా నా చేతి మీద నడవాలి, నా ఆజ్ఞలేనిదే ఎవరూ ఏమీ చేయకూడదు, అంతా నాకు లోబడి ఉండాలి, నామాటే నెగ్గాలి అనే తత్త్వం బలానికి పరాకాష్ట. శరీరం బాగా బలపడినపుడు పొగరు కూడా పెగురుతుంది. చూచిందల్లా నాది కావాలి అనే మనస్తత్వం పెరుగుతుంది, ఎవర్నీ లెక్కచేయడు. పెద్ద చిన్నతేడాలేదు. తలవంచని వీరుడు అవుతాడు. అప్పుడే వల్లమాలిన కోరికలు మనసులో పుడతాయి. అది నాకు కావాలి. నాకు దక్కనిది ఎవరికీ దక్కకూడదు అనే దురభిమానం పెరుగుతుంది. అనుకున్నవి అన్నీ తీరవు కదా! ఆ కోరికలు తీరనవుడు కోపం పెరుగుతుంది. ఒళ్లుతెలియని కోపం వస్తుంది. ఆ కోపంలో ఏమి చేస్తున్నాడో తెలియదు. తాను కోరుకున్న వస్తువు మీదా, మనుషి మీదా మమకారం అంతకంతకు ఎక్కువ అవుతుంది. ఎదుటి వాడి నుండి తాను కోరుకున్న వస్తువును బలవంతంగా లాక్కుంటాడు. లేదా కోరుకున్న వస్తువులను ఏదో విధంగా పోగుచేస్తాడు. పనికిమాలిన వస్తువుల మీద మమకారం పెంచుకుంటాడు.

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

వాటిని రక్షించడం కోసం తాపత్రయ పడతాడు. (కొన్ని ఉదాహరణలు: అనేక అడ్డదారులు తొక్కి అమితమైన ధనం సంపాదిస్తాడు. పోగుచేస్తాడు. పన్ను కట్టడానికి ఇష్టం ఉండదు. ఆ నల్ల ధనం దాయడానికి నానా తంటాలు పడతాడు. బస్తాలలో కుక్కి అటకమీద పెడతాడు. అనుక్షణం భయంతో వణుకుతుంటాడు. చివరకు ఆ ధనం దొంగలపాలవుతుంది. కోటానుకోట్లు నల్లధనం సంపాదించిన వారి సంగతి మనం చూస్తూనే ఉన్నాం. ఇంకా చెప్పాలంటే అవసరం లేకపోయినా ఒకడు కారు కొంటాడు. దానిని కడగడం, శుభ్రంగా ఉంచడం దానికి ఏ చిన్న గీతపడినా విలవిలలాడిపోవడం. దీనితో అతడికి దేవుడి ముందు కూర్చోడానికి టైము దొరకదు. మరొకడు అవసరం లేకపోయినా రాష్ట్రం అంతా తిరిగి భూములు కొంటాడు. వాటిని రక్షించుకోలేక నానాతంటాలు పడతాడు. వాటిని ఎవరన్నా ఆక్రమిస్తే కోర్టులచుట్టు పోలీసు స్టేషన్ల చుట్టు తిరుగుతుంటాడు. దైవధ్యానానికి తీరికలేదండీ అని అంటుంటాడు. అలా కాకుండా, ఎంతవరకు అవసరమో అంతే సంపాదించుకుంటే మనశ్శాంతి ఉటుంది). వీటన్నిటి ఫలితంగా మనశ్శాంతిని కోల్పోతాడు. ఈ లక్షణాలు అన్నీ మానవునికి శాపాలుగా పరిణమిస్తాయి. దు:ఖాలకు కారుణం అవుతాయి. కాబట్టి ఈ లక్షణాలు అన్నీ సమూలంగా తుడిచిపెట్టాలి. ఒక్కటి కూడా మిగల్చకూడదు. (సంపాదించిన ధనం, ఆస్తులు, పదవులు ఏవీ తన వెంటరావు అనే జ్ఞానం కలగాలి) అప్పుడే పరమ పదానికి అర్హుడు అవుతాడు. నివృత్తి మార్గం వైపు అడుగులు వేస్తాడు. బ్రహ్మమార్గంలో ప్రయాణం చేస్తాడు. అలాకాకుండా, జీవితంలో అహంకారం (అంటే ఈ దేహమే నేను, నేనే ఈ దేహము అనే భావన) మొదలు మమకారం(ఇదంతా నాది, ఇవి లేకపోతే నేను బతకలేను అనే భావన) దాకా ప్రయాణిస్తే చివరకు అధ:పతనం తప్పదు. ఏ మార్గం ఎంచుకోవాలో మన ఇష్టానికే వదిలేసాడు పరమాత్మ.

54. బ్రహ్మభూతః ప్రసన్నాత్మా న శోచతి న కాంక్షతి |
సమః సర్వేషు భూతేషు మద్భక్తిం లభతే పరామ్ || ||

పైశ్లోకంలో చెప్పిన అవలక్షణాలు అన్నీ వదిలిపెట్టి బ్రహ్మజ్ఞానమును పొందిన వాడు ఎల్లప్పుడూ ప్రశాంతమైన మనస్సు కలిగి ఉంటాడు. దేనికీ దు:ఖించడు. దేనిని కోరుకోడు. అన్ని వస్తువులను సమదృష్టితో చూస్తాడు. అన్ని ప్రాణులలో పరమాత్మను దర్శిస్తాడు. అప్పుడు అతని భక్తి పరాకాష్టకు చేరుకుంటుంది. పరమాత్మ భక్తిని పొందిన వాడి పరిస్థితి ఏంటి అని చెబుతున్నాడు. ఒక సారి పరమాత్మ యొక్క పరమమైన భక్తి తత్వమును పొందితే అతనిని సుఖములు దుఃఖములు బంధించవు. అతడు దేని కొరకు దుఃఖించడు. ఏదీ కావాలని కోరుకోడు. ఉన్నదానితో తృప్తిగా జీవిస్తాడు. అతని మనసు ప్రశాంతంగా ఉంటుంది. అతనికి ఏ కోరికా ఉండదు. అన్ని ప్రాణులను సమంగా చూస్తాడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

పరమాత్మయందు నిర్మలమైన భక్తిని కలిగి ఉంటాడు. అంటే ఇవి జీవన్ముక్తుని లక్షణములు. ఈ శరీరములో ఉండి కూడా పరమాత్మలో ఐక్యం అయిన వాడు. మనసును ఆత్మలో స్థిరంగా ఉంచిన వాడు. ప్రాపంచిక విషయముల యందు ఎటువంటి ఆసక్తి ,అనురక్తి మమకారము లేని వాడు. అతడికి దు:ఖము సుఖము అంటే ఏమిటో తెలియదు. అంతా సమానంగానే ఉంటుంది. మనస్సు నిర్మలంగా నిశ్చలంగా స్థిరంగా ఉంటుంది. నీచ జంతువులలోనూ ఉత్తమ మైన మానవులలోనూ పరమాత్మను దర్శిస్తాడు. మనం చూచే ప్రపంచం అంతా మనసుతో కల్పించబడినది అని తెలుసుకుంటాడు. అతడికి కోరదగ్గది,
పొందతగ్గది అంటూ ఏమీ ఉండదు. సంతృప్తుడు అవుతాడు. ఇది భక్తిలో పరాకాష్ట. అందుకే మద్భక్తిం లభతే పరామ్ అంటే నా యొక్క పరమమైన భక్తి లభిస్తుంది. పరమ భక్తి అంటే శంకరాచార్యులవారు ఈవిధంగా చెప్పారు. "స్వస్వరూపానుసంధానం భక్తి రిత్యభిధీయతే" అంటే తన యొక్క స్వస్వరూపమును తెలుసుకోవడమే, ఆత్మతత్వమును అనుసంధానము చేసుకోవడమే పరమమైన భక్తి, అనన్యమైన భక్తి. అదే జ్ఞనము. అది తెలిస్తే ఇంక తెలుసుకోదగ్గది అంటూ వేరే ఉండదు.

55. భక్త్యా మామభిజానాతి యావాన్యశ్చాస్మి తత్త్వతః |
తతో మాం తత్త్వతో జ్ఞాత్వా విశతే తదనంతరమ్ || ||

ఓ అర్జునా! కేవలం భక్తి మార్గం వలననే మానవుడు ముందు తన గురించి తాను తెలుసుకుంటాడు. తరువాత నేను ఎవరో, నేను ఎంతటి వాడినో తెలుసుకుంటాడు. నా గురించి కూడా తెలుసుకొన్న మానవుడు తుదకు నన్నే పొందుతున్నాడు. పరమమైన భక్తి కలిగిన తరువాతి పరిణామాలు తెలియజేస్తున్నాడు పరమాత్మ. భక్తియోగంలో సిద్ధి పొందిన తరువాత మానవుడు తాను ఎవరో ముందు తెలుసుకుంటాడు. తరువాత పరమాత్మ ఎవరో, ఆయన తత్వం ఏమిటో, ఆయన ఎంతటి వాడో, ఎటువంటి వాడో మొదలు విషయాలు తెలుస్తాయి. పరమాత్మ యొక్క నిజస్వరూపమును తెలుసుకొనిన తరువాత పరమాత్మలో ఐక్యం అవుతున్నాడు. ఐక్యం కావడం అంటే మన సినిమాలలో చూపించినట్టు, మనలో నుండి ఒక వెలుగు వచ్చి ఆయనలో కలిసిపోతుందని కాదు. నేను వేరు,పరమాత్మ వేరు కాదు, నేను పరమాత్మ ఒకటే అనే బుద్ధి కలిగి ఉంటాడు. అహం బహ్మాస్మి (నేను బ్రహ్మను అయి ఉన్నాను) అనే నిజాన్ని తెలుసుకుంటాడు. కిందటి శోకంలో పరమ భక్తి వలన జ్ఞానం దానంతట అదే కలుగుతుంది అని చెప్పారు. కాబట్టి భక్తి, జ్ఞానము ఒకదానితో ఒకటి సంబంధము కలిగి ఉంటాయి. ముందు భక్తి కలిగితే దానితో జ్ఞానం కూడా వస్తుంది. పరమాత్మయందు భక్తి కలిగి ఉండటం అందరికీ సాధ్యమే. కాబట్టి పరమాత్మ గీతలో భక్తియోగానికి ఎక్కువ ప్రాధాన్యత ఇచ్చాడు. జాతి, కుల భేదము లేకుండా అందరూ పరమాత్మ ఎడల భక్తి కలిగి

అమరనాథ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్న్యాస యోగము

ఉండవచ్చును. దేవుడి గురించి అందరికీ తెలుసు. కాని పరమాత్మ యదార్థ స్వరూపము అందరికీ తెలియదు. కేవలం భక్తి వలననే అది సాధ్యం అవుతుంది. పరమాత్మ గురించి తెలుసుకున్న తరువాత తానే పరమాత్మ అవుతున్నాడు. పరమాత్మలో లీనం అవుతున్నాడు. పరమాత్మలో ఐక్యం అవుతున్నాడు. ఈ శరీరము నేను కాదు, నేను పరమాత్మ స్వరూపము, నాకు పరమాత్మకు భేదం లేదు అనే స్థితికి చేరుకుంటాడు. అందుకే అనంతరమ్ అనే పదం వాడారు. భక్తి, జ్ఞానం కలిగినతరువాత పరమాత్మ తత్వమును తెలుసుకున్న తరువాతనే పరమాత్మలో ఐక్యం కావడం సంభవిస్తుంది.

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

56. సర్వకర్మాణ్యపి సదా కుర్వాణో మద్వ్యపాశ్రయః |
మత్ప్రసాదాదవాప్నోతి శాశ్వతం పదమవ్యయమ్ || ||

మానవుడు తనకు శాస్త్రము విధించిన అన్ని కర్మలను ఎల్లప్పుడూ ఆచరిస్తూ ఉండాలి. కాని ఆ కర్మలు చేసేటప్పుడు నన్నే ఆశ్రయించుకొని ఉండాలి. ఆ ప్రకారంగా కర్మలు చేస్తే నా అనుగ్రహము వలన తుదకు శాశ్వతమైన పరమ పదమును పొందుతాడు. ఇప్పటి దాకా జ్ఞానము భక్తి గురించి చెప్పిన పరమాత్మ కర్మల గురించి కూడా చెబుతున్నాడు. ఇంతకు ముందు పరమాత్మ కర్మలు స్వధర్మనిష్టతో చేయాలి అని అన్నాడు. ఇప్పుడు ఆ స్వధర్మనిష్టకు భక్తి కూడా తోడవ్వాలి. భగవంతుని మీద భక్తి లేనిదే ఏ కర్మ కూడా సఫలం కాదు అని భక్తికి ఎక్కువ ప్రాధాన్యం ఇచ్చాడు. మానవుడు కర్మలు చేయక తప్పదు. ఏదో ఒక కర్మ చేయాలి. అందుకే మానవులు తమకు నిర్దేశించిన కర్మలను, స్వధర్మపరమయిన కర్మలను అచరిస్తూ కూడా, ఎల్లప్పుడూ పరమాత్మయందు మనసును లగ్నం చేసి, పరమాత్మయందు భక్తి కలిగి ఉండాలి. భక్తితో కూడిన కర్మ మాత్రమే కర్మయోగము అవుతుంది.కేవలం యాంత్రికంగా చేసే కర్మలు, శుష్క కర్మలు అవుతాయి. కానీ కర్మయోగము అనిపించుకోవు. అందుకే ఇక్కడ రెండు నిబంధనలు పెట్టారు. ఒకటి ఏ పని చేసినా పరమాత్మను ఆశ్రయించుకొని చేయాలి. పరమాత్మ పరంగా చేయాలి. కర్తృత్వభావన లేకుండా చేయాలి, ఫలితల ఆశిలచకుండా చేయలి. అందుకే మద్వ్యపాశ్రయ: అన్నారు. తరువాత మత్ ప్రసాదాత్ అంటే నా అనుగ్రహం కూడా ఉండాలి. భగవంతుని అనుగ్రహం ఎప్పుడు లభిస్తుంది. ఆయనను ఆశ్రయించుకొని ఉన్నప్పుడు. కాబట్టి భగవంతుని ఆశ్రయించడం, ఆయన అనుగ్రహానికి పాత్రులు కావడం ముఖ్యం. అప్పుడు అతడు ఏ కర్మ చేసినా అతనికి ఆ కర్మ బంధనములు అంటవు. సుఖదు:ఖములు ఉండవు. మనస్సు ప్రశాంతంగా ఉంటుంది. ఏ పని చేసినా లోపల భగవన్నామ స్మరణ చేస్తుంటాడు. అటువంటి వాడికి పునర్జన్మ ఉండదు. పరమాత్మలో ఐక్యం అవుతాడు.కాబట్టి ఏ కర్మ చేసినా దైవమును స్మరించుకుంటూ చేయాలి. కర్మలను కర్మఫలములను ఈశ్వరార్పణ చేయాలి. ఏ పని సఫలం కావాలన్నా దానికి భగవంతుని అనుగ్రహం తప్పదు. మనకు ఏది లభించినా దానిని భగవంతుని ప్రసాదంగానే భావించాలి కానీ అంతా నా మహిమ వలననే జరిగింది అనుకోవడం అజ్ఞానం. కాబట్టి ఏ కర్మ చేసినా భగవంతుని తల్చుకుంటూ,భగవంతుని పరంగా చేస్తూ, దాని వలన వచ్చే ఫలితాలను భగవంతునికి అర్పిస్తే, ఎల్లప్పుడు పరమాత్మను ఆశ్రయించుకొని ఉంటే, ఆ కర్మలు, కర్మలు చేయగా వచ్చిన కర్మఫలములు అతనిని బంధించవు. అటువంటి వాడికి శాశ్వతమైన, ఎప్పటికీ నాశనము లేని, పరమ పదము అంటే మోక్షము లభిస్తుంది.

అమరనథ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

57. చేతసా సర్వకర్మాణి మయి సంన్యస్య మత్పరః |
బుద్ధియోగముపాశ్రిత్య మచ్చిత్తః సతతం భవ || ||

ఓ అర్జునా! నీవు వివేకవంతుడవై నీవు చేసేసమస్త కర్మలను నా పరంగా చేస్తూ, ఆ కర్మఫలములను నాకే అర్పిస్తూ బుద్ధియోగమును ఆశ్రయించి, ఏకాగ్రమైన నీ మనస్సును ఆత్మయందు లగ్నం చెయ్యి. కర్మయోగము అవలంబించే వాళ్లకు మరొక మార్గము కూడా చెప్పాడు పరమాత్మ. మనం చేసే సమస్త కర్మలను బుద్ధిని ఉపయోగించి మంచివో చెడ్డవో తెలుసుకొని చేయాలి. తరువాత వాటి ఫలములను అది మంచి ఫలితములైనా చెడ్డ ఫలితములైనా పరమాత్మకు అర్పించాలి మనకంటూ ఏమీ ఉంచుకోకూడదు. తరువాత పరమాత్మను నిరంతరం ఏకాగ్ర మైన మనస్సుతో స్మరించాలి. ధ్యానించాలి. పూజించాలి. అర్చించాలి. ఏ పని చేస్తున్నా మనసులో పరమాత్మ ను స్మరించుకుంటు ఉండాలి.దానికి ఒక కాలము, స్థలము అంటు లేదు. ఎక్కడైనా ఎప్పుడైనా మనసులో రామనామ స్మరణ, ఓం నమశ్శివాయ, ఓం నమోభగవతే వాసుదేవాయ. ఓం నమో వేంకటేశాయ అలా మీ ఇష్టం వచ్చిన నామం స్మరించికుంటూ ఉండాలి. ఏదీ పలకలేని వాళ్లు ఓం కారం అనుకున్నా చాలు. ఇదంతా వినడానికి చాలా సులభంగా ఉన్నా ఆచరణలో పెట్టడానికి మన మనసుఒప్పదు. అభ్యాసం చేస్తే ఇది సాధ్యమే. ఈ విధానాన్ని కొంచెం లోతుగా పరిశీలిద్దాము.

చేతసా అంటే చిత్తము నిర్మలంగా ఉండాలి. చేయబోయే పని మంచిదా చెడ్డదా అని ఆలోచించాలి. చక్కని నిర్ణయం తీసుకోవాలి. దానికి బుద్ధియోగం కావాలి. అంటే ఆత్మను గురించి తెలుసుకోవడం, నేను ఆత్మస్వరూపుడను. నేను ఈ శరీరం కాదు, ఈ పనులు నేను చేయడం లేదు అనే విషయం తెలుసుకోవాలి. అప్పుడు చేసే పనుల మీద అమితమైన ఆసక్తి ఉండదు. ఆ కర్మల ఫలముల మీదా ఆసక్తి ఉండదు. సన్న్యస్య అంటే నాకే అర్పించాలి. కర్మఫలములను పరమాత్మకు అర్పించాలి. అప్పుడు మనకంటూ ఏమీ ఉండదు, వాటి గురించి చింత ఉండదు. మనసు ప్రశాంతంగా ఉంటుంది. ప్రశాంతంగా ఉన్న మనసుతో ఏం చేయాలి అంటే మచ్చిత్తస్సతతం భవ ఎప్పుడూ నీ చిత్తమును నా యందే లగ్నం చెయ్యి. నీ మనసును ఆత్మయందు నిలుపు. నా నామమును స్మరించు. అదీ ఎప్పుడో ఒకప్పుడు కాదు. సతతం అంటే ఎల్లప్పుడూ. స్నానం చేసి మడి కట్టుకొని చేద్దాం అని కాదు. మానసిక పూజకు కావలసింది శరీర శుభ్రత కాదు. మానసిక నిర్మలత్వం. మనసు నిర్మలంగా ఉంటే అదే చాలు.

పరమాత్మను ధ్యానించుకోవచ్చు, అంటే ప్రాపంచిక విషయాలను, భార్యాపిల్లలను వదిలి వెయ్యమని కాదు. ప్రాపంచిక విషయాలలోనూ, సంసారంలోనూ సంచరిస్తూ, ఎక్కువ ఆసక్తిని, మమత, మనకారాలను తగ్గించుకొని, ఎల్లప్పుడూ పరమాత్మయందు మనస్సు లగ్నం చేసి అన్నిపనులు చేయాలి. ఇక్కడ ఒక సందేహం వస్తుంది. మనం లౌకికమైన ఉద్యోగాలు,

అమరనాథ అమర

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

వ్యాపారాలు, రాజకీయాలు, చేసుకుంటూ ఎల్లప్పుడూ పరమాత్మను స్మరించుకోవడం సాధ్యమా! ఉదాహరణకు ఇంటి పనులు చేసుకునే తల్లి, బిడ్డను ఉయ్యాలలో పడుకోబెడుతుంది. ఇంటి పనులు చేసుకుంటూ ఉంటుంది. బిడ్డ అటు ఇటు కదిలినా ఏమాత్రం అలికిడి అయినా వెంటనే ఉయ్యాల దగ్గరకు వెళు తుంది. అంటే తల్లి ఇంట్లో అన్ని పనులు చేసుకుంటూ ఉన్నా, తన మనసు మాత్రం బిడ్డ మీదనే లగ్నం చేస్తుంది. అలాగే మనం కూడా ఈ ప్రాపంచిక విషయాలలో తిరుగుతున్నా, పరమాత్మను మాత్రం నిరంతరం స్మరించుకుంటూ ఉండాలి. ఈ పని చేయడానికి మనకు అంటూ ఒక లక్ష్యం ఉండాలి.మత్పర: అంటే నీ లక్ష్యం పరమాత్మలో ఐక్యం కావడమే. అదే మానవుని అంతిమ లక్ష్యము అయి ఉండాలి. అప్పుడే ఈ జనన మరణ చక్రం నుండి విముక్తి కలుగుతుంది. మోక్షప్రాప్తి కలుగుతుంది.

58. మచ్చిత్తః సర్వదుర్గాణి మత్ప్రసాదాత్తరిష్యసి |
అథ చేత్త్వమహంకారాన్న శ్రోష్యసి వినంక్ష్యసి || ||

ఓ అర్జునా! నీవు నీ చిత్తమును నా యందు (ఆత్మయందు) ఉంచితే, నా అనుగ్రహము చేత, సంసారములో ఉన్న సమస్తదుఃఖములను దాటి, నన్నే పొందగలవు. లేకపోతే నీవు నీ అహంతారము వదలకపోతే, అనవసరంగా చెడిపోతావు. ఈ శ్లోకంలో రెండు మార్గాలు సూచించాడు పరమాత్మ. ఒకటి ప్రవృత్తి మార్గము. రెండవది నివృత్తి మార్గము. నివృత్తి మార్గమును ముందు సూచించాడు. ప్రవృత్తి మార్గము దాటి నివృత్తి మార్గములోని ప్రవేశించాలి. దానికి ఎన్నో అడ్డంకులు ఉన్నాయి. అందుకని ఇక్కడ సర్వదుర్గాణి అనేపదం వాడారు. దుర్గములు అంటే దాటడానికి చాలా కష్టమైనవి. ఎన్నోఅడ్డంకులు ఉంటాయి. కందకములు వాటిలో మొసళ్లు, దుర్గము పైన ఫిరంగులు సైనికులు. అలాగే ఈ సంసారము, బంధనములు, కోరికలు, అనుబంధాలు ఇవన్నీ దాటడానికి కష్టమైన దుర్గములు అని భావన. అర్జునుడు క్షత్రియుడు, ఆయనకు కోటలు, దుర్గములు అన్నీ పరిచయమైన విషయములు. అందుకని దుర్గములు అనే పదం వాడారు వ్యాసులవారు. మరి ఈ సంసారము అనే దుర్గములను దాటాలంటే ఒకే ఒక మార్గము మనస్సును అంటే చిత్తమును ఆత్మలో నిలపడం, అప్పుడు పరమాత్మ అనుగ్రహం మన మీద ప్రసరిస్తుంది. అప్పుడు ఈ సంసారము అనే దుర్గములను దాటడానికి వీలవుతుంది. అలా కాకుండా కేవలం ప్రవృత్తి మార్గంలోనే ఉంటే ఏమవుతుందో కూడా చెప్పాడు. మానవులకు అహంకారము సహజంగా ఉంటుంది. అది సాత్విక, రాజసిక, తామసిక అహంకారాల రూపంలో ఉంటుంది. ఆ అహంకారం కళ్లను కప్పేస్తుంది. నిజం తెలుసుకోలేడు. అప్పుడు ఈ మాటలు తలకెక్కవు. తన ఇష్టం వచ్చినట్టు ప్రవర్తిస్తాడు. అటువంటి వారు వినంక్ష్యసి అంటే చెడిపోతారు. వారిని ఎవరూ బాగుపరచలేరు. ప్రతి వాడూ తనకు ఎప్పుడూ సుఖాలు కావాలనే కోరుకుంటాడు. దు:ఖాలు అస్సలు రాకూడదు అనుకుంటాడు.

అమరనాథ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

కాని దానికి కావలసిన సాధన మాత్రం చెయ్యడు. కష్టాలలో పడతాడు. ఎల్లప్పుడూ సుఖంగా ఉండాలంటే చేయాల్సింది ఒక్కటే. మన మనస్సును ఈ ప్రాపంచిక విషయాలనుండి మరల్చి పరమాత్మవైపు మళ్లించడం. ఆత్మలో నిలపడం. అటువంటి వారి మీద భగవంతుని అనుగ్రహం దానంతట అదే కలుగుతుంది. ఆయన కరుణ అనుగ్రహం మన మీద ప్రసరించడానికి మనం వజ్రకిరీటాలు, బంగారు ఆభరణాలు వగైరా ఏమీ ఆయనకు చేయించనవసరం లేదు. కేవలం భక్తి ఉంటే చాలు. భక్తితో అర్పించిన తులసీ దళం కానీ, మారేడు దళంకానీ, పారిజాతపుష్పం కానీ, మీకు అందుబాటులో ఉన్న ఫలం కానీ, ఇవేమీ దొరక్కపోతే చెంబు నీళ్లు కానీ అర్పిస్తే చాలు. పరమాత్మ పరమానందభరితుడు అవుతాడు. అటువంటి వాడికి దు:ఖమే ఉండద . అటువంటి వాడికి కష్టం కలిగినపుడు, ఆపద కలిగినపుడు, పరమాత్మ ఏదో ఒక రూపంలో వచ్చి సాయపడతాడు. అతడిని ఆ కష్టం నుండి బయట పడవేస్తాడు. వాడు ఎవరో కూడామీకు తెలిసి ఉండదు. అటువంటి వాడు వచ్చి మీకు సాయం చేస్తాడు. ఇది ఎలా జరుగుతుంది అంటే సంసారము అనే దుర్గమును దాటడం వలన మామూలు దుర్గాలు అయితే సైన్యాలతో జయించ వచ్చు. సంసారము అనే దుర్గము మాత్రం పరమాత్మ అనుగ్రహం లేనిది ఛేదించలేము. కురుక్షేత్ర యుద్ధంలో కూడా కృష్ణుని అనుగ్రహంతోనే అర్జునుడు అందరినీ జయించి విజయుడు అయ్యాడు. సుందర కాండలో కూడా ఆంజనేయస్వామి. ఎంత వెతికినా సీత కనపడక, నిరాశ చెంది, అశోక వనం ఎదురుగా కూర్చుని, ఇంక నావల్లకాదు, ఆత్మహత్యే శరణ్యము అని తలచుకుంటూ, తన మనస్సు రాముని యందు నిలిపితే, అప్పుడు ఎదురుగా ఉన్న అశోక వనం అందులో ఉన్న సీత కనపడ్డారు. కాబట్టి ఎంతటి వారికైనా, ఈ సంసారము అనే దుర్గము నుండి, అందులో అనుక్షణం ఎదురయ్యే ఎదురు దెబ్బల నుండి బయట పడాలంటే పరమాత్మ అనుగ్రహం కావాలి. ఈ విషయం చాలా మందికి తెలియదు. తెలిసినా నమ్మరు. పట్టించుకోరు. దానికి కారణం వారిలో ఉన్న అహంకారము. ధనమదము, అధికార గర్వము. అటువంటి వారు తుదకు కష్టముల పాలై చెడిపోతారు ఎప్పుడూ ప్రవృత్తి మార్గంలోనే ఉంటూ, నివృత్తి మార్గం మరిచిపోతారు.

59. యదహంకారమాశ్రిత్య న యోత్స్య ఇతి మన్యసే |
మిథ్యైష వ్యవసాయస్తే ప్రకృతిస్త్వాం నియోక్ష్యతి || ||

ఓ అర్జునా! నీలో ఉన్న అహంకారం చేత "నా ఇష్టం నేను ఈ యుద్ధము చేయను" అని మూర్ఖంగా అనుకుంటే, ఆ సంకల్పం కూడా ఎందుకూ పనికిరాకుండా పోతుంది. నీలో ఉన్న క్షత్రియుడు, క్షత్రియ స్వభావము నిన్ను యుద్ధం చేయకుండా ఉండనివ్వదు. నీవు అశక్తుడవు. ఇక్కడ కృష్ణుడు జరగబోయే పరిణామం గురించి చెబుతున్నాడు. ఓ అర్జునా! నేను ఈ యుద్ధం చేయను అనే నీ సంకల్పం కూడా వ్యర్థమే. నీవు ఈ రోజు తాత్కాలికంగా యుద్ధం నుండి వైదొలగినా, ఈ యుద్ధం ఆగదు. కాని నీలో ఉన్నక్షత్రియ స్వభానము, నిన్ను ఊరుకోనివ్వదు. నిన్ను యుద్ధానికి పురికొల్పుతుంది. అప్పుడు నువ్వు ఇటు యుద్ధం చేస్తావు. అటు అపకీర్తిని

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

మూటగట్టుకుంటావు. కాబట్టి, ఈ యుద్ధం నేనే చేస్తున్నాను అన్న అహంకారము వదిలిపెట్టు ఎందుకంటే యుద్ధము క్షత్రియ ధర్మము. నీ ధర్మం నీవు నిర్వర్తించు. ఫలితము గురించి అలోచించకు అది నీ చేతుల్లోలేదు. నేను యుద్ధం చేయను సన్యాసం తీసుకుంటాను అన్న నీ మాటలు ఎందుకూ పనికిరావు. నీవు ఒక్కడు యుద్ధం చేయకపోతే యుద్ధం ఆగదు. నీ ప్రయత్నం వృధా అవుతుంది.మొదటి రోజుయుద్ధం మానిచేసినా,నీలో ఉన్న క్షత్రియ స్వభావము నిన్ను యుద్ధమునకు పురికొల్పుతుంది. ఆ రాజస ప్రవృత్తిని నీవు తప్పించుకోలేవు. కాబట్టి ఈ వృధా ప్రయాస మాని యుద్ధం చెయ్యి.

60. స్వభావజేన కౌంతేయ నిబద్ధః స్వేన కర్మణా |
కర్తుం నేచ్ఛసి యన్మోహాత్కరిష్యస్యవశోఽపి తత్ || ||

ఓ కుంతీపుత్రా! నీ పూర్వజన్మ సంస్కారము వలన నీవు క్షత్రియుడుగా జన్మించావు. క్షాత్రము నీ సహజ గుణము. యుద్ధం చేయడం నీ క్షాత్ర ధర్మము. నీవు నీ క్షాత్ర కర్మలచేత, క్షాత్ర ధర్మము చేత. నీ పూర్వజన్మ సంస్కారము చేత నీవు బంధింపబడి ఉన్నావు. కానీ నీలో కలిగిన తాత్కాలిక అవివేకము వలన నీవు యుద్ధం చేయడానికి ఇష్టపడటం లేదు. అయినప్పటికీ, నీవు యుద్ధం చేయకుండా తప్పించుకోలేవు. నీలో ఉన్న నీ క్షాత్రగుణము నీచేత యుద్ధం చేయిస్తుంది. అని ఒక హెచ్చరిక చేసాడు. అర్జునా! నీకో విషయం తెలుసో లేదో! జాగ్రత్తగా విను. నీ పూర్వజన్మ వాసనల వలన నీవు క్షత్రియుడుగా జన్మించావు. క్షాత్రమే నీ స్వభావము. పూర్వజన్మవాసనలను తప్పించుకోవడం నీ తరం కాదు. ఎందుకంటే ఆ వాసనలతో నీవు బంధింపబడ్డావు. కాని తాత్కాలికమైన అజ్ఞానము, అవివేకము వాటి వలన కలిగిన మోహము నీతో "నేను యుద్ధము చేయను, సన్యాసం పుచ్చుకుంటాను, అడుక్కుతింటాను" అన్న మాటలు పలికిస్తూ ఉంది.ఆ మోహాన్ని విడిచిపెట్టు నీ స్వభావ సిద్ధమైన గుణం అయిన యుద్ధం చేయడానికి సమాయత్తం కా! ఇంకాసేపట్లో మొదలయ్యే యుద్ధం చూస్తే, నీలో అంతర్గతంగా ఉన్న నీ క్షాత్రస్వభావము నీ చేత యుద్ధం చేయిస్తుంది. పూర్వజన్మవాసనల నుండి పుట్టిన నీ స్వభావాన్ని నీవు జయించలేను. కాబట్టి నీ స్వభావసిద్ధమైన కర్మను నీవు చెయ్యి. ఫలితం పరమాత్మకు అర్పించు. అప్పుడు నీకు ఎ దోషమూ అంటదు. ఇక్కడ మనం ఒక్క విషయం గమనించాలి. అర్జునుడు క్షత్రియుడు. అతని స్వభావము యుద్ధం చేయడం ధర్మం రక్షించడం. ఇక్కడ కృష్ణుడు అర్జునుడిని ధర్మయుద్ధం చేయమంటున్నాడు. అది అతని స్వభావం అంటున్నాడు. అలాగే మనకూ పూర్వజన్మవాసనలు ఉంటాయి. వాటికి అనుగుణంగానే మనం ప్రవర్తిస్తుంటాము. పూర్వజన్మవాసనలు చెడ్డవి దుర్మార్గమైనవి అయితే దుర్మార్గులు అవుతారు. వారి సాహచర్యంలోనే ఉంటారు. కాని ఈ జన్మలో పురుషప్రయత్నం ద్వారా వాటిని దాటవచ్చు. దుర్మార్గులు సన్మార్గులు కావచ్చు. పూర్వ జన్మవాసనలు సాత్వికంగా ఉన్నా, ఈ జన్మలో దుర్మార్గుల సాహచర్యం వలన దుర్మార్గులుగా మారే అవకాశం ఉంది. అటువంటి

అమరనాథ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

అవకాశానికి మనం తావు ఇవ్వకూడదు. మానవ ప్రయత్నంతో, పరమాత్మ అనుగ్రహంతో వాటిని అధిగమించవచ్చు. కాబట్టి పూర్వజన్మవాసనలు, ఈ జన్మలో చేసే ప్రయత్నాలు వీటికి తోడు పరమాత్మ అనుగ్రహం, వీటిని సమన్వయం చేసుకుంటూ జీవితం సాగించాలి.

61. ఈశ్వరః సర్వభూతానాం హృద్దేశేఽర్జున తిష్ఠతి |
భ్రామయన్సర్వభూతాని యంత్రారూఢాని మాయయా || ||

ఓ **అర్జునా!** ఈశ్వరుడు సకల చరాచర భూతముల యొక్క హృదయములలో తిష్ఠవేసుకొని ఉన్నాడు. అంతే కాదు సకల ప్రాణి కోటిని, తన మాయచేత, యంత్రము తిప్పేవాడు, యంత్రమును తిప్పినట్టు మనలను నియంత్రిస్తున్నాడు. ఈశ్వరుడు సర్వభూతములలో అంటే సకల జీవరాసుల హృదయములలో ఆత్మస్వరూపుడుగా నిలిచి ఉన్నాడు. కాని ఆయనను ఎవరూ తెలుసుకోలేకపోతునారు. అదే మాయ సకల జీవరాసులను తన చేతనాశక్తితో నియంత్రిస్తున్నాడు. తన ఇష్టం వచ్చినట్టు ఆడిస్తున్నాడు. అందుకే జగన్నాటకం అని అన్నారు. ఈ జగన్నాటకంలో మనం అంతా పాత్రధారులం. జగన్నాటక సూత్రధారి ఆ పరమేశ్వరుడు. మనం మన ఇష్టం వచ్చినట్టు నటించే స్వేచ్ఛ ఇచ్చాడు పరమాత్మ. ఆ స్వేచ్ఛను సద్వినియోగం చేసుకుంటే బాగుపడతాము. అలా కాకుండా మాయలో పడి పరమాత్మ ఇచ్చిన స్వేచ్ఛను దుర్వినియోగం చేసుకుంటేచెడిపోతాము. కాని మనం మన స్వేచ్ఛను ఎలా ఉపయోగిస్తున్నామో మనలో ఉండి సాక్షీభూతంగా చూస్తూ ఉంటాడు పరమాత్మ. అందుకే హృద్దేశే అంటే హృదయము అనే ప్రదేశములో ఉన్నాడు. కాని కార్డియాలజిస్టులకు కనిపించడం లేదేమి అని మీరు అనవచ్చు. ఇక్కడ హృదయము అంటే అంత:కరణ. శరీరము, అందులో అవయవములు మనకు కనిపిస్తాయి. కాని మనస్సు బుద్ధి, అహంకారము, అంతఃకరణ కనిపించవు. కనిపించని వాటిలో కనిపించకుండా ఆత్మస్వరూపుడుగా ఉన్నాడు పరమాత్మ. చంకలో బిడ్డ ను పెట్టుకొని ఊరంతా వెదికింది ఒక తల్లి అనే సామెత మనకు తెలుసు. అవి ఎంతో వేదాంత తత్వముతో కూడుకున్నసామెత. మన హృదయములలో ఉన్న పరమాత్మను తెలుసుకోలేక దేవుడు అక్కడ ఉన్నాడు, ఇక్కడ ఉన్నాడు, ఇక్కడే ఉన్నాడు అనే భ్రమలో తిరుగుతుంటాము. కాని, లోపల ఉన్న పరమాత్మను మాత్రము చూడము. భగవంతుడు సత్యలోకంలో కానీ, వైకుంఠములో కానీ, కైలాసములో కానీ, స్వర్గములో కానీ లేడు. మన హృదయములలో ఉన్నాడు అని తెలుసుకోవడమే గీతాసారము. అదీ కూడా కేవలం మంచి వారి హృదయములలోనే కాదు సర్వభూతానామ్ అందరి హృదయములలో అని చెప్పాడు. గొప్పవాడు, పేదవాడు, గొప్పకులం వాడు, నిమ్నజాతివాడు జంతువులు, పక్షులు, జలచరములు అనే భేదం లేకుండా అన్నిటిలోనూ ఉన్నాడు. అందుకే పరమాత్మ తన అవతారములలో మత్స్య,కూర్మ, వరాహ, నరసింహ అవతారములను చేర్చాడు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

ఈ అనంత విశ్వమే ఒక యంత్రం. ఆ యంత్రం నడవడానికి శక్తిని ఇచ్చేవాడు పరమాత్మ. ఆ యంత్రములో ఉన్న ఒక చక్రమునకు అంటుకున్న జీవులం మనం. ఆ చక్రంతో పాటు గిరా గిరా తిరుగుతుంటాము. ఆ చక్రమే సంసారము.ఆ చక్రం మీది నుండి బయట పడాలంటే ఆచక్రం తిప్పేవాడే దిక్కు, అంటే ఆ పరమాత్మయే దిక్కు, ఆయన తలచుకుంటే మనలను అతి జాగ్రత్తగా ఆ చక్రం మీది నుండి తీసి తన ఒడిలో కూర్చోపెట్టుకుంటాడు. మరి ఈ యంత్రమును మాయ అంటే అజ్ఞానము ఆవరించి ఉంటుంది. ఆ యంత్రాన్ని అందులో చక్రాలు తిరగడానికి శక్తినిచ్చేవాడు పరమాత్మ కాబట్టి ఆ మాయ ఆయనకు అంటదు. చక్రంతో పాటు తిరుగుతున్న మనకు అంటుతుంది. ఇదే రహస్యము.

62. తమేవ శరణం గచ్ఛ సర్వభావేన భారత |
తత్ప్రసాదాత్పరాం శాంతిం స్థానం ప్రాప్స్యసి శాశ్వతమ్ || ||

కాబట్టి ఓ అర్జునా! నీలో కలిగిన సకల భావముల యందు నీవు ఆ ఈశ్వరుని శరణు పొందు. ఆ ఈశ్వరుని అనుగ్రహంతో, నీ మనసుకు శాంతి కలుగుతుంది. శాశ్వతమైన పరమపదమును పొందగలవు. ఓ అర్జునా! నీవు నీలో కలిగిన సమస్త భావజాలము నుండి శాంతి పొందాలంటే తమ్ ఏవ శరణం గచ్ఛ అంటే నీ హృదయంలో ఆత్మస్వరూపుడుగా ఉన్నాడే ఆ పరమాత్మను శరణు వేడు. ఊరిరే శరణం దేడటం కాదు. సర్వధాదేన అన్ని భావములతోటి శరణు వేడు. సంపూర్ణమైన, నిర్మలమైన మనస్సుతో, అహంకారమును వదిలిపెట్టి శరణు వేడాలి. అంతేకానీ స్వామీ నన్ను రక్షించు అని దండం పెట్టడం కాదు. పైపైదండాలు, సగం మనస్సుతో ధ్యానించడం కుదరదు. సంపూర్ణ శరణాగతి కావాలి. ఇతర చింతలు మనసులోనుండి తీసివేసి పరమాత్మనే మనసులో నిలుపుకోవాలి. మనసును ఆత్మలో లగ్నం చేయాలి. అప్పుడుఆ పరమాత్మ మన యోగక్షేమాలు అన్నీ చూసుకుంటాడు. అప్పుడు ఈశ్వరుని అధీనంలో ఉన్న మాయ పక్కకు తప్పుకుంటుంది. ఆ మాయ మనలను ఏమీ చేయలేదు. పరమాత్మను శరణు జొచ్చితే ఈ మాయ మన జోలికి రాదు. అప్పుడు ఏం జరుగుతుంది. ఆ పరమాత్మ అనుగ్రహము కలిగితే, ఆయనను శరణు జొచ్చితే, ఆయన ఆశ్రయంలో ఉంటే మనకు కలిగేది పరమ శాంతి. పరమ సుఖం. తరువాత శాశ్వతమైన మోక్షము దక్కుతుంది. సంసార బంధనములు అన్నీ తొలగి పోతాయి. జనన మరణ చక్రం నుండి విముక్తి లభిస్తుంది. కాబట్టి హృదయ పూర్వకంగా ఆ పరమాత్మ శరణు జొచ్చాలి. ఆయన శరణాగతి లభిస్తే ఈ మాయ మనలను ఏమీచేయలేదు. ఆయన ఆశ్రయం మనకు లభిస్తుంది. సర్వోత్తమ శాంతి, సుఖము లభిస్తాయి.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

అదే మోక్షము. అందుకే పరాం శాన్తిమ్ అని వాడారు. పరమ శాంతి లభిస్తుంది అని అన్నారు. ఆ శాంతి, సుఖము, ప్రాపంచిక సుఖముల మాదిరి ఈ రోజు ఉండి రేపు పోయేది కాదు. శాశ్వతమ్ అంటే ఎప్పటికీ ఉంటుంది. కాలముతో దానికి సంబంధము లేదు. ఎల్లకాలములలో నిలిచి ఉంటుంది. అంటే శాశ్వతంగా పరమాత్మలో లీనం అవుతాము అని భావన.

63. ఇతి తే జ్ఞానమాఖ్యాతం గుహ్యాద్గుహ్యతరం మయా |
విమృశ్యైతదశేషేణ యథేచ్ఛసి తథా కురు || ||

అర్జునా! ఇప్పటి వరకు నేను నీకు బోధించినది అతి రహస్యమైన జ్ఞానము. నీవు దీనిని సంపూర్ణంగా విమర్శ చేసుకొని, ఆలోచించుకొని, ఆచరించతగ్గది అని నీవు అనుకుంటే అచరించు. లేకపోతే నీకు ఏది ఇష్టమో అదే చెయ్యి. అర్జునా! ఇప్పటి వరకు నేను నీకు అతి రహస్యము అయిన జ్ఞానమును నీకు ఉపదేశించాను. నీవు శ్రద్ధగా విన్నావు. ఏదో నేను చెప్పాను అని కాకుండా, మా బావ కృష్ణుడు. చెప్పాడు ఒకసారి చేసి చూద్దాం అని కాకుండా, నేను చెప్పిన విషయాలు బాగా ఆలోచించు. నీలో నీవు విమర్శ చేసుకో. ఆ తరువాత నీకు ఏది మంచిది,ఏది ఉచితం అని తోస్తే దానిని ఆచరించు. నేను చెప్పాను కాబట్టి దీనిని ఆచరించాలి అని బలవంతం లేదు. అంతా నీ ఇష్టం నీకు ఇష్టం లేకపోతే చేయవద్దు. నీ ఇష్టం వచ్చిన మార్గంలో వెళ్లవచ్చు. అని అన్నాడు పరమాత్మ. ఈ శ్లోకంలో మూడు విశేషాలు ఉన్నాయి. తాను చేసిన బోధ ఎటువంటిది అనిముందు చెప్పాడు. అర్జునా దీనిని జ్ఞానము అని పిలుస్తారు. ఈ జ్ఞానము అతి రహస్యమైనది. అందరికీ అందుబాటులో లేనిది. గుహ్యామైనది. ఇది

ఉపనిషత్తులసారము. యోగవిద్య, బ్రహ్మ విద్య, ఆత్మజ్ఞానము. అర్హులైన వారికే ఉపదేశించాలి. నీవు అర్హుడవు అని తలంచి నేను నీకు ఉపదేశించాను. దీనిని సద్వినియోగ పరచుకొనేబాధ్యతనీదే అని అర్జునుడి పరంగా మనందరికీ చెప్పాడు కృష్ణుడు. విమృశ్యైతదశేషేణ అంటే నేను నీకు అన్ని విషయాలు ఏమీ మిగల్చకుండా చెప్పాను. వీటిని నీవు కేవలం వింటే సరి పోదు. వాటిని తిరిగి మననం చేసుకో, అవి సరి అయినవా లేదా అనిసంపూర్ణంగా విచారించి, విమర్శ చేసుకో! మనందరం కూడా భగవద్గీతలో చెప్పబడిన జ్ఞానముతమకు ఎంత వరకు ఆచరణయోగ్యము అని ఎవరికి వారు ఆత్మవిమర్శచేసుకోవాలి. తమలో ఉన్న లోపాలు తెలుసుకోవాలి. ఆ లోపాలు పోగొట్టుకోడానికి గీత ఎంత వరకు ఉపయోగపడుతుంది అని విచారించాలి. పూర్వకాలంలో గురువులు తాము చెప్పింది మాత్రమే చేయాలి అని శిష్యులను నిర్బంధించరు. వారు బోధిస్తారు. దానిని శిష్యుడు తన స్వంత తెలివితేటలతో, సంస్కారముతోపరిశీలించి విచారించి ముందు వెనుకలు తెలుసుకొని, వాటిలో తనకు నచ్చిన దానిని ఆచరించే స్వేచ్ఛ గురువులు శిష్యులకు ఇచ్చారు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

అదే కృష్ణుడు ఈ శ్లోకంలో చెప్పాడు. ఓ అర్జునా! నేను చెప్పాననీ, నా మీద భక్తితో, విశ్వాసంతో, గురుత్వభావంతో, నేను చెప్పినదంతా కళ్ళుమూసుకొని చెయ్యమని చెప్పడం లేదు. నీ స్వంత తెలివితో నేను చెప్పిన దాని గురించి ఆలోచించు. నీలో నీవు విమర్శ చేసుకో. నేను చెప్పిన వాటిలో నీకు ఆచరణయోగ్యం అయినవి గ్రహించు అనే స్వేచ్ఛను ఇచ్చాడు పరమాత్మ. కాబట్టి చెప్పేవాడికే కాదు, వినే వాడికి కూడా స్వంత తెలివి తేటలు, ఆత్మ విమర్శచేసుకునే జ్ఞానము, ఉంటేనే అతడి బుద్ధి కూడా వికసిస్తుంది. కృష్ణుని జగద్గురువు అన్నారు. నిజమైన గురువు ఏం చెయ్యాలో అదే చేసాడు. శిష్యుడు గురువు దగ్గరకు తనకు తెలియని విషయాలు తెలుసుకోడానికి వస్తాడు. గురువు శిష్యునికి తనకు తెలిసిన విషయాలు అన్నీ చెప్పి తనంత వాడిని చేస్తాడు. తరువాత వదిలేస్తాడు. తాను తెలుసుకున్న విషయాలను ఆచరించడం ఆచరించకపోవడం శిష్యుని విచక్షణకు వదిలేస్తాడు. ఇది అసలైన గురువులక్షణం. కాని ఈ రోజుల్లో గురువులు అందరూ, నేను చెబుతున్నాను నువ్వు చెయ్యి అని ఆజ్ఞాపించే వాళ్ళేగానీ, నాకు తోచింది నేను చెప్పాను, నీ బుద్ధికి తోచినట్టు నువ్వు చెయ్యి అనే వాళ్ళు తక్కువ, ఇది నేటి విద్యార్థులకు బాగా వర్తిస్తుంది. ఈ రోజుల్లో అంతా రెడీమేడ్ గైడ్లు, మేడ్ ఈజీలు క్వశ్చన్ బాంకులు వచ్చాయి. క్లాసులో పాఠాలు వినేవాళ్ళు టెక్స్ ట్ బుక్ చదివేవాళ్ళే లేరు. బట్టీయం వేయడం తప్ప చదివి అర్థం చేసుకుని స్వంతంగా రాసే శక్తి ఎవరికీ లేదు. సబ్జెక్టు అర్థం కావడం లేదు. టీచర్లు కూడా విద్యార్థులను గైడ్లు చదవడానికి, క్వశ్చన్ బాంకుల మీద ఆధారపడటానికి ప్రోత్సహిస్తున్నారు. తాను చెప్పింది విని అర్థం చేసుకున్నాడా లేదా అని ఏ గురువు ఆలోచించడంలేదు. గురువులు అందరూ కృష్ణుడు మాదిరిగా తమ శిష్యులను స్వంతంగా ఆలోచించే విధంగా తయారు చేయాలి కానీ తాము చెప్పింది యథాతథంగా అనుకరించే వారిని కాదు. అప్పుడే నిజమైన విద్య శిష్యుడికి లభిస్తుంది. అశేషణ అనే పదం వాడారు. విచారించమంటే ఏదో మొక్కుబడిగా కాకుండా సంపూర్ణంగా విశ్లేషించాలి. పరిపూర్ణంగా అధ్యయనం చేయాలి. అన్ని ప్రమాణాలను అనుసరించాలి. కృష్ణుడు ఆఖరున చెప్పిన మాట యథేచ్ఛసి తథాకురు. నేను చెప్పింది విని, నీకుగా నువ్వు ఆలోచించుకున్న తరువాత నీ ఇష్టం వచ్చినట్టు చెయ్యి, బలవంతం లేదు. నీకు ఏది ఉచితం అనిపిస్తే దానిని ఆచరించు. కృష్ణుడు భారం అంతా అర్జునుడి మీద వేసాడు. తన మీద ఏమీ పెట్టుకోలేదు. అర్జునుడికి సంపూర్ణమైన స్వేచ్ఛ ఇచ్చాడు. ఇదే కృష్ణుడు ఆచరించిన నిష్కామకర్మ. 700 శ్లోకాలు అనర్గళంగా చెప్పిన తరువాత, అయ్యో ఇంతసేపు కంఠశోష పెట్టుకున్నాను, అర్జునుడు ఆచరిస్తాడో లేదో, వీడితో ఆచరించేటట్టు చేయాలి అని అనుకోకుండా ఫలితాన్ని అర్జునుడికే వదిలివేసాడు. కృష్ణుడు తన పని తాను చేసాడు. అర్జునుడికి జ్ఞానబోధ చేసాడు. తన పని పూర్తి అయింది. దానికి ఫలితం ఆశించలేదు. ఇదే కర్తవ్యనిర్వహణ,నిష్కామ కర్మ. నిజానికి అర్జునుడితో యుద్ధం చేయించాలనేది కృష్ణుడికోరిక కాని అర్జునుడిని యుద్ధం చేయమని బలవంతం చేయలేదు. నీ ఇష్టం అన్నాడు. చేస్తే చెయ్యి లేకపోతే లేదు అని ఛాయిస్ అర్జునుడికి వదిలేసాడు. తాను ప్రశాంతంగా ఉన్నాడు.

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

అదే కృష్ణుడు ఈ శ్లోకంలో చెప్పాడు. ఓ అర్జునా! నేను చెప్పాననీ, నా మీద భక్తితో, విశ్వాసంతో, గురుత్వభావంతో, నేను చెప్పినదంతా కళ్లుమూసుకొని చెయ్యమని చెప్పడం లేదు. నీ స్వంత తెలివితో నేను చెప్పిన దాని గురించి ఆలోచించు. నీలో నీవు విమర్శ చేసుకో. నేను చెప్పిన వాటిలో నీకు ఆచరణయోగ్యం అయినవి గ్రహించు అనే స్వేచ్ఛను ఇచ్చాడు పరమాత్మ. కాబట్టి చెప్పేవాడికే కాదు, వినే వాడికి కూడా స్వంత తెలివి తేటలు, ఆత్మ విమర్శచేసుకునే జ్ఞానము, ఉంటేనే అతడి బుద్ధి కూడా వికసిస్తుంది. కృష్ణుని జగద్గురుపు అన్నారు. నిజమైన గురువు ఏం చెయ్యాలో అదే చేసాడు. శిష్యుడు గురువు దగ్గరకు తనకు తెలియని విషయాలు తెలుసుకోడానికి వస్తాడు. గురువు శిష్యునికి తనకు తెలిసిన విషయాలు అన్నీ చెప్పి తనంత వాడిని చేస్తాడు. తరువాత వదిలేస్తాడు. తాను తెలుసుకున్న విషయాలను ఆచరించడం ఆచరించకపోవడం శిష్యుని విచక్షణకు వదిలేస్తాడు. ఇది అసలైన గురువులక్షణం. కాని ఈ రోజుల్లో గురువులు అందరూ, నేను చెబుతున్నాను నువ్వు చెయ్యి అని ఆజ్ఞాపించే వాళ్లేగానీ, నాకు తోచింది నేను చెప్పాను, నీ బుద్ధికి తోచినట్టు నువ్వు చెయ్యి అనే వాళ్లు తక్కువ, ఇది నేటి విద్యార్థులకు బాగా వర్తిస్తుంది. ఈ రోజుల్లో అంతా రెడీమేడ్ గైడ్లు, మేడ్ ఈజీలు క్వశ్చన్ బాంకులు వచ్చాయి. క్లాసులో పాఠాలు వినేవాళ్లు టెక్స్ ట్ బుక్ చదివేవాళ్లే లేరు. బట్టీయం వేయడం తప్ప చదివి అర్థం చేసుకుని స్వంతంగా రాసే శక్తి ఎవరికీ లేదు. సబ్జెక్టు అర్థం కావడం లేదు. టీచర్లు కూడా విద్యార్థులను గైడ్లు చదవడానికి, క్వశ్చన్ బాంకుల మీద ఆధారపడటానికి పోత్సహిస్తున్నారు. తాను చెప్పింది విని అర్థం చేసుకున్నాడా లేదా అని ఏ గురుపు ఆలోచించడంలేదు. గురువులు అందరూ కృష్ణుడు మాదిరిగా తమ శిష్యులను స్వంతంగా ఆలోచించే విధంగా తయారు చేయాలి కానీ తాము చెప్పింది యథాతథంగా అనుకరించే వారిని కాదు. అప్పుడే నిజమైన విద్య శిష్యుడికి లభిస్తుంది. అశేషణ అనే పదం వాడారు. విచారించమంటే ఏదో మొక్కుబడిగా కాకుండా సంపూర్ణంగా విశ్లేషించాలి. పరిపూర్ణంగా అధ్యయనం చేయాలి. అన్ని ప్రమాణాలను అనుసరించాలి. కృష్ణుడు ఆఖరున చెప్పిన మాట యథేచ్ఛసి తథాకురు. నేను చెప్పింది విని, నీకుగా నువ్వు ఆలోచించుకున్న తరువాత నీ ఇష్టం వచ్చినట్టు చెయ్యి, బలవంతం లేదు. నీకు ఏది ఉచితం అనిపిస్తే దానిని ఆచరించు. కృష్ణుడు భారం అంతా అర్జునుడి మీద వేసాడు. తన మీద ఏమీ పెట్టుకోలేదు. అర్జునుడికి సంపూర్ణమైన స్వేచ్ఛ ఇచ్చాడు. ఇదే కృష్ణుడు ఆచరించిన నిష్కామకర్మ. 700 శ్లోకాలు అనర్గళంగా చెప్పిన తరువాత, అయ్యో ఇంతసేపు కంఠశోష పెట్టుకున్నాను, అర్జునుడు ఆచరిస్తాడో లేదో, వీడితో ఆచరించేటట్టు చేయాలి అని అనుకోకుండా ఫలితాన్ని అర్జునుడికే వదిలివేసాడు. కృష్ణుడు తన పని తాను చేసాడు. అర్జునుడికి జ్ఞానబోధ చేసాడు. తన పని పూర్తి అయింది. దానికి ఫలితం ఆశించలేదు. ఇదే కర్తవ్యనిర్వహణ,నిష్కామ కర్మ. నిజానికి అర్జునుడితో యుద్ధం చేయించాలనేది కృష్ణుడికోరిక కాని అర్జునుడిని యుద్ధం చేయమని బలవంతం చేయలేదు. నీ ఇష్టం అన్నాడు. చేస్తే చెయ్యి లేకపోతే లేదు అని ఛాయిస్ అర్జునుడికి వదిలేసాడు. తాను ప్రశాంతంగా ఉన్నాడు.

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

అలా కాకుండా ఇంతసేపు గొంతు నొప్పేటట్టు చెప్పాను. నువ్వు యుద్ధం చేయాలి అని బలవంతం చేయలేదు. తమ మాట నెగ్గాలనీ, తమ పట్టుదల నెరవేరాలనీ, లేకపోతే అది చేస్తా ఇది చేస్తా అని బెదించే వాళ్లకు ఇది ఒక గుణపాఠం మీరు చెప్పాల్సింది చెప్పారు. చేయాల్సింది చేసారు. దానిని మర్చిపోయి ప్రశాంతంగా ఉండటం ఉత్తమం. దాని గురించే ఆలోచించి మనసు పాడు చేసుకుంటే దు:ఖమే మిగులుతుంది. తల్లితండ్రులు గురువులు తమ సంతానానికి, శిష్యులకు మంచి మార్గము సూచిస్తారు. ఆ మార్గం మంచిదా కాదా అనే వివేచన చేసి ఆ మార్గంలో నడవడం, నడవకపోవడం వారి ఇష్టం.(అని కృషుడు భగవద్గీతను ముగించి అర్జునుడి ముఖంలోకి చూచాడు. ఇదేంటి అప్పుడే అయిపోయిందా. ఇంతకూ నేను యుద్ధం చేయాలా వద్దా అనే విషయం తేల్చకుండా నీ ఇష్టం వచ్చినట్టు చేయమంటాడేంటి ఈయన అనే భావనతో కృష్ణుడు ముఖంలోకి చూచినట్టున్నాడు అర్జునుడు. అందుకని మరలా కృష్ణుడు చిరునవ్వుతో కాస్త ముక్తాయింపుగా క్లుప్తంగా రెండు శ్లోకాలు చెప్పాడు.ఈ రెండు శ్లోకాలు భగవద్గీత సారము. భగవద్గీత మొత్తం చదవకపోయినా, ఈ రెండు శ్లోకాలు(65,66 శ్లోకాలు) చదివి అర్థం చేసుకుంటే భగవద్గీత సొంతం అర్థం అయినట్టే.)

64. సర్వగుహ్యతమం భూయః శృణు మే పరమం వచః |
ఇష్టోఽసి మే దృఢమితి తతో వక్ష్యామి తే హితమ్ || ||

ఓ అర్జునా! ఇప్పుడు నేను నీ చెప్పిన మాటలన్నీ రహస్యములలో కెల్లా రహస్యమైనవి. చాలా శ్రేష్టమైనవి. అందరూ ఆచరించతగ్గవి. కాని వీటి పట్ల నీకు సరిగా అవగాహన కలిగినట్టు లేదు . అందుకని క్లుప్తంగా రెండు శ్లోకాలలో చెబుతాను విను. నేను నీకు ఇదంతా ఊరికే చెప్పలేదు. నీవు నాకు పరమ ఇష్టుడవు. పైగా మార్గం చూపమని అర్థించావు. అందుకని చెప్పాను. నీ మేలుకోరి మరలా చేబుతాను శ్రద్ధగా విను. కృష్ణుడు మరలా భగవద్గీత లక్షణాల గురించి చెబుతున్నాడు. ఇది అన్ని రహస్యములలో కల్లా పరమ రహస్యము. సర్వశ్రేష్టము. అటువంటి ఆత్మజ్ఞానమును నీకు మరలా మరలా చెప్పాను. నీవు శ్రద్ధగా విన్నావు. నాకు చాలా సంతోషం అయింది. ఇదంతా నేను నీ మేలు కోరి చెప్పాను. నీకు కీడు చెయ్యాలని చెప్పలేదు. నీవు నాకు బంధువే కాదు. అత్యంత ప్రీతి పాత్రుడవు. ఇప్పుడు శిష్యుడవు. నీవు బాగుపడటమే నాకు కావాలి. కాబట్టి నేను చెప్పింది చెయ్యి యుద్ధం నీ కర్తవ్యం .నీ కర్తవ్యంనెరవేర్చు. గురువుకు శిష్యుని మీద ఇటువంటి వాత్సల్యం ఉండాలి. శిష్యుడు బాగు కోరాలి. శిష్యుడి మీద ప్రేమను పెంచుకోవాలి. మంచి బోధన చేయాలి. వారు బాగుపడటానికి దోహద పడాలి. (కాపీలు కొట్టమని అక్రమాలు చేసి లంచాలు ఇచ్చి అడ్డదారుల్లో రాంకులు తెచ్చుకోమని పోత్సహించకూడదు. ప్రస్తుతం జరిగేది అదే కదా!) శిష్యుడు కూడా గురూపదేశమును చక్కగాపాటించాలి. అప్పుడే గురుశిష్య సంబంధము చక్కగా వర్ధిల్లుతుంది. వక్ష్యామి తే హితమ్ అంటే నీ మేలు కోరి చెబుతున్నాను. నీ హితము

అమరనాథ అమర

కోరి చెబుతున్నాను. శిష్యుని హితము కోరడం గురువు కర్తవ్యము అని అంతర్గతంగా బోధిస్తున్నాడు పరమాత్మ. ఈశ్లోకం గురుశిష్యుల మధ్య అనుబంధాన్ని, ప్రేమను, వాత్సల్యాన్ని గురువుయొక్క కర్తవ్యాన్ని, బాధ్యతను సూచిస్తూ ఉంది అని చెప్పడంలో సందేహము లేదు.

65. మన్మనా భవ మద్భక్తో మద్యాజీ మాం నమస్కురు |
మామేవైష్యసి సత్యం తే ప్రతిజానే ప్రియోఽసి మే || ||

ఓ అర్జునా! నీవు నాకు ఇష్టుడవు కాబట్టి మరలా చెబుతున్నాను. నాయందు మనసు నిల్పి, (ధ్యానంలో మనసును ఆత్మకు అనుసంధానం చేసి), నామీద భక్తి కలిగి, (ఎల్లప్పుడూ ఏ పని చేసినా మనసు భగవంతుని మీద లగ్నం చేసి), నన్ను ఆరాధిస్తే (శక్తి మేరకు సగుణోపాసన, పూజలు చేస్తే), నాకు నమస్కరిస్తే (ప్రతి జీవిలోనూ ఆత్మను దర్శిస్తూ, మనిషి శరీరానికి కాకుండా శరీరంలో ఉన్న ఆత్మకు నమస్కరిస్తే), అటువంటి వాడు నన్నే పొందుతాడు. ఇది యదార్థము. ఎటువంటి సందేహము లేదు. ఈ విషయం నేను ప్రతిజ్ఞచేసి చెబుతున్నాను. గీతలో ఉన్న అత్యుత్తమ శ్లోకాలలో ఈ శ్లోకము దీని తరువాతి శ్లోకము అగ్రభాగాన నిలుస్తాయి. శ్రీకృష్ణుడు అర్జునుడి ద్వారా మానవాళికి, మూడులోకాలకు పరమాత్మ ఇచ్చే సందేశము ఇదే! (ఇదే శ్లోకము మనకు రాజవిద్యారాజగుహ్యయోగములో చిట్టచివరి శ్లోకము.

65. మన్మనా భవ మద్భక్తో మద్యాజీ మాం నమస్కురు |
మామేవైష్యసి సత్యం తే ప్రతిజానే ప్రియోఽసి మే || ||

చివరి మాటల్లో కొంచెం తేడా తప్ప ఆ శ్లోకం, ఈ శ్లోకం రెండూ ఒకటే. టీచరు పరీక్షల ముందు ఇంపార్టెంటు క్వశ్చన్ చెప్పినట్టు కృష్ణపరమాత్మ ఈ శ్లోకం చిన్న మాటల మార్పుతో మరలా చెప్పాడు. ఈ శ్లోకాన్ని మనం మరింత శ్రద్ధతో అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నం చేద్దాము.) ఈ శ్లోకం ఇంతకు ముందు చెప్పబడిన కర్మయోగ సారము మొదటి పాదములో మనం ఏమి చెయ్యాలో, రెండవపాదంలో దాని వలన ఏం ఫలం కలుగుతుందో వివరించాడు వ్యాసుడు. మన్మనా:= ముందు దేవుడిమీద ఆసక్తి చూపించు. దేవుడిని సగుణాకారంతో ఆరాధించు. క్రమక్రమంగా నీ మనసు నా యందు నిలుపు. అంటే నీ మనసును ఆత్మకు అనుసంధానించు. ఆత్మయందు ఉంచు. ఇదంతా ఒక రోజులో జరిగే పని కాదు. క్రమక్రమంగా జరగాలి. అదే సం న్యాసము, చక్కగా ఉంచడం. చక్కగా కలపడం. ఇంకా.......

మద్భక్తో- నా యందు అంటే పరమాత్మయందు భక్తి కలిగి ఉండు. ఏ పని చేస్తున్నా, మనసు నా మీదనే ఉంచు.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

మద్యాజీ= ఎల్లప్పుడూ పరమాత్మను సగుణోపాసన ద్వారా ఆరాధించు, పూజించు, భజించు
నమస్కురు= నమస్కరించు. అంటే నీలోని ఆత్మస్వరూపానికి నమస్కరించు. ఇందులో మరొక అర్థం కూడా ఉంది. సకల జీవ రాసులలో పరమాత్మ ఆత్మస్వరూపుడుగా ఉన్నాడు. కాబట్టి అందరూ ఆరాధ్యులే. కేవలం శరీరానికి కాకుండా అందరిలో ఉన్న ఆత్మస్వరూపానికి నమస్కరించు. అందరికీ భక్తితో నమస్కరించు.
ఇలా చేస్తే........
మామే వైష్యసి= అప్పుడు నన్నే పొందగలవు. నేను ఎవరో తెలుసుకోగలవు. అంటే ఆత్మ సాక్షాత్కారం అనుతుంది. మే= నాకు
ప్రియ అసి =అప్పుడు నీవు నాకు ఇష్టుడవు అవుతావు.
సత్యం= ఇది అందరూ తెలుసుకోదగిన, తెలుసుకోవలసిన, తెలుసుకొని ఆచరించవలసిన సత్సము. ప్రతిజానే= ఇదే నా ప్రతిజ్ఞ.
ఇంతకన్నా ఎవరు మాత్రం ఏ చెబుతారు చెప్పండి. ఏ అధికారి దగ్గరకో, మంత్రి గారి దగ్గరకో, ముఖ్యమంత్రి దగ్గరకో, ప్రధాన మంత్రి దగ్గరకో పోతే వాళ్లు కూడా చూద్దాంలే అంటారు కానీ ఖచ్చితంగా చెప్పరు. కాని ఇక్కడ పరమాత్మ నీవు ఈ పని చేస్తే నేను నిన్ను నా వాడిగా చేసుకుంటాను అని ప్రతిజ్ఞచేస్తున్నాడు. దానికి చెయ్యాల్సింది కూడా చాలా సులభం. నిరంతర ధార్మిక జీవనం గడపడం ఏ పని చేసినా ధర్మంగా, న్యాయంగా, ఇతరులకు హాని కలగకుండా చేయాలి. తరువాత శాస్త్రములను అధ్యయనం చేయాలి. అదీ వీలుకాకపోతే వినాలి. అర్థం చేసుకోవాలి. తద్వారా పరమాత్మ గురించిన అసలైన జ్ఞానం సంపాదించాలి. తరువాత ప్రపంచంలో మనకు కావాల్సిన వస్తువులను సంపాదించడం ఎలా లక్ష్యంగా పెట్టుకుంటామో అలాగే పరమాత్మను పొందడం కూడా ఒక లక్ష్యంగా పెట్టుకోవాలి. క్రమక్రమంగా అన్ని లక్ష్యాలను వదిలిపెట్టి పరమాత్మనుపొందడమే ఏకైక లక్ష్యంగా పెట్టుకోవాలి. తరువాత నేనే పరమాత్మ స్వరూపుడను అహం బ్రహ్మస్మీ అనే స్థితికి చేరుకోవాలి.
ఈ స్థితికి చేరుకోవాలంటే ముందు కర్మయోగపరమైన సులభమైన మార్గాలు చెబుతున్నాడు పరమాత్మ.
1.ఆత్మలో మనసును నిలపడం, లగ్నం చేయడం. దీనికి ప్రాథమికంగా పరమాత్మయందు ఆసక్తి అనురక్తి కలగాలి. శరీరాన్ని మనసును నిగ్రహించి ధ్యానం చేయడం. దీనికి అవసరమైనది మనకు ఇష్టమైన అర్చామూర్తిని ఎదురుగా పెట్టుకొని పూజించడం.
2.ఏ పని చేస్తున్నా (అది చదువు, ఉద్యోగం, వ్యాపారం, రాజకీయం ఏదైనా కావచ్చు) దేవుడి మీద భక్తి శ్రద్ధ కలిగి ఉండటం.
3.దేవుడిని ఏకాగ్ర భక్తితో, అనన్య భక్తితో, ఇతర చింతనలు లేకుండా, పూజించడం, ఆరాధించడం.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

4. సకల జీవరాసులలో ఆత్మస్వరూపుడుగా, చైతన్య స్వరూపుడుగా ఉన్న వరమాత్మకు నమస్కరించడం.

ఈ పనులు సక్రమంగా చేస్తే పరమాత్మ భక్తుడి వశం అవుతాడు. ఇది పరమాత్మ చేస్తున్న వాగ్దానం కాబట్టి మానవుల కర్తవ్యం మనసును ప్రాపంచిక విషయాల నుండి, విషయ వాంఛల నుండి మరల్చి ఆత్మయందు ఉంచాలి. ఇదే కష్టం. మిగిలిన విషయాలు అన్నీ సులభమే. కాకపోతే ఏకాగ్రభక్తి ముఖ్యం. మోక్షం మేడ్ ఈజీ చేసాడు పరమాత్మ.మనం అనుసరించడమే తరువాయి.

(ఈ శ్లోకం కర్మయోగమును సూచిస్తుంది. మనం ఏం చేయాలి. ఏం చేస్తే ఏం ఫలితం కలుగుతుంది. అది ఎటువంటి ఫలితము అనే విషయాల్ని క్లుప్తంగా చెప్పాడు. తరువా తి, శ్లోకము కర్మయోగము ఆచరించిన తరువాత కలిగే జ్ఞానయోగమును సూచిస్తుంది.)

66. సర్వధర్మాన్పరిత్యజ్య మామేకం శరణం వ్రజ |
అహం త్వా సర్వపాపేభ్యో మోక్షయిష్యామి మా శుచః || ||

సర్వధర్మములను వదిలిపెట్టి, నన్ను (పరమాత్మను) ఏకాగ్రభక్తితో, శరణుజొచ్చు, నేను పరమాత్మ) నిన్నుసకలపాపముల నుండి విముక్తుడిని చేస్తాను నీకు మోక్షమును ప్రసాదిస్తాను. నువ్వు శోకించవద్దు. ఈ శ్లోకంలో జ్ఞానము అనే పదం వాడకుండా జ్ఞాన యోగం గురించి బోధించాడు పరమాత్మ.

రెండవ అధ్యాయము 11వ శ్లోకంతో కృష్ణుడు గీతాబోధ మొదలు పెట్టాడు. ఆ శ్లోకంలో ఆఖరి పదం నానుశోచంతి అంటే శోకము చెందకు. 18 అధ్యాయము 66వశ్లోకంతో గీత పూర్తి అవుతుంది. అందులో ఆఖరి పదం మా శుచః శోకించకు అని అర్థం. అంటే మానవుల సహజ లక్షణం సుఖంగా ఉండటం. మానవులందరూ శివ స్వరూపులు. శివ అంటే ఆనందము మనం అందరం ఆనందస్వరూపులం. శోకం మన లక్షణం కాదు. మనం అనవసరంగా శోకమును తెచ్చిపెట్టుకుంటున్నాము. అని భావన. ధర్మంగా, న్యాయంగా మానవ ప్రయత్నం చేస్తూ, మిగిలిన భారం అంతా భగవంతుని మీద వేసి, మనం సుఖంగా ఉండాలి. ప్రశాంతంగా ఉండాలి. మనసులో కల్మషం ఉండకూడదు అని గీతాసారము. పల్లెటూళ్లలో ఏమీ చదువుకోని వాళ్లు, పామరులుకూడా "దేవుడి మీద భారం వేసి నిశ్చింతగా ఉంటే అంతా ఆయనే చూచుకుంటాడు" అని అనడం "స్వామీ! అంతా నీదే భారం. నాదేం లేదు" అనడం మనం వింటున్నాము. గీతాసారం అంతా ఏమీ చదువుకోని ఆ పామరులు రెండు ముక్కల్లో చెబుతుంటే ఆశ్చర్యం వేస్తుంది.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

గీతలో ఈ శ్లోకము పైశ్లోకము అత్యంత ప్రాధాన్యమైనవి. ఈ రెండు శ్లోకాలు అర్థం అయితే గీత మొత్తం అర్థం అయినట్టే. ఈ శ్లోకంలో మొదటి రెండు పదాలు సరిగా అర్థం చేసుకోకపోతే విపరీత అర్థాలు గోచరిస్తాయి. నీవు ఏ పనీ చేయకు, నీ ధర్మాలు అన్నీ వదిలిపెట్టు. నా దగ్గర కూర్చుని పూజించు భజనచెయ్యి, నీకు మోక్షం ఇస్తాను అని పై అర్థం. పని చేయకుండా ఏ వ్యక్తి ఉండలేడు. అది సాధ్యం కాదు అన్న కృష్ణుడు ఈ మాటలు ఎందుకు చెబుతాడు. పైగా అర్జునుడికి నీ స్వధర్మము అయిన క్షాత్రధర్మము ఆచరించు యుద్ధం చెయ్యి అన్నవాడు అన్ని ధర్మాలు వదిలిపెట్టు అని ఎందుకు చెబుతాడు. కాబట్టి ఈ మాటలకు పైపైన అర్థం తీసుకోకుండా లోతుగా అధ్యయనం చేయాలి. సర్వధర్మాన్ పరిత్యజ్య అంటే ఏ పనీ చేయకుండా సోమరిగా కూర్చోవడం కాదు. మానవులకు కొన్ని ధర్మాలు ఉన్నాయి. వాటిని మానవులు ఆచరించాలి. వాటినే నిత్య నైమిత్తిక కర్మలు అంటారు. నిత్య కర్మలు అంటే ప్రతిరోజూ చేసేవి. స్నానం, సంధ్యావందనం, పూజవేద. శాస్త్రములు చదవడం, నైమిత్తిక కర్మలు అంటే ఏదో ఒకనిమిత్తంతో చేయాల్సినవి. పుట్టగానే జాతక కర్మలు, ఉపనయనము. మరణిస్తే అంత్యక్రియలు, మాసికములు, ఆబ్దికములు ఇలాంటివి. జీవన్ముక్తుడు అయిన తరువాత ఇవి చేయకపోయినా పర్వాలేదు. కాని సామాన్య మానవుడు ఇవన్నీ చేయాలి. అయితే కేవలం ఇవి ఆచరిస్తేనే మోక్షం రాదు. ఈ నిత్యనైమిత్తిక కర్మల కంటే భగవంతుని మీద అనన్య భక్తి ఏకాగ్రబుద్ధి కలిగి ఉండటం ఉత్తమము. భగవంతుని మీద ఏకాగ్రబుద్ధి, శ్రద్ధ మనో నిగ్రహము, ఇంద్రియ నిగ్రహము సాధిస్తే, నిత్య నైమిత్తిక కర్మలు చేయకపోయినా పర్వాలేదు అని అర్థం. కాబట్టి మనం సర్వధర్మాన్ పరిత్యజ్య అంటే పరమాత్మ సోమరితనాన్ని ప్రోత్సహిస్తున్నాడు అను అనుకోకూడదు. ఏ కర్మ చేసినా దానిని నేను చేస్తున్నాను అనే అహంకారము, కర్తృత్వభావన లేకుండా చేయాలి. అప్పుడు ఆ కర్మల బంధనములు అంటను. ఆ కర్మలు చేసినా చేయనట్టే లెక్క. ఈ విధంగా సర్వధర్మాన్ పరిత్యజ్య అనే పదాలు అర్థం చేసుకోవాలి. కాని మనం మాత్రం అదే చేస్తున్నాము. అంతా నేను చేస్తున్నాను. అంతా నావలననే జరుగుతూ ఉంది అనే భావనతో ఉన్నాము. గుడికి పోయి టెంకాయ కొట్టి, అరటి పళ్లు పెట్టి, దేవుడిని అంతులేని వరాలు కోరుతుంటాము. నారు పోసిన వాడు నీరు పోయకపోతాడా అనే శుష్కవేదాంతాన్ని పట్టుకొని వేలాడుతున్నాము. కర్తవ్య కర్మలను మరిచిపోతున్నాము. అదే మన అజ్ఞానము. గజేంద్రుడు కూడా తాను మొసలితో పోరాడి పోరాడి అలసిపోయి, తన కర్తవ్యమును నెరవేర్చి, అప్పుడు "నీవే తప్ప నిత:పరం బెరుగ" అంటూ పరమాత్మకు శరణాగతుడయ్యాడు. అంతేకానీ మొసలి తన కాలు పట్టుకోగానే దేవుడా నన్నురక్షించు అని మొరపెట్టుకోలేదు. విద్యార్థులు కూడా సంవత్సరం అంతా చదవకుండా, అడ్డమైన తిరుగుళ్లు తిరిగి, పరీక్షలు నెల రోజులు ఉండగా, పుస్తకాలు ముందేసుకొని కూర్చోవడం, ఆలయాల చుట్టు తిరగడం, కర్తవ్యనిష్ఠ అనిపించుకోదు. సంవత్సరం అంతా క్రమం తప్పకుండా స్కూలుకుపోయి,

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

మాస్టారు చెప్పిన పాఠాలు శ్రద్ధగా విని రాత్రి వాటిని మననం చేసుకుంటూ, పరీక్షల సమయంలో భగవంతుని మీద మనసు లగ్నం చేస్తే పరీక్షలు రాస్తే, పరమాత్మ కూడా అతనికి సాయం చేస్తాడు, చదివినవి గుర్తుకు వస్తాయి. చక్కని ఫలితాలు వస్తాయి. కాబట్టి మనం కూడా ముందు మన కర్తవ్యమును శ్రద్ధతో, నిష్ఠతో నెరవేర్చాలి. ఫలితం భగవంతునికి వదిలిపెట్టి నిశ్చింతగా ఉండాలి. సర్వధర్మాన్ పరిత్యజ్య అంటే మరొక అర్థం కూడా చెప్పుకోవచ్చు. మనకు రెండు మార్గాలు ఉన్నాయని చెప్పుకున్నాము కదా. ఒకటి ప్రవృత్తి మార్గము రెండు నివృత్తి మార్గము సర్వధర్మములు అంటే ప్రవృత్తి మార్గములో లభించేవి. ప్రాపంచిక విషయములు, విషయవాంఛలు, బంధు మిత్రులు. ఆస్తి,దనము, బంధనములు. ఇవన్నీ వదలాలి. ఊరికే వదిలితే సరిపోదు పరమాత్మను శరణు వేడాలి. నీవే తప్ప నిత: పరం బెరుగ అనే స్థాయికి చేరుకోవాలి. అప్పుడు మనం ఏం చేసినా ఆ పాపం మనకు అంటదు. అంటే అకృత్యములు చేయమని కాదు. ఆ స్టాయికి చేరుకున్నవాడు దుర్మార్గములు, అకృత్యములు చేయనే చేయడు. పరమాత్మను పట్టుకున్నవాడికిచిన్న చిన్న ధర్మములు, పూజలు, వ్రతములు చేసి ప్రయోజనము లేదు. గంగానది పక్కన ఉన్న వాడికి బావి నీళ్లతో పనిలేదు .అందుకే సన్యాసులం ఏమీ చేయరు. కేవలము పరమాత్మను మనసులో నిలుపుకొని ధ్యానిస్తుంటారు. కాని మనం సన్యాసులం కాదు కదా. సంసారంలో ఉన్నాము. కాబట్టి మనం కర్మలు చేయాలి తప్పదు. కర్మలు చేయకుండా ఒక్క క్షణం కూడా ఉండలేము అని ఇదివరకే చెప్పబడింది. ఆ కారణం చేత ఇక్కడ సర్వధర్మాన్ పరిత్యజ్య అంటే సర్వధర్మములను ఆచరిస్తూనే, వాటిని నేను చేయడం లేదు, అన్ని ప్రకృతిసిద్ధుగా జరుగుతున్నాయి, నేను కేవలం సాక్షిగా చేంస్తున్నాను అనే భావన అలవరచుకోవాలి. నేను చేస్తున్నాను అనే కర్మృత్వభావన వదిలిపెట్టాలి. ఎందుకంటే ఆత్మ వేరు శరీరం వేరు. మనసు, బుద్ధి, అహంకారాలు, శరీరము ఇవే పనులు చేసేది. గుణా గుణేషు వర్తంతే అని ఇదివరకే చెప్పబడింది. అంటే మనలో ఉన్న సత్వ, రజస్తమోగుణములు బయట ప్రకృతిలో ఉన్న రజస్తమోగుణములతో చేరి, ప్రవర్తిస్తున్నాయి. దాని వలన కర్మలు జరుగుతున్నాయి. ఉదాహరణకు సత్వగుణం కలిగిన అందమైన వస్తువునుకానీ, పూవును కానీ చూచి మనలో ఉన్న సత్వగుణము దానిని చూడమనీ, దాని దగ్గరకు వెళ్లమని సూచిస్తుంది. అప్పుడు మనం దాని దగ్గరకు వెళతాము. కాని రజోగుణము. తమోగుణము కలిగిన పామును. పులిని చూచి మనలో ఉన్న రజస్తమోగుణములు, దానిని చంపు లేకపోతే పరుగెత్తు అని సూచిస్తుంది. వెంటనే మనం ధైర్యం ఉంటే కత్తో, కర్రో తీసుకుంటాము లేకపోతే పరుగు లంకించుకుంటాము. ఇవన్నీ ఆత్మ కేవలం సాక్షి మాదిరి చూస్తూఉంటుంది. కాబట్టి మనం స్వధర్మనిష్ట కలిగి ఉండాలి కర్మలు చేయాలి కానీ అవన్నీమనలో ఉన్న గుణముల ప్రధానంతో, ప్రకృతిసిద్ధంగా జరుగుతున్నాయి. కానీ వాటిని నేనే చేస్తున్నాను అని అనుకోకూడదు. నేను వేరు శరీరం వేరు అనే జ్ఞానాన్ని కలిగి ఉండాలి.ఈ విషయాలను తెలుసుకోవాలి అంటే ఆత్మజ్ఞానం కలిగి ఉండాలి

అమరనాధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

అనే అర్థాన్ని ఈ సర్వధర్మాన్ పరిత్యజ్య అనే పదాలు స్ఫురింపజేస్తున్నాయి. మామేకమ్ అంటే పరమాత్మను ఒక్కడినే శరణు వేడాలి. అనన్య భక్తి కలిగి ఉండాలి. మనసు చంచలం కాకూడదు. చెట్టుకు మొదట్లో నీరుపోస్తే చిటారు కొమ్మకు కూడా చేరినట్టు, పరమాత్మను ఏకాగ్రబుద్ధితో పూజించి ధ్యానిస్తే, అన్ని దేవతలను పూజించినట్టే అన్నిధర్మములు ఆచరించినట్టే, అన్ని కర్మలు చేసినట్టే. "ఆకాశాత్పతితం తోయం యథాగచ్ఛతి సాగరం సర్వదేవ నమస్కార: కేశవం ప్రతిగచ్ఛతి"

అంటే ఆకాశంనుండి భూమి మీద పడిన నీరు నానావిధాలుగా సముద్రం చేరినట్టు, మనం ఎంత మంది దేవతలను, దేవుళ్లను వివిధ రకాలుగా పూజించినా, అవి అన్ని కూడా ఆ పరమేశ్వరునికే చెందుతాయి. అందుకే మామ్ ఏకం అని వాడారు. ఇక్కడ ఏకం అంటే నన్నే పూజించు అని కాదు అన్నిదేవతా స్వరూపాలు ఆయన రూపాలే "ఏకమేవా ఆద్వితీయం బ్రహ్మ" . .బ్రహ్మము ఒక్క టే ఇద్దరు కాదు..అనే స్థితికి చేరుకోవాలి. దేవుళ్ల మధ్య భేదభావమును వదిలిపెట్టాలి. దానికి ఫలితం ఏమిటి అంటే "అహం త్వా సర్వపాపేభ్యో మోక్షయిష్యామి"అంటే మానవులు తమ సమస్తపాపముల నుండి విముక్తులు అవుతారు. సంసార బంధనముల నుండి, ప్రాపంచిక విషయముల నుండి, విషయ వాంచల నుండి ముక్తికలుగుతుంది. ఆ బాధ్యత ఆయన తీసుకుంటాడు. మనం చేయాల్సింది చేస్తే ఆయన చేయాల్సింది చేస్తాడు. మనం ఏమీ చేయకుండా అంతా దేవుడే చూచుకుంటాడు అని అనుకోవడం సోమరితనానికి దారి తీస్తుంది. కృష్ణుడు అర్జునుని తన కర్తవ్యమును నెరవేర్చమన్నాడే కానీ సోమరిగా కూర్చోమనలేదు. ఆఖరున "మాశుచ:" అంటే అర్జునా శోకించకయ్యా నాకు ఏడవడం అంటే పడదు అని అన్నాడు కృష్ణుడు. ఇందాక చెప్పినట్టు సంతోషంగా ఉండటం మానవుల లక్షణం. దుఃఖములు మనం తెచ్చిపెట్టుకుంటాము. అర్జునుడు కూడా జరగనివి, జరగబోయేవి ఏవేవో ఊహించుకొని బాధపడుతున్నాడు. అవి వదిలిపెట్టు. భారం నా మీద వేసి యుద్ధం చెయ్యి నీ ధర్మం నెరవేర్చు. నీకుఏ పాపము అంటదు అని బోధించాడు కృష్ణుడు.

67. ఇదం తే నాతపస్కాయ నాభక్తాయ కదాచన |
న చాశుశ్రూషవే వాచ్యం న చ మాం యోఽభ్యసూయతి || ||

ఓ అర్జునా! ఇప్పుడు నేను నీకు బోధిచిన ఈ గీతాశాస్త్రమును, తపస్సు భక్తి, వినడంలో ఆసక్తి, లేని వారికీ. దైవము యందు నమ్మకములేకుండా దైవదూషణ చేసేవారికి ఎప్పుడూ బోధించకూడదు. ఈ హెచ్చరిక ఈనాడు మనందరికీ పరమాత్మ చేసిన హెచ్చరిక, ఈ గీతను ఎవరికి బోధించాలి, గీతను వినడానికి ఎవరు అర్హులు అనే విషయం ఇక్కడ వివరంగా చెప్పాడు కృష్ణుడు. గీతను వినడానికి మొట్టమొదటి అర్హత తపస్సు,

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

అంటే అడవులకు పోయి తపస్సు చేయడం కాదు గృహస్థు గా ఉంటూనే ధర్మచింతన, క్రమశిక్షణ కలిగిన జీవితం గడిపేవారు అని అర్ధం. క్రమశిక్షణ ధర్మ ఆచరణ లేనివారికి భగవద్గీత చెబితే వాడు దానిని తప్పుగా అర్ధం చేసుకునే అవకాశం ఉంది. తరువాతి లక్షణం. భక్తి. దైవభక్తి లేని వారికి, ఏకాగ్రతలేని వారికి, చెప్పకూడదు. మనం కృష్ణుడిని దేవుడిగా పూజిస్తున్నాము. అందురే శ్రీకృష్ణుడిని భగవాన్ అని సంబోధిస్తున్నాము. అటువంటిది దేవుడి మీద భక్తి లేని వాడికి భగవద్గీత చెప్పడం చెవిటి వాడి ముందు శంఖం ఊదడం లాంటిది. వాడు వినడు. పక్కన ఉన్న వాడిని విననివ్వడు. అటువంటి వారికి చెప్పకూడదు. తరువాత లక్షణం పరధ్యానంగా ఉండటం గీతాజ్ఞాన యజ్ఞానికి వస్తారు. కూర్చుంటారు మనసు ఎటో పోతుంటుంది. ఏం చెబుతున్నారో తెలియదు. పక్కన ఉన్నవాడిని ఇంకా ఎంతసేపురా ఈ సోది అని అంటుంటాడు. అంటే వీడికి వినడం ఇష్టం లేదు. కాబట్టి, వినడం ఇష్టం లేని వారికీ, దైవమును పూజించని వారికి, దైవమును దూషించేవారికి చెప్పకూడదు. చెప్పి ప్రయోజనములేదు. ఎందుకంటే, పై చెప్పిన లక్షణములు కలవారు "గీతలో ఏముంది. మనకు తెలిసిందే కదా! మనకు తెలియంది ఏముంది" అనే మూర్ఖత్వంతో ఉంటారు. వారికి తెలియదు ఒకరు చెబితే వినరు, వారు బాగా చదువుకున్న విద్వాంసులు కావచ్చు ప్రాపంచిక విద్యలు ఎన్నో నేర్చి ఉండవచ్చు. ఎన్నో డిగ్రీలు సంపాదించి ఉండవచ్చు. అటువంటి వారు తమ గొప్పతనాన్ని ఇతరుల ముందు ప్రదర్శించుకోవాలనే ఆతురతగా ఉంటారు కాని సత్యము అసత్యము వీటి మధ్య ఉన్న భేదములు తెలుసుకోలేని, తెలుసుకోవడానికి ఇష్టంలేని మూర్ఖులు. వారికి తెలియదు ఒకరు చెబితే వినరు. తమకు తెలిసిందే సత్యం అని నమ్ముతారు. అటువంటి వారు గీతను సరిగా అర్ధం చేసుకోలేరు. మనసు నిర్మలంగా లేకపోతే ఏమి చెప్పినా తలకు ఎక్కదు. బుద్ధి నిలవదు. గీతను వింటూనే ఉంటాడు మనసు మాత్రం ప్రాపంచిక విషయముల వెంట పరుగెడుతూ ఉంటుంది. అటువంటి వారికి చెప్పడం వృధా. తపస్సు అంటే అడవులలోకిపోయి ముక్కుమూసుకొని కూర్చోవడంకాదు. ఈ ప్రాపంచిక విషయముల నుండి సంసార బంధనములనుండి ఎలా విడివడాలా అనే తపన చెందడం. క్రమశిక్షణ కలిగి ఉండటం. చేసే పని యందు ఏకాగ్రత కలిగి ఉండటం. అదే తపస్సు. దీని తరువాత మరొక దుర్గుణం గురించి కూడా చెప్పారు వ్యాసులవారు.

అభ్యసూయతి అంటే దుర్బుద్ధి, అసూయ ఉండకూడదు. ఈ లక్షణాలు ఉన్న వాళ్లు కూడా భగవద్గీతను శ్రద్ధగా చదువుతారు, వింటారు. కాని వీరికి భగవంతుని మీద, ఆయన చెప్పిన గీత మీద నమ్మకం ఉండదు. ,,,, గీతలో ఏమేమి అసందర్భాలు, తప్పులు, అవాచ్యాలు ఉన్నాయా అని వెదుకుతారు. ప్రతిదీ సందేహిస్తారు. విమర్శనాత్మక దృష్టితో చూస్తారు. గీతలో ఉన్న 700 శ్లోకాలు శ్రీకృష్ణుడు చెప్పలేదు. వీటిలో కొన్ని తరువాత కలిపారు అంటూ తమకు ఇష్టం లేని శ్లోకాలను తీసేసి కొత్త గీతను తయారు చేస్తారు. ఇంకా కొంత మంది

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

గీతలో చెప్పిన విషయాలు అన్నిటికీ కారణాలు చూపించమంటారు. తుదకు గీత అంతా ట్రాష్ అని కొట్టిపారేస్తారు,,, ఇటువంటి మనస్తత్వము కలవారికి కూడా గీతను చెప్పకూడదు. మరి ఈ గీత ఎటువంటి వారికి చెప్పాలి అంటే గీతయందు, పరమాత్మయందు భక్తి, శ్రద్ధ కలిగి ఉండాలి, ఏ పని చేసినా ఒక తపస్సులాగా చేసేవారయి ఉండాలి. చేసే పని మీద ఏగాగ్రత కలిగి ఉండాలి . అన్నిటి కన్నా ముఖ్యంగా గీతను వినడంలో ఆసక్తి, అందులో ఏముందో తెలుసుకోవాలనే జిజ్ఞాస కలిగి ఉండాలి. ఇటువంటి వారికి గీతను బోధించవచ్చు. ఆడ, మగ, ధనిక, పేద, ఉన్నత కులము, నీచకులము, విద్యావంతులు, విద్యాగంధము లేని వారు, అనే తేడాలేకుండా పై లక్షములు ఉన్న వారికి గీతను బోధించాలి. అటువంటి వారు గీతను సరిగా అర్థం చేసుకోగలరు అని పరమాత్మ అభిప్రాయము. గీతను వినడానికి కావాల్సిన యోగ్యతలను, అటువంటి యోగ్యతలను ప్రతి వ్యక్తి పెంపొందించుకోవలసిన ఆవశ్యకతను, ఈ శ్లోకంలో చక్కగా వివరించారు వ్యాసులవారు.

68. య ఇమం పరమం గుహ్యం మద్భక్తేష్వభిధాస్యతి |
భక్తిం మయి పరాం కృత్వా మామేవైష్యత్యసంశయః || ||

ఈ పరమ రహస్యమైన గీతా శాస్త్రమును ఎవరైతే ఇతరులకు చెబుతారో వారు నా యందు భక్తిని కలిగి ఉండాలి. గీత గురించి గానీ, పరమాత్మము గురించి గానీ, ఆత్మతత్వమును, గురించి గానీ ఆతనికి ఎటువంటి సందేహములు ఉండకూడదు. అప్పుడే అతడు గీతను ఇతరులకు బోధించగలడు. గీతను ఇతరులకు బోధించిన దానికి ఫలితంగా అతడు నన్నే పొందగలడు. గీత మీద అవగాహన లేకుండా, పరమాత్మ ఎడల విశ్వాసం లేకుండా గీతను ఎవరూ ఇతరులకు బోధించలేరు. కాబట్టి గీతను వివేవాళ్లే కాదు, గీతను బోధించే వాళ్లు కూడా కొన్ని నియమములను కలిగి ఉండాలి. పురాతన కాలం నుండి అనేక మంది గీతాచార్యులు గీతకు ఎన్నోభాష్యాలు రాసారు. విరణలు రాసారు. వాఖ్యలు రాసారు. జ్ఞాన యజ్ఞముల పేరిట ఎంతో మందికి గీతను బోధిస్తున్నారు. అందరికి గీతతో పరిచయం కలిగిస్తున్నారు. 'మన గురించి చెబుతున్న శాస్త్రము... గీత అనే పేరుతో ఒకటి ఉన్నది' అనే జ్ఞానాన్ని అందరికీ కలిగిస్తున్నారు. దీనిని జ్ఞాన యజ్ఞము. జ్ఞానదానముగా పరిగణించవచ్చు, గీతా జ్ఞానయజ్ఞములను, గీతా జ్ఞాన దానమును, గీతను ఒక తపస్సుగా భావించే వీరందరూ ఆ పరమాత్మకు అత్యంత ప్రియులు. అటువంటి గీతాచార్యులు ఎటువంటి సంశయము లేకుండా తుదకు పరమాత్మనే పొందగలరు. అంటే గీతా జ్ఞానమును ఇతరులకు పంచి బెడితే అతడికి మోక్షము లభిస్తుంది. ఇది వ్యాసుల వారు గీతాచార్యులకు ఇచ్చిన వాగ్దానం. కాకపోతే, గీతను ఇతరులకు బోధించే ముందు, ఆ బోధించే వాలకి గీతయందు గీత చెప్పిన శ్రీకృష్ణుని యందు పరమమైన భక్తి కలిగి ఉండాలి. భక్తి లేని వాడు భక్తియోగాన్ని ఎలాబోధించగలడు.

అమరనాధ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

కాబట్టి గీతాచార్యులు అందరూ ముందు గీతను భక్తి, శ్రద్ధలతో చదివి, అర్థం చేసుకొని, మననం చేసి, ఆచరించి, తమ అనుభవాలను ఇతరులతో పంచుకోవాలి. వారి హృదయాలకు హత్తుకునేటట్టు చెప్పగలిగి ఉండాలి, అంతే కానీ కేవలం పెద్దవారు రాసిన భాష్యములను చదివి వినిపించడం గీతాబోధ కాదు. అటువంటి వారు చివరకు నన్నే పొందుతారు అని గీతాచార్యులవారు మనకు వాగ్దానం చేస్తున్నారు.

69. న చ తస్మాన్మనుష్యేషు కశ్చిన్మే ప్రియకృత్తమః |
భవితా న చ మే తస్మాదన్యః ప్రియతరో భువి || ||

గీతను ఇతరులకు భక్తితో బోధించే వారు మాత్రమే నాకు అత్యంత ప్రియులు, వారి కంటే నాకు ప్రియమును కూర్చువారు ఈ భూమి మీద మరొకరు లేరు అని భగవానుడు ఇక్కడ చెబుతున్నాడు అంటే పరమాత్మ అనుగ్రహం పొందాలంటే గీతను చదవడం గానీ, అధ్యనం చేయడం కానీ, అర్థం చేసుకొని బోధించడం కానీ చేయాలి. అప్పుడే మనకు ఆత్మజ్ఞానం కలుగుతుంది. ఆత్మజ్ఞానం కలిగితే మోక్షం వస్తుంది. అప్పుడే వారు పరమాత్మకు అత్యంత ప్రియులు అవుతారు. ఇంతకన్నా ప్రియులు ఈ భూలోకంలో ఇకముందుకూడా ఉండబోరు. అంటే ఏ పని చేసినా ఇంతకంటే ప్రియమైన పని మరొకటి లేదు అని అన్నాడు పరమాత్మ. మానవులు పరమాత్మకు ప్రియమైన పూజలు, వ్రతాలు, యాగాలు, యజ్ఞాలు, దానాలు, ధర్మాలు,పుణ్యక్షేత్ర దర్శనాలు చేస్తుంటారు. వాటన్నిటితో పాటు, గీతను చదవడం, ఇతరులకు చెప్పడం ఉత్తమము. అటువంటి వారు నాకు ఇష్టులు అంటున్నాడు కృష్ణుడు. గీతా సారమును ఎవరికి వారు తమలోనే అట్టిపెట్టుకోకుండా ఇతరులకు కూడా పంచిపెట్టాలనీ అందరికీ ఆత్మజ్ఞానము గురించి తెలియజెప్పాలనీ కృష్ణుని అభిమతము. ఇటువంటి వారికన్నా నాకు అత్యంత ప్రియుడు భూలోకంలో ఇప్పుడేకాదు, భవిష్యత్తులో కూడా మరొకడు ఉండబోడు అని చెప్పాడు పరమాత్మ. వీటి అర్థం ఒకటే గీతను శ్రద్ధగా సరిగా చదివి, అర్థం చేసుకొన్నా తాను అర్థం చేసుకున్న విషయాలను ఇతరులకు భోదించినా, అతడికి ఆత్మజ్ఞానం కలుగుతుంది. తాను వేరు శరీరం వేరు, తాను ఆత్మస్వరూపుడు అనేజ్ఞానం కలుగుతుంది. తద్వారా పునర్జన్మనుండి విముక్తి కలుగుతుంది. ఇదే గీతా సారము.

70. అధ్యేష్యతే చ య ఇమం ధర్మ్యం సంవాదమావయోః |
జ్ఞానయజ్ఞేన తేనాహమిష్టః స్యామితి మే మతిః || ||

ఎవరైతే మన ఇద్దరి మధ్య జరిగిన ఈ సంవాదమును శ్రద్ధతో అధ్యయనం చేస్తారో దానినే జ్ఞాన యజ్ఞము అని అంటారు. ఈ జ్ఞాన యజ్ఞము చేత నేను ఆరాధింపబడతాను. ఇదే నా నిశ్చయము.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

భగవంతుని ఆరాధించడం అనేక రకాలుగా జరుగుతూ ఉంటుంది. భగవంతుని భక్తి శ్రద్ధలతో ఆవాహన చేయడం, అలంకరించడం, పూజించడం, ఆరాధించడం, నివేదనలు అర్పించడం, ఊరేగింపులు చేయడం, దేవాలయాలు కట్టించడం, ఉత్సవాలు జరిపించడం (సగుణోపాసన) అనేకరకాలుగా చేస్తుంటారు. మరి కొలంత మంది నిర్గుణోపాసన అంటే నిరాకారుడునిర్గుణుడు అయిన పరమాత్మను శాస్త్రములు చదవడం, అర్థం చేసుకోవడం, ఆచరించడం, ధ్యానము చేయడం, తద్వారా ఆత్మజ్ఞానమును పొందడం,మొదలగు ప్రక్రియల ద్వారా ఆరాధిస్తుంటారు. కాని ఈ కృష్ణార్జున సంవాదము ఉపనిషత్తుల సారము. యోగ శాస్త్రము బ్రహ్మవిద్య ఈ మూడు కలిపి చిలికి వడబోస్తే వచ్చిన సారము గీత, ఈ గీతను చదవడం, అధ్యయనం చేయడం ద్వారా జ్ఞానము సంపాదించవచ్చు దీనినే గీతా జ్ఞాన యజ్ఞము అని అంటారు. గీతా జ్ఞాన యజ్ఞము చేయడం అంటే గీతను భక్తి శ్రద్ధలతో చదవడం, అధ్యయనం చేయడం, ఇతరులకు చెప్పడం ఇవి అన్నీ భగవతారాధనలలో అత్యుత్తమమైనవి. అదే నాకు చాలా ఇష్టమైనది అని కృష్ణుడు గట్టిగా నొక్కి చెప్పాడు. గీతను ఇతరులకు చెప్పేముందు అతడు బాగా అధ్యయనం చేయాలి. గీతా సారం తెలుసుకోవాలి. జీర్ణించుకోవాలి. అప్పుడే ఇతరులకు బోధించగలడు. గీతను ఇతరులకు చెప్పడమే భగవంతుని ఆరాధన. గీతను చదవడం, అర్థం చేసుకోవడం, ఇతరులకు చెప్పడం ఈ మూడు ప్రక్రియలు భగవంతుని పూజించడం ఆరాధించడంతో సమానము. దాని వలన తనకు తాను మేలు చేసుకుంటాడు ఇతరులకు మేలుచేసినవాడవుతాడు. ఈ గీతా జ్ఞాన యజ్ఞములో జ్ఞానమే హోమాగ్ని. గీతను బోధించేవాడు యాజ్ఞికుడు గీతను వినేవాడు యజమాని.యజమానిలో ఉన్న అజ్ఞానమే ఆహుతులు. అతని అహంకారమే బలిపశువు, ఈ గీతాజ్ఞానయజ్ఞములో యజమానిలో పేరుకుపోయిన అజ్ఞానము అనే ఆహుతులను అగ్నిలో వేసి హుతం చేస్తున్నాడు. అహంకారము లనే పశువును బలి ఇస్తున్నాడు. ఆ యజ్ఞం చేయడం ద్వారా జ్ఞానము అనే ఫలాన్నిపొందుతున్నాడు. ఇదే గీతాజ్ఞానయజ్ఞము. గీతలో భక్తి, జ్ఞాన,వైరాగ్యాల గురించి ముఖ్యంగా చెప్పబడ్డాయి. గీతను చదివినా ఇతరులకు చెప్పినా ఈ మూడుగుణాలు కొంచెం కొంచెం అయినా వంటబడతాయి. ఇది ఎవరో చెప్పిన మాట కాదు. కృష్ణుడే ఇది నా నిశ్చయము అని ఉద్ఘాటించాడు. కాబట్టి గీతా పఠనం, గీతా బోధన పరమాత్మకు ఇష్టం అని మనకు తెలుస్తూ ఉంది.

71.శ్రద్ధావాననసూయశ్చ శృణుయాదపి యో నరః |
సోఽపి ముక్తః శుభాఁల్లోకాన్ప్రాప్నుయాత్పుణ్యకర్మణామ్ || ||

గీతను చదివిన వాడు, గీతను అధ్యయనం చేసిన వాడు, తాను బాగా అధ్యయనం చేసిన గీతను ఇతరులకు చెప్పినవాడు పరమాత్మకు ఇష్టులు అన్నారు. కాని విన్నవారి సంగతి ఏమిటి అనే సందేహం వస్తుంది. వారి గురించి ఈ శ్లోకంలో చెప్పాడు కృష్ణుడు.

అమరనథ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

ఎవరైతే ఈ గీతాశాస్త్రమును శ్రద్ధాభక్తులతో గీతా శాస్త్రము మీద నమ్మకంతో, ఇతరుల మీద అసూయా ద్వేషములు లేకుండా వింటాడో అతడు పుణ్యములు చేసిన వారు ఏ లోకములను పొందుతారో, ఆ లోకములు పొందుతాడు. కానీ దానికీ ఒక అర్హత పెట్టాడు. గీతను వింటేనేచాలదు. గీత మీదా గీతలో చెప్పబడిన విషయాల మీదా నమ్మకం ఉండాలి. ఆ ఏదో చెప్పాడు ఏదో విన్నాము అనే విధంగా ఉండకూడదు. అన్నిటి కన్నా ముఖ్యమైనది నమ్మకం. నమ్మకం లేకపోతే ఈ శాస్త్రము సరిగా అర్థంకాదు. మనసుకుపట్టదు. కాబట్టి గీతమీద గీతలో చెప్పబడిన విషయాల సంపూర్ణ నమ్మకం ఉంచి వినాలి. గీతను వినిన తరువాత అతడిలో ఉన్న అసూయాద్వేషాలు పోవాలి. అందుకే శ్రద్ధావాన్ అనసూయశ్చ అని వాడారు. శ్రద్ధతో వినాలి. విన్నదానికి ఫలితం ఇతరుల మీద అసూయాద్వేషాలు నశించాలి. అప్పుడే అతడు తాను చేసిన పాపముల నుండి విముక్తుడు అవుతాడు. పుణ్యలోకాలు పొందుతాడు.
కాబట్టి ఊరికే వింటే ప్రయోజనం లేదు. శ్రద్ధతో వినాలి. విన్నదానికి ఫలితం మనలో ఉన్న అసూయాద్వేషాలు నశించాలి అనిపరమాత్మ అభిప్రాయము. నాకు చదువురాదు, గీతను చదవడంరాదు, చదివినా అర్థం కాదు అని ఎవరూ నిరుత్సాహపడనవసరం లేదు. గీతను శ్రద్ధతో వింటే చాలు. ఆసూయాద్వేషాలను మనసులోనుండి పారదోలితే చాలు వారి పాపాలు నశించి, వారికికూడా పుణ్యలోకాలు వస్తాయి అని అన్నాడు పరమాత్మ.

72.కచ్చిదేతచ్ఛ్రుతం పార్థ త్వయైకాగ్రేణ చేతసా |
కచ్చిదజ్ఞానసంమోహః ప్రనష్టస్తే ధనంజయ || ||

ఇప్పటి దాకా అర్జునుడికి గీతను బోధించిన కృష్ణుడు ఈ కింది ప్రశ్న వేసాడు. ఓ అర్జునా! ఇప్పటి దాకా నేను చెప్పింది ఏకాగ్రమైన మనసుతో విన్నావు కదా! ఏమైనా అర్థం అయిందా! ఒంటబట్టిందా! మొట్ట మొదట నీలో పుట్టిన నీ అజ్ఞానము నశించిందా! నేను అందరినీ చంపుతున్నాను అన్న మోహం పోయిందా! నీ భ్రమలు అన్నీ తొలగి పోయాయా! అని అడిగాడు. ఏకాగ్రచిత్తంతో విన్నావా అని అడగడంలో పరమాత్మ ఉద్దేశం, తరువాతి తరాల వారు ఈ గీతను వినేటప్పుడు ఏకాగ్రచిత్తంతో వినాలి. మనసు ఎక్కడో పెట్టుకొని శరీరం గీతాప్రవచనం జగిగే చోట ఉంచకూడదు. ఆ మాటకొస్తే గీతాప్రవచనమే కాదు ఏ పని చేసినా, పూజ, వ్రతము చేసినా ఏకాగ్రచిత్తంలో చేయాలి అనే విషయాన్ని అర్జునుడిని అడగడం ద్వారా మనకు తెలియజేస్తున్నాడు. ఏపని చేసినా ఏకాగ్రచిత్తంతో, మనసు పెట్టి చేయాలి కానీ అన్యమనస్కంగా చేయకూడదు. ధ్యానం చేసేటప్పుడు కానీ, వినేటప్పుడు కానీ, చదివేటప్పుడు కానీ, దేని గురించైనా విచారణ చేసేటప్పుడు కానీ, మనస్సు నిలిపి చేయాలి. ఏకాగ్ర చిత్తంతో చేయాలి. చంచల మైన మనస్సు ఉండకూడదు. కొంత మంది ఉపన్యాసాలకు వస్తారు. నిద్రపోతుంటారు. అందుకే హరికథలలో మధ్య

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

మధ్యలో హరినామస్మరణ చేయిస్తుంటారు. చిత్తం ఏకాగ్రంగా, నిలకడగా ఉంటే చదివేది, విన్నది అర్థం అవుతుంది. చక్కని నిర్ణయాలు తీసుకోగలము. దాని వలన జ్ఞానం కలుగుతుంది. అజ్ఞానం నశిస్తుంది. మనం గీతను చదవడం, వినడం, అధ్యయనం చేయడం, పూజలు, వ్రతాలు చేయడం అన్నీ కూడా మన లోపల ఉన్న అజ్ఞానాన్ని నాశనం చేసుకోడానికే .ప్రవృతి మార్గంలో నుండి నివృతి మార్గంలోకి మళ్లడానికే. అదే ఇక్కడ అన్నాడు కృష్ణుడు. ఈ గీతా శాస్త్రము విన్న తరువాత నీలోని అజ్ఞానము మోహము భ్రమలు నశించాయా అని అడిగాడు. గీతను విన్నదానికి, చదివినదానికీ, పూజలు, వ్రతాలు చేసినదానికి ఫలితం మనలో ఉన్న అజ్ఞానం కొంచెం అయినా నశించాలి. భ్రమలు కొన్ని అయినా తొలగి పోవాలి. వాస్తవాలు తెలియాలి. అది లేకపోతే కేవలం ఆ చెవితో విని ఈ చెవితో వదిలేసినట్టు అవుతుంది. ఈ శ్లోకంలో అర్జునుడిని సంబోధనకూడా దానికి తగ్గట్టుగానే ఉంది. ధనంజయ అంటే రాజసూయయాగములో అందరి రాజులను జయించి ధనరాసులను సంపాదించాడు. అలాగే ఇప్పుడు కూడా నీలో ఉన్న కామ క్రోధములను, మోహమును జయించి, జ్ఞానము అనే ధనమును సంపాదించావా అని అడిగాడు కృష్ణుడు.

అర్జున ఉవాచ:

73. నష్టో మోహః స్మృతిర్లబ్ధా త్వత్ప్రసాదాన్మయాచ్యుత |
స్థితో౽స్మి గతసందేహః కరిష్యే వచనం తవ || ||

అచ్చుతా! నీ అనుగ్రహము వలన నా లోని మోహము నశించినది. నాకు స్మృతి కలిగినది. నాలోని సందేహములు అన్నీ తొలగి పోయాయి. నీవు ఏం చెబితే అది చేస్తాను కృష్ణుడు అడిగిన ప్రశ్నకు అర్జునుడు ముచ్చటగా మూడు ముక్కలలో సమాధానం చెప్పాడు. అర్జునుడి సమాధానం "నష్టో' అనే క్రియా పదంతో మొదలయింది. హనుమంతుడు లంకలో సీతను చూచి వచ్చిన తరువాత రామునితో ఇదే విధంగా "చూచితి సీతను' అని "చూచితి" అనే క్రియా పదంతో మొదలు పెట్టాడు. అంటే తాను చేసిన కార్యాన్ని పొందిన అనుభూతిని మొట్టమొదటి పదంలోనే స్పష్టం చేయడం. ఇక్కడ కూడా అర్జునుడు నష్టో అంటే నష్టం అయింది అని గట్టిగా అన్నాడు. తరువాత మెహ: అని అన్నాడు. అంటే నాలో ఉన్న మోహము, అజ్ఞానము పూర్తిగా నశించి పోయింది అని అర్థం. అంటే నాకు జ్ఞానోదయం అయింది. ఎలా అంటే వెలుగు రేఖలు రాగానే చీకటి దానంతట అదే పోతుంది. చీకటి అంటూ ప్రత్యేకంగా ఏమీ ఉండదు. వెలుగు లేకపోవడమే చీకటి. అంధకారము. మనం అందరం జ్ఞానస్వరూపులము, ఆనంద స్వరూపులము. కాకపోతే మనకు మనమే ఆ జ్ఞానానికి ఆనందానికి మసిపూసుకున్నాము.ఆ మసి తుడిచేసుకుంటే, జ్ఞానం ప్రకాశిస్తుంది. అదే మాట ఇక్కడ అన్నాడు అర్జునుడు. నాలోని అజ్ఞానం నశించింది అని అన్నాడు. మరి ఆ అజ్ఞానం ఎలా నశించింది

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

అనే దానికి సమాధానం పక్కనే అన్నాడు. "త్వత్ప్రసాదాన్మయా2 చ్యుత" అంటే నీ అనుగ్రహం వలన నా అజ్ఞానము నశించింది అని అర్థం. మనలో ఉన్న అజ్ఞానం పోవడానికి భగవంతుని అనుగ్రహం తప్పక ఉండాలి. లోకాలను ఆవరించిన అంధకారం తొలగాలంటే సూర్యోదయం కావాలి. అలాగే మనలో ఉన్న అజ్ఞానం నశించాలంటే మనకు పరమాత్మ అనుగ్రహం ఉండాలి. అప్పుడు ఏమవుతుంది. సందేహాలు నశించి పోతాయి. ఎంత ఎక్కువ చదివితే అన్ని ఎక్కువ సందేహాలు వస్తాయి. ఏమీ చదువుకోని వాళ్లు పరమాత్మను గుడ్డిగా నమ్ముతారు. ఆయనకు ఆత్మార్థణం చేసుకుంటారు. దానికి ఉదాహరణ గోకులంలో గోపికలు. వారికి చదువురాదు. వారికి కృష్ణుడి గురించి ఎటువంటి సందేహములు లేవు. దానిని మూఢభక్తి అని అందరూ ఎగతాళి చేస్తారు. సందేహాలు కలిగిన జ్ఞానము కన్నా ఎటువంటి సందేహములు లేని మూఢభక్తి మేలు కదా! అందుకే అర్జునుడు నాలో ఉన్న సందేహాలు అన్నీ తొలగి పోతాయాయి అని గట్టిగా ఉద్ఘాటించాడు. ఇంక ఆఖరుది. "కరిష్యే వచనం తవ" అంటే కృష్ణా! నీవు చెప్పినట్టు చేస్తాను అని అన్నాడు. అంటే సంపూర్ణ శరణాగతి. నీవే తప్ప నిత:పరం బెరుగ అనే స్థితి. మనం కూడా క్రమక్రమంగా ఆ స్థితికి చేరుకోవాలి. దానికి మూడు మెట్లు. ఒకటి మనలో ఉన్న అజ్ఞానం పోవాలి. రెండు మనలో ఉన్న సందేహాలను విడిచి పెట్టాలి. మూడు పరమాత్మను సంపూర్ణ శరణాగతి పొందాలి. ఈ మూడు ఆచరిస్తే మనకు అనంత మైన సుఖము శాంతి కలుగుతాయి. ఏ చింతా ఉండదు. గీతను కేవలంవినడమే కాదు ఆచరించాలి అనుభవంలోకి తెచ్చుకోవాలి అని అంతర్లీనంగా చెప్పాడు వ్యాసుడు. కృష్ణుడు చెప్పాడు అర్జునుడు విన్నాడు అని కాకుండా వెంటనే ఫలితంకూడా ప్రకటించాడు. అంటే అర్జునుడు గీతను ఆచరణలో పెట్టాడు. తనలో అజ్ఞానం పోయిందన్నాడు. నీకు పూర్తిగా శరణాగతిఅన్నాడు.నీవు చెప్పినట్టు చేస్తాను అని అన్నాడు. మనం కూడా గీతను విన్న దానికి ఫలితం దానిని ఆచరణలో పెట్టాలి. అజ్ఞానం తొలగించుకోవాలి పరమాత్మను ఏకాగ్రబుద్ధితో నమ్మాలి. కేవలం కోరికల కోసమే పరమాత్మను పూజించకూడదు. దేవుళ్లను మార్చకూడదు. దేవుళ్ల మధ్య భేదము చూపించకూడదు.

ఇష్టదైవాన్ని నమ్మాలి. ఆయనకుశరణాగతి కావాలి. అప్పుడే సుఖము శాంతి లభిస్తాయి. ఇలకొంచెల వివరంగా ఈ శ్లోకాన్ని అర్థల చేసుకుందాము."నష్టో మోహం స్మృతి ర్లబ్ధా" అంటే మోహం పోయింది. పూర్వజ్ఞానం వచ్చింది. అంటే మనకు స్వత: సిద్ధంగా జ్ఞానం ఉంది. అది మోహంతో మూసుకుపోయింది సంసారము, ప్రాపంచిక విషయాలు, విషయ వాంఛలు అనే ఈ మోహం తొలగి పోతే మనలో ఉన్న అజ్ఞానము అనే చీకటి తొలగిపోతే, జ్ఞానజ్యోతి ప్రకాశిస్తుంది. ముందు మనం ఆ పని చేయాలి. మనలో ఉన్న అజ్ఞానాన్ని తొలగించుకోవాలి. మనసుకు పట్టిన మకిలను తుడిచేసుకోవాలి. ఈ సందర్భంలో జగద్గురు శంకరాచార్యులవారి ఆత్మబోధలోని శ్లోకం గుర్తుకు తెచ్చుకుందాము ఆత్మా తు సతతం ప్రాప్తో హ్యప్రాప్తవదనిద్యయా తన్నాశే ప్రాప్తవద్భాతి స్వకంఠా భరణం యథా మనలో అత్మ ఎల్లప్పుడూ ఉంది.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

కాని మనలో ఉన్న అవిద్య వలన ఆత్మను గుర్తించలేకపోతున్నాము. శరీరమే నేను అనుకుంటున్నాము. శరీరమే నేను అనే అవిద్య తొలగిపోతే, మెడలో ఉన్న కంఠహారం కనపడినట్లు మనకు ఆత్మ సాక్షాత్కారం అవుతుంది. కాబట్టి పరమాత్మ అన్ని జీవరాసులలో ఆత్మస్వరూపుడుగా ఉన్నాడు. కాని మనలో జన్మజన్మల నుండి పేరుకుపోయిన అజ్ఞానం వలన మనం ఆత్మను గుర్తించడం లేదు. గీత, గురువు మొదలగువారు ప్రసరించే వెలుగు సాయంతో అజ్ఞానం అనే అంధకారాన్ని తొలగించుకొని ఆత్మసాక్షాత్కారం చేసుకోవాలి. దానికి మనకు కావాల్సింది "త్వత్ప్రసాదాత్" గురువుల యొక్క, పరమాత్మ యొక్క అనుగ్రహం కావాలి. అజ్ఞానము అనే మాయను దాటడానికి గురువు చుక్కాని లాంటి వాడు. మనకు సరి అయిన దారి చూపిస్తాడు.(గురువు, శిక్షకుడు, టీచర్ వీటిని మనం ఒకే అర్థంలో వాడుతుంటాము. కాని వాటి అర్థాలు వేరు. గురువు అంటే తన శిష్యుడిని చీకటిలో నుండి వెలుగులోకి నడిపించేవాడు. జ్ఞానదాత. శిక్షకుడు అంటే కేవలం శిక్షణ ఇచ్చేవాడు. టీచర్ అంటే బోధంచేవాడు. శిక్షకుడు, బోధకుడు కేవలం తమ పనులు తాము నిర్వర్తిస్తుంటారు.శిష్యునిగురించి పట్టించుకోరు. కాని గురువు అలా కాదు. తన శిష్యుని వేలుపట్టుకొని చీకటిలో నుండి వెలుగులోకి నడిపిస్తాడు.) శ్రీకృష్ణుడు సాక్షాత్తు పరమాత్మ స్వరూపుడు అయినా గర్గుడు, సాందీపుడు మొదలగు గురువుల వద్ద విద్య నేర్చుకున్నాడు. మనకు అంతా తెలుసు అనుకోవడం పొరపాటు. గురువును ఆశ్రయించి తెలియనివి తెలుసుకోవడం విజ్ఞుల లక్షణం, దాని వలన కలిగే లాభం "గతసందేహా". అంటే మనలో ఉన్న సందేహాలు తొలగి పోతాయి. మనలో కలిగే సందేహాలను తీర్చేసమర్థత ఉన్న వాడు గురువు ఒక్కడే. కాబట్టి సమర్ధుడైన గురువును ఆశ్రయించడం ప్రతివాడి కర్తవ్యం. ఆఖరు వాక్యం కరిష్యే వచనం తవ అంటే నీవు చెప్పినట్టు చేస్తాను. పరమాత్మ చెప్పినట్టు చేస్తాను. అని అర్థం. అంటే నేను చేస్తున్నాను, అంతా నా వల్లే జరుగుతూఉంది అనే అహంకారము, కర్తృత్వభావన వదిలిపెట్టి. శరణాగతి పొందడం. ఇదే మానవుని అంతిమ లక్ష్యం.(ఇక్కడ ఒక్క విషయం మనం గుర్తుపెట్టుకోవాలి. అర్జునుడు గత సందేహ: అని అన్నాడు. అంటే నా సందేహాలు, అనుమానాలు, అపోహలు అన్నీ తొలగి పోయాయి అని అర్థం. మహాత్మా గాంధీ గారు తనకు ఏ విషయంలో ఏసందేహం వచ్చినా నేను గీతను చదువుతాను. నా సందేహాలకు సమాధానం దొరుకుతుంది అని చెప్పారు. ఇది నేటి కాలానికి కూడా వర్తిస్తుంది అని ఇటీవల వచ్చిన హింది సినిమా ఓ మైగాడ్ అనే సినిమాలో నిరూపించారు. అందులో ఒకడు పరమాత్మ మీద నష్ట పరిహారం కొరకు దావా వేస్తాడు. దేవుడి వలననే అతనికి నష్టం జరిగింది అని నిరూపించమంటుంది కోర్టు. భగవద్గీతలో అతనికి సమాధానం దొరికింది. ఇది కేవలం వినోదానికి ఉపయోగించుకున్నా మనకు ఈనాడు కలిగే సందేహాలు అన్నిటికి కాకపోయినాకనీసం కొన్నింటికైనా గీతలో సమాధానాలు దొరుకుతాయి అని నిస్సందేహంగా చెప్పవచ్చు.)

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

ఇంతటితో కృష్ణార్జున సంవాదం పూర్తి అయింది. అమ్మయ్య తన పనిపూర్తి అయింది అని కృష్ణుడు రథం తోలడానికి నొగల మీద కూర్చున్నాడు. యుద్ధం చేయడానికి అర్జునుడు రథం మీద పెట్టిన గాండీవం చేతులోకి తీసుకున్నాడు. అమ్ముల పొది సరి చూసుకున్నాడు. యుద్ధానికి సన్నద్ధం అయ్యాడు. ఇంక వారి మధ్య మాటలు లేవు. ఇంక మాట్లాడాల్సింది సంజయుడు. ఇక్కడి నుండి తరువాతి ఐదుశ్లోకాలలో సంజయుడు తాను పొందిన అనుభవం, అనుభూతి ధృతరాష్ట్రుడితో చెబుతున్నాడు.

సంజయ ఉవాచ:

74. ఇత్యహం వాసుదేవస్య పార్థస్య చ మహాత్మనః |
సంవాదమిమమశ్రౌషమద్భుతం రోమహర్షణమ్ || ||

ఓ ధృతరాష్ట్ర మహారాజా! ఈ ప్రకారంగా నేను వాసుదేవుడు, పార్థుడు మధ్య జరిగిన, అద్భుతమైన, రోమాంచితమైన, సంభాషణములను విన్నాను. ఒక్క సారి గుర్తుచేసుకోండి. వ్యాసుల వారు యుద్ధం జరుగబోతోంది అని తెలిసితన కుమారుడు ధృతరాష్ట్రుని వద్దకు వచ్చాడు. యుద్ధం చూడాలని ఉందా అని అడిగాడుధృతరాష్ట్రుడు నన్ను నేను పుట్టు గుడ్డిని, నా కుమారులనే గుర్తుపట్టలేను, కాబట్టి చూడటం వ్యర్థంఅని అన్నాడు. అప్పుడు వ్యాసుడు సంజయునికి అద్భుత శక్తులు ప్రసాదించి, యుద్ధభూమికి పోయిఅక్కడ జరిగే విశేషములు అన్నీ స్వయంగా చూచి, అవన్నీ వివరంగా ధృతరాష్ట్రునికి చెప్పమన్నాడు. వ్యాసుని ఆదేశాల మేరకు సంజయుడు యుద్ధభూమికి వెళ్లాడు. యుద్ధ భూమిని పరికించాడు. కృష్ణార్జున సంవాదం కూడా విన్నాడు. అతని శరీరంపులకిచి పోయింది. కృష్ణుడు చూపించినవిశ్వరూపం చూచి ఆశ్చర్యపోయాడు. అంతటి మహద్భాగ్యం తనకు కలిగించినందుకు వ్యాసులవారికిమనసులోనే ప్రణామాలు అర్పించాడు. తరువాత పది రోజుల యుద్ధం చూచాడు. భీష్ముల వారుఅంపశయ్య మీద పడిపోవడం చూచాడు. వెంటనే ధృతరాష్ట్రుని వద్దకు వచ్చాడు. యుద్ధం మొదలుఅయినప్పటి నుండి పదిరోజులు వరకు జరిగిన విషయాలు అన్నీ చెప్పాడు. ఆ చెప్పడంలో భాగంగానేభగవంతుడు అయిన కృష్ణుడు అర్జునుడికి చెప్పిన గీతను ధృతరాష్ట్రుడికి చెప్పాడు. ఈ విధంగా మొట్ట మొదట కృష్ణుని ముఖతా గీతను అర్జునుడు, ఆయనతో పాటుసంజయుడు ఇద్దరూ విన్నారు. కాకపోతే అర్జునుడు అప్పుడప్పుడు ప్రశ్నలు వేసాడు. సంజయుడుశ్రోతగానే మిగిలిపోయాడు. మూడవ శ్రోత ధృతరాష్ట్రుడు. తరువాత సర్పయాగ సందర్భంగావైశంపాయనుని ద్వారా, మహభారత తవణంలో భాగంగా, జనమేజయుడు మొదలగువారువిన్నారు. ఆఖరుగా నైమిశారణ్యంలో సత్రయాగ సందర్భంలో సూత పౌరాణికుని ద్వారా శౌనకుడుమొదలగు మహమనులు విన్నారు. ఆ విధంగా గీత ప్రపంచానికి అందుబాటులోకి వచ్చింది. ఇక్కడ రెండు విశేషణాలు చెప్పాడు వ్యాసుడు. అద్భుతం, రోమహర్షణం. కృష్ణునినోటి వెంట గీతా ప్రవాహాన్ని కంటుంటే, వింటుంటే, ఒక మహాద్భుతాన్ని చూస్తున్నట్టు, వింటున్నట్టుగోచరించింది. కొన్ని సన్నివేశాలలో వెంట్రుకలు నిక్కబొడుచుకున్నాయి

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

అని అన్నాడు సంజయుడు. గీత అనేది ఒక అద్భుతమైన ఆశ్చర్యకరమైన సంవాదము. అద్భుతము అంటే భూత కాలంలో అంటేజరిగిపోయిన కాలంలో ఎప్పుడూ జరగనిది అంటే ఇదివరలో ఎక్కడా కని, విని, ఎరుగనిది అనిఅర్థం. అంటే మన ప్రపంచ సాహిత్యములో ఇటువంటి సంభాషణా రూపమైన ఆధ్యాత్మిక జ్ఞనముఎక్కడా లేదు. ఇది ప్రపంచ సాహిత్యవేత్తలు అందరూ ముక్తకంఠంతో ఒప్పుకున్న సత్యం. అందుకేగీతను ప్రపంచ భాషలు అన్నింటిలోనూ అనువదించారు. గీతలాంటి గ్రంథము నభూతో నభవిష్యతి. ఇటువంటి సంభాణ ఇదివరకు లేదు. ఇక ముందు ఉండబోదు అని అర్థము. ఇది వ్యాసుడుమానవాళికి అందంచిన గొప్ప అమృతభాండము. ఎక్కువ ఆనందం కలిగినవుడు, ఎక్కువ భయంకలిగినపుడు, ఎక్కువ ఆశ్చర్యం కలిగినపుడు మనకు శరీరం మీది వెంట్రుకలు నిక్కపొడుచుకుంటాయి. అది అత్యంత సహజం. గీతలో కూడా ఆనందము,
అద్భుతము, ఆశ్చర్యము, భయముకలిగించే విషయాలు ఉన్నాయి. ఉదాహరణకు విశ్వరూప సందర్శనయోగంలో అర్జునుడుభయపడ్డాడు. కాబట్టి మనం కూడా గీతను వింటుంటే మనకు కూడా ఒళ్లు గగుర్పొడవాలి. వెంట్రుకలునిక్కపొడుచుకోవాలి. ఏకాగ్రతతో గీతను విన్నదానికి గుర్తు అదే.

75. వ్యాసప్రసాదాచ్ఛ్రుతవానేతద్గుహ్యమహం పరమ్ |
యోగం యోగేశ్వరాత్కృష్ణాత్సాక్షాత్కథయతః స్వయమ్ || ||

ఇదంతా ఎలా జరిగింది అంటే "నేను చూచాను కాబట్టి నీకు చెప్పగలిగాను" అనిసంజయుడు జబ్బలు చరుచుకోలేదు. వినయంగా ఇదంతా వ్యాసుల వారి ప్రసాదము, అనుగ్రహము. ఇదంతా వ్యాసమహర్షి దయవలన జరిగింది. అని వ్యాసుల వారికి సంజయుడు మనసులోనేప్రణామాలు అర్పించాడు. వ్యాసుని అనుగ్రహంతో సంజయుడు అర్జునుడు, కృష్ణుడి మనసులలోదూరి, అత్యంత రహస్యమైన వారి సంభాషణను విన్నాడు. ఎందుకంటే సంజయుడు కృష్ణుడుఅర్జునుడు మనసులలో మెదిలే భావాలు కూడా చెప్పగలిగాడు. కేవలం అర్జునుడు మనోనేత్రంతోదర్శించిన విశ్వరూపమును కూడా సంజయుడు వర్ణించగలిగాడు. ఇదంతా వ్యాసుని అనుగ్రహమేపైగా ఈ యోగ శాస్త్రమును యుద్ధ రంగంలో, అర్జునుని రథం మీద, కృష్ణార్జునుల పక్కనే ఉండిగీత అనే యోగశాస్త్రమును విన్నాను అని అన్నాడు. ఇంతటి మహత్తరమైన సంభాషణను విన్న వాడుసంజయుడు ఒక్కడే. అందుకే మహాభారతంలో ఒక్క సంజయుడికే ఆ అదృష్టం లభించింది. సంజయుడు కేవలం సారథి మాత్రమే. ధృతరాష్ట్రుడికి ఆంతరంగికుడుభారతంలోఎటువంటి ప్రాధాన్యత లేని పాత్ర, ఎక్కడో తప్ప ఎక్కడా ప్రముఖంగా కనిపించదు. అటువంటి పాత్రకు కూడా విశిష్ఠత కల్పించిన ఘనత వ్యాసునిది. వ్యాసుని రచనా వైదుష్యం అంతగొప్పది. ఇక్కడ ఇంకొక విశేషం కూడా ఉంది. "సాక్షాత్ కృష్ణాత్ కథయతః స్వయం అంటేసాక్షాత్తు కృష్ణుడు అర్జునుడితో చెప్పిన మాటలు

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

నేను స్వయంగా విన్నాను. సంజయుడు తానుప్రత్యక్షంగా చూచినది విన్నది ధృతరాష్ట్రుడికి చెప్పాడు. ఇందులో కృష్ణుని మాటలు అర్జునుని మాటలుయథాతథంగా ఉన్నాయి. ఎటువంటి కల్పనలు లేవు. ఇది ప్రత్యక్ష ప్రమాణము. సాక్షాత్తు పరమాత్మఅంశ అయిన కృష్ణుని వాక్కునుండి జాలువారిన అమృతధార గీత. ఆ గీత యథా తథంగా మనకుఅందింది. ఆ కారణం చేతనే గీత ప్రపంచ వ్యాప్తంగా చదవబడుతూ ఉంది ఆచరింపబడుతుంఉంది.

77. రాజన్సంస్మృత్య సంస్మృత్య సంవాదమిమమద్భుతమ్ |
కేశవార్జునయోః పుణ్యం హృష్యామి చ ముహుర్ముహుః || ||

ఓ ధృతరాష్ట్ర మహారాజా! అద్భుతము, పుణ్యప్రదము అయిన ఈ కృష్ణార్జునసంవాదమును మాటి మాటికి తలచుకుంటూ స్మరణకు తెచ్చుకుంటూ మహదానందాన్నిఅనుభవిస్తున్నాను. గీతను విన్న తరువాత సంజయుని మానసిక స్థితిని ఇక్కడ వివరిస్తున్నాడు వ్యాసుడు . పరమ అద్భుతము, అత్యంత పుణ్యపదము, ఇతరులకు లభ్యం కానిది అయిన ఆ కృష్ణార్జునసంవాదమును విన్న సంజయుడు, ఆ సంవాదమును మరలా మరలా తలచుకుంటూ పులకించిపోయాడు. అతని మనసంతా ఆనందంతో నిండి పోయింది. అర్జునుడితో పాటు సంజయుని లోఉన్న అజ్ఞానం కూడా తొలగి పోయింది. అతనికి మనసు కూడా ఆత్మతో అనుసంధానం అయింది. అనిర్వచనీయమైన ఆనందానుభూతిని పొందగలిగాడు. ఏదో విన్నాములే అని మరిచిపోకుండా మాటి మాటికీ తలచుకుంటూ, స్మృతిలోకి తెచ్చకుంటూ ఆనందిస్తున్నాడు. పొంగిపోతున్నాడు. ఆ ఆనంద పారవశ్యంలో తేలిపోతున్నాడు. గీతను విన్న మనకు కూడా అటువంటి అనుభూతి కలగాలి అని వ్యాసుని ఉద్దేశ్యము. ఇక్కడ సంస్మృత్య సంస్మృత్య అంటూ రెండు సార్లు చెప్పాడు. అంటే తాగు విన్న గీతను మరలామరలా మననం చేసుకుంటున్నాడు. మనం కూడా గీతను ఒక సారి విని వదిలేస్తే సరిపోదుదానిని నిరంతరం మననం చేసుకుంటూ ఉండాలి. ఏ రోజు చదివింది, విన్నది ఆ రోజు సాయంత్రంఒంటరిగా ఏకాంతంగా కూర్చుని పునశ్చరణ చేసుకోవాలి. మననం చేసుకోవాలి. కనీసం ఒక్కశ్లోకమైనా ఆచరణలో పెట్టగలగాలి. దానికి నిరంతర స్మరణ, మననం ముఖ్యం. మాటి మాటి కీస్మరించుకోవాలి. మనసుకు పట్టించుకోవాలి. ఆచరించడానికి ప్రయత్నించాలి. అదే వ్యాసుడుమనకు సంజయుని ద్వారా చేసిన బోధ. (ఈ ప్రక్రియ విద్యార్థులకు బాగా ఉపయోగపడుతుంది. క్లాసులో ఏరోజు చెప్పిన పాఠాలు ఆ రోజు సాయంత్రం చదివి, అర్థం చేసుకుంటూ మననంచేసుకుంటే, ఫస్టుక్లాసు ఖాయంగా వస్తుంది అనడం ఎలాంటి సందేహం లేదు.) దీనికి మనం ఏమీ శ్రమ పడనవసరం లేదు. ఉదయమే నిద్రలేచి కాలకృత్యములుతీర్చుకొని గీతను చేతబట్టుకొని ఏదో ఒక పేజీ తీసి అందులో ఏదో ఒక శ్లోకమును చదివి అర్థంచేసుకొని ఆరోజు దానిని మనకు శక్తి ఉంటే ఆచరణలో పెట్టడానికి ప్రయత్నం చేయాలి.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

దీనికంతా పదినిముషాలు పడుతుంది . 24 గంటలలో పది నిమిషాలు మనం వెచ్చించగలిగితే జీవితంలోమనశ్శాంతి లభిస్తుంది. సుఖంగా ఉంటుంది అనడంలో సందేహము లేదు.

78. తచ్చ సంస్మృత్య సంస్మృత్య రూపమత్యద్భుతం హరేః |
విస్మయో మే మహాన్రాజన్హృష్యామి చ పునః పునః || ||

ఓ ధృతరాష్ట్ర మహారాజా! నేను విన్న కృష్ణార్జున సంవాదంలో అత్యంత ముఖ్యమైనది. విశ్వరూప సందర్శనము. అది ఒక అద్భుతమైన అనుభూతి. ఆ సన్నివేశాన్ని మరలా మరలాతలచుకుంటూ, తలచిందే మరలా తలచుకుంటూ, ఆశ్చర్యానుభూతికి, విస్మయానికి, సంతోషానికిలోనవుతున్నాను. గీత అంతా ఒకటి. అందులో విశ్వరూప సందర్శనము పరమాద్భుతము. అద్భుతములోపరమాద్భుతము అని అంటున్నాడు సంజయుడు కళ్లు మూసినా తెరిచినా అదే స్మరణకు వస్తూందిఅటున్నాడు సంజయుడు, తలచితలచి పులకాంకితుడు అవుతున్నాడు. సంజయుని మనసంతానిర్మలంగా ఉంది. అందుకే ఆనందంతో నిండి పోయింది. దివ్యమైన అనుభూతితో శరీరంఆనందంలో ఓలలాడింది. ఇలా ఉంటుంది అని చెప్పలేని ఆనందం అది. పునః పునః హృష్ణామిచఅంటే మరలా మరలా తలచుకొని తలచుకొని ఆనందం పొందుతున్నాను అని సంజయుడుచెబుతున్నాడు. మనం అందరం కూడా విశ్వరూపాన్ని దర్శించాము. మనకూ ఆ ఆనందం కలగాలి. కలగడం లేదూ అంటే మనం గీతను మనసారా ఆస్వాదించలేదు అని అర్థం. అందుకే గీతనుఒకసారి వింటే చాలదు మరలా మరలా వినాలి. చదవాలి. అధ్యయనం చేయాలి. ఆవిషయమేసంజయుడు ధృతరాష్ట్రుడికి చెప్పాడు. సంజయుడికి కలిగిన ఆత్మానుభూతి సంజయుని ముఖతగీతను విన్న ధృతరాష్ట్రుడికి కలగలేదు. ఎందుకు అంటే సంజయుని మనసు నిర్మలంగా, నిష్కల్మషంగాఉంది కాని ధృతరాష్ట్రుడికి సంసార బంధనములు, పుత్రవ్యామోహము, విపరీతమైన రాజ్యకాంక్ష, అతని మనసును కలుషితం చేసాయి. అవి ఓ పట్టాన పోవడం లేదు. అందుకే సంజయునికికలిగిన అనుభూతి ధృతరాష్ట్రునికి కలగలేదు. కలిగి ఉంటే వ్యాసుడు చెప్పిఉండేవాడు.

79. యత్ర యోగేశ్వరః కృష్ణో యత్ర పార్థో ధనుర్ధరః |
తత్ర శ్రీర్విజయో భూతిర్ధ్రువా నీతిర్మతిర్మమ || ||

ఎక్కడ యోగేశ్వరుడైన కృష్ణుడు, ఎక్కడ ధనుర్ధారి అయిన అర్జునుడుఉంటారో, అక్కడ విజయము, శ్రేయస్సు, సంపదలు, ఐశ్వర్యము, వాటితో పాటు ధర్మము, నీతిదృఢలగా, స్థిరంగా ఉంటాయని నా అభిప్రాయము అని సంజయుడు ధృతరాష్ట్రునితో చెప్పాడు. దీని అర్థం, కృష్ణార్జునులు

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

పాండవుల పక్షంలో ఉన్నారు, ఆ కారణం చేతపాండవులు ఈ యుద్ధంలో విజయం సాధిస్తారు. వారికి రాజ్యము, రాజ్యసంపదలు, శ్రేయస్సుకలుగుతాయి. వారి వెంటనే ధర్మము, నీతి ఉంటాయి. ఇది నా అభిప్రాయము అని సంజయుడుయుద్ధపరాణామాలను ముందే ఊహించి చెప్పాడు. దీనికి బాహ్యమైన కారణం కూడా ఉంది. కౌరవ పక్షాన వారికి వెన్నుదన్ను అయిన భీష్ములవారు పది రోజుల యుద్ధం చేసి పడి పోయారు. దానితో పాండవులు సగం విజయం సాధించినట్లు. మిగిలిన సగం విజయం పాండవుల స్వంతంఅవుతుంది. ఎందుకంటే ధర్మం, యోగేశ్వరుడు అయిన కృష్ణుడు, ధనుర్ధారి అయిన అర్జునుడువారి పక్షాన ఉన్నారు. నీ కొడుకులు ఈ యుద్ధంలో గెలుస్తారు అన్నది ఒట్టి మాట. ఇంత వరకునీవు నీ కుమారుడు సుయోధనుడు యుద్ధంలో గెలుస్తాడు. రాజ్యాధికారం పొందుతాడు. చక్రవర్తిఅవుతాడు అనే అపోహలో ఉన్నావు. అది నిజం కాదు. అలా ఎన్నటికీ జరగదు. నీ కుమారులుఅధర్మపరులు కాబట్టి ఈ యుద్ధంలో వారికి పరాజయము కలగక తప్పదు. ధర్మరాజు చక్రవర్తికావడం తథ్యం, ఇదీ సంజయుల వారి ఆఖరి మాటలు. ఇది గీతలో ఆఖరు శ్లోకము అద్భుతమైన శ్లోకము. అర్థవంతమైన శ్లోకము. అర్జునుడుధనుస్సు ధరించి ఉన్నాడు. కృష్ణుడు యోగేశ్వరుడు. యోగులకు ఈశ్వరుడు. యోగమునుఅభ్యసించిన వాడు. యోగమునే ఆయుధముగా కలవాడు. ధనుస్సుతో బయట ఉండే శత్రువులనునాశనం చేయవచ్చు. కాని యోగముతో అంత:శ్శత్రువులను చంపవచ్చు. ఆ ఆయుధము కృష్ణునివద్ద ఉంది. బాహ్య శత్రువులను నాశనం చేసి ఆయుధం ధనుస్సు అయితే, అంత:శత్రువులను చంపిఆయుధం యోగము. ఈ రెండు ఒకచోట ఉంటే కలిగే ఫలితం "తత్ర శ్రీ విజయోభూతి" అక్కడవిజయం, ఐశ్వర్యము, సంపద లభిస్తుంది. అంటే బాహ్యశత్రువులు, అంత: శత్రువులు నశిస్తే మోక్షము, పరమశాంతి అనే విజయం ఐశ్వర్యము లభిస్తుంది. కాబట్టి కృష్ణార్జునులు ఉన్న చోట బావ్యవిజయముఅంతర్విజయము తప్పకుండా లభిస్తాయి. అనంత ఐశ్వర్యములు లభిస్తాయి. పరమ శాంతి సుఖములభిస్తాయి. ఇక్కడ యత్ర యత్ర అని వాడారు. అంటే ఎక్కడైతే అని అర్థం. క్కడ అనే దానికిసమాధానం సగుణారాధన పూజామందిరంలో పటం పెట్టుకోవడం వాటికి భక్తి శ్రద్ధలతో పూజాదికాలునిర్వర్తించడం. బాహ్యంగా కృష్ణార్జునులను వారి ప్రతిమలను పూజిస్తుంటే ఆ ప్రదేశంలో పవిత్రత, శాంతి నెలకొంటాయి . వాటి తోపాటు. ప్రతి మానవని మనస్సులో అర్జునుడు. కృష్ణుడుప్రతిష్టింపబడాలి. ఎందుకంటే ఈ లోకంలో ప్రతి వాడికీ సంతోషం కావాలి, విజయం కావాలి, శాంతి కావాలి. ఇవన్నీ లభించాలంటే ముందు మనలో ఉన్న దుర్మార్గపు ఆలోచనలు నశించాలి. మనలో ఉన్న అంత: శత్రువులు (కామ,క్రోధ, లోభ, మోహ, మద,మాత్సర్యాలు) నశిస్తే కానీ సాధ్యంకాదు. దానికి ఆయుధం కావాలి. లోపల ఉన్న శత్రువులను జయించాలంటే యోగము అనేఆయుధం కావాలి.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

దానికి అధిపతి కృష్ణుడు. ఆయన యోగేశ్వరేశ్వరుడు. కృష్ణుడు ఎక్కడ ఉంటేఅక్కడ ధర్మం ఉంటుంది. అర్జునుడు ఎక్కడ ఉంటాడో అక్కడ అధర్మం నాశనం అవుతుంది. కాబట్టి కృష్ణార్జునులు ఎక్కడ ఉంటే అక్కడ విజయం ఐశ్వర్యం, సుఖము, శాంతి లభిస్తుంది. కృష్ణుడు జ్ఞాన యోగమునకు ప్రతీక అందుకే యోగేశ్వరుడు అని అన్నారు వ్యాసులవారు. అర్జునుడు కర్మయోగానికి ప్రతీక. అందుకే ధనుర్ధర: అని అన్నారు. ముందు కర్మయోగముఆచరించి, దాని ద్వారా జ్ఞానమును సంపాదించాలి. ఆత్మజ్ఞానము పొందాలి. దీని పరిణామముధ్రువా నీతి అంటే నీతి ధృవంగా వర్ధిల్లుతుంది. పరమ శాంతి కలుగుతుంది. కాబట్టి అందరూకృష్ణార్జునులను పూజాగృహములోనే కాదు, మనసులో కూడా నిలుపుకొని గీతను ప్రతి నిత్యమూఅధ్యయనం చేసి, స్మరించుకుంటూ, మననం చేసుకుంటూ ఆచరిస్తే, వాలకి అనంత ఐశ్వర్యంపరమశాంతి లభిస్తాయి అని గీతాసారము. దీనితో భగవద్గీత సంపూర్ణము. శ్రీ మహాభారతం మధ్యలో ఆణిముత్యంలా భాసిల్లుతున్న,

ఉపనిషత్తుల సారమైన బ్రహ్మ విద్య, యోగశాస్త్రము,
శ్రీ కృష్ణార్జున సంవాద రూపంలో మనకు వ్యాసుల వారు అందించిన
భగవద్గీతలో, మోక్షసన్యాస యోగము అను పదునెనిమిదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము.
ఇంతటితో భగవద్గీత సర్వం సంపూర్ణము.
ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓంతత్సత్

శాంతి మంత్రము
ఓం సర్వేషాం స్వస్తిర్భవతు సర్వేషాం శాంతిర్భవతు
ఓం సర్వేషాం పూర్ణం భవతు సర్వేషాం మంగళం భవతు
సర్వేభవంతు సుఖిన: సర్వేసంతు నిరామయా:
సర్వేభద్రాణి పశ్యంతు మాకశ్చిత్ దుఃఖభాక్భవేత్

ఇక్కడ యత్ర యత్ర అని వాడారు. అంటే ఎక్కడైతే అని అర్థం. ఎక్కడ అనే దానికిసమాధానం సగుణారాధన పూజామందిరంలో పటం పెట్టుకోవడం వాటికి భక్తి శ్రద్ధలతో పూజాదికాలునిర్వర్తించడం. బాహ్యంగా కృష్ణార్జునులను వారి ప్రతిమలను పూజిస్తుంటే ఆ ప్రదేశంలో పవిత్రత, శాంతి నెలకొంటాయి . వాటి తోపాటు. ప్రతి మానవని మనస్సులో అర్జునుడు. కృష్ణుడుప్రతిష్టింపబడాలి. ఎందుకంటే ఈ లోకంలో ప్రతి వాడికీ సంతోషం కావాలి, విజయం కావాలి, శాంతి కావాలి. ఇవన్నీ లభించాలంటే ముందు మనలో ఉన్న దుర్మార్గపు ఆలోచనలు నశించాలి.

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

మనలో ఉన్న అంత: శత్రువులు (కామ,క్రోధ, లోభ, మోహ, మద,మాత్సర్యాలు) నశిస్తే కానీ సాధ్యంకాదు. దానికి ఆయుధం కావాలి. లోపల ఉన్న శత్రువులను జయించాలంటే యోగము అనేఆయుధం కావాలి. దానికి అధిపతి కృష్ణుడు. ఆయన యోగేశ్వరేశ్వరుడు. కృష్ణుడు ఎక్కడ ఉంటేఅక్కడ ధర్మం ఉంటుంది. అర్జునుడు ఎక్కడ ఉంటాడో అక్కడ అధర్మం నాశనం అవుతుంది. కాబట్టి కృష్ణార్జునులు ఎక్కడ ఉంటే అక్కడ విజయం ఐశ్వర్యం, సుఖము, శాంతి లభిస్తుంది. కృష్ణుడు జ్ఞాన యోగమునకు ప్రతీక అందుకే యోగేశ్వరుడు అని అన్నారు వ్యాసులవారు. అర్జునుడు కర్మయోగానికి ప్రతీక. అందుకే ధనుర్ధర: అని అన్నారు. ముందు కర్మయోగముఆచరించి, దాని ద్వారా జ్ఞానమును సంపాదించాలి. ఆత్మజ్ఞానము పొందాలి. దీని పరిణామముధ్రువా నీతి అంటే నీతి ధృవంగా వర్ధిల్లుతుంది. పరమ శాంతి కలుగుతుంది. కాబట్టి అందరూకృష్ణార్జునులను పూజాగృహములోనే కాదు, మనసులో కూడా నిలుపుకొని గీతను ప్రతి నిత్యమూఅధ్యయనం చేసి, స్మరించుకుంటూ, మననం చేసుకుంటూ ఆచరిస్తే, వాలకి అనంత ఐశ్వర్యంపరమశాంతి లభిస్తాయి అని గీతాసారము. దీనితో భగవద్గీత సంపూర్ణము. శ్రీ మహాభారతం మధ్యలో ఆణిముత్యంలా భాసిల్లుతున్న,

ఉపనిషత్తుల సారమైన బ్రహ్మ విద్య, యోగశాస్త్రము,
శ్రీ కృష్ణార్జున సంవాద రూపంలో మనకు వ్యాసుల వారు అందించిన
భగవద్గీతలో, మోక్షసన్యాస యోగము అను పదునెనిమిదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము.
ఇంతటితో భగవద్గీత సర్వం సంపూర్ణము.
ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓంతత్సత్

శాంతి మంత్రము
ఓం సర్వేషాం స్వస్తిర్భవతు సర్వేషాం శాంతిర్భవతు
ఓం సర్వేషాం పూర్ణం భవతు సర్వేషాం మంగళం భవతు
సర్వేభవంతు సుఖిన: సర్వేసంతు నిరామయా:
సర్వేభద్రాణి పశ్యంతు మాకశ్చిత్ దుఃఖభార్భవేత్
ఓం అసతోమా సద్గమయ తమనోసోమా జ్యోతిర్గమయ
ఓం మృత్యోర్మా అమృతం గమయ.
ఓం పూర్ణమద: పూర్ణమిదం పూర్ణాత్ పూర్ణముదచ్యతే
పూర్ణస్య పూర్ణమాదాయ పూర్ణమేవా అవశిష్యతే
ఓం సహనావవతు సహనౌభునక్తు సహవీర్యం కరవావహై
తేజస్వినా వధీతమస్తు మా విద్విషావహై
ఓం శాన్తి: శాన్తి: శాన్తి:

అమరనధ్ అమర్

భగవద్గీత
పదునెనిమిదవ అధ్యాయము
మోక్ష సన్యాస యోగము

శ్రీకృష్ణపరమాత్మ అనుగ్రహంతో నా చే నిర్వహించబడిన ఈ గీతాజ్ఞానయజ్ఞంలో
నిరంతరం నా వెంట ఉండి నన్ను నడిపించిన మికు

నా మనః పూర్వక ప్రణామాలు అర్పించుకుంటున్నాను.

మీ విదేయుడు.....
భవదీయుడు
సవరణ
c. అమరనాథ్ అమర్

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్.

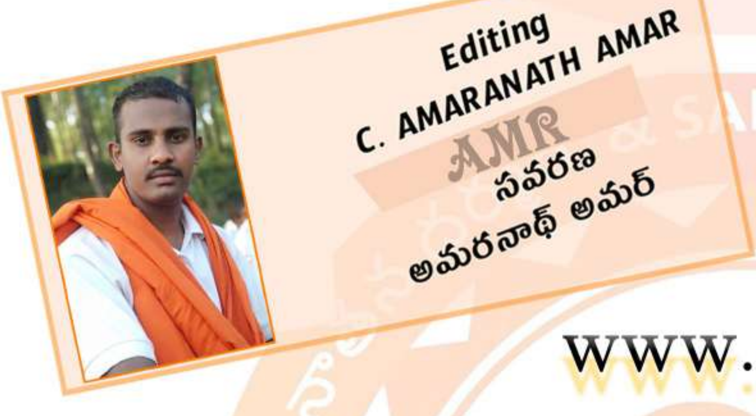

www.sanatanadharm.com

సనాతన ధర్మ గ్రంథాలను ప్రతి ఒక్కరికి చేరువ చేసేందుకు అమర్నాథ్ ఆధ్వర్యంలో వెబ్ సైట్ ప్రారంభించడం జరిగింది. ఇందులో హిందూ ధర్మానికి చెందిన అన్ని గ్రంథాల సమాచారం ఉంటుంది. మన గ్రంథాల్లోని ప్రతి విషయాన్ని విపులంగా వివరిస్తూ.. అందరికి అర్థమయ్యే విధంగా తయారు చేయడం జరిగింది. అనేక గ్రంథాలను చదివి.. అందరికి అర్థమయ్యే రీతిలో దీనిని రాయడం జరిగింది. మీరందరు ఆదరిస్తారని, ఆశిస్తున్న ఇట్లు మీ అమర్నాథ్ అమర్ ....

THE END

అమరనధ్ అమర్

భారతీయ-సనాతన-ధర్మం
SANATANA DHARMAM